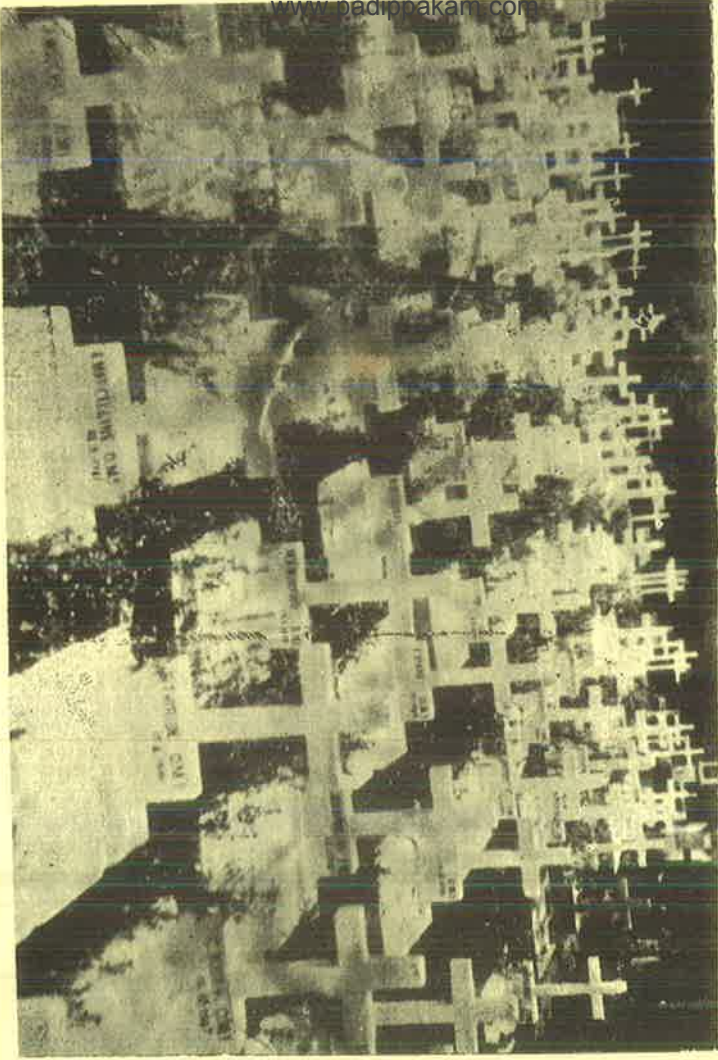

விடிவிற் குழந்திய

ம ர ண ங் க ள்

வெளியீடு:-

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

அரசியற் பிரிவு
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

விடிவிற்கு

முந்திய

மரணங்கள்

விலை:- ரூ. 12

உங்களுடன் .....

தம் உயிர் ஈந்து இம் மண்ணிலே விடு
தலைப் பயிரை உரம்பெறச் செய்து விட்ட
தியாகிகளை நாம் என்றும் மறக்க முடியாது
மறந்தால் நாம் மனிதம் அற்றவர்களாகின்
றோம்.

எம் கோழர்கள் -- நாம் எப்போதும் ஒரே
குடும்பமாக வாழ்பவர்கள். இனிய உறவுகளை
துறந்த நாம், எம்மை நேசித்து நம்மோடு
நாமே ஐக்கியமாகி இறுகப் பிணைந்து விட்ட
ஜீவன்கள். நமக்கு நாமே தாயாகி, தந்தை
யாகி, இனிய உறவாகி, இணைந்திருக்கின்
றோம்.

எமக்கிடையே ஏற்படும் இழப்புகள்--
எமக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள் நிரந்தரமாகவே பிரிந்து விடும்போது, எம்மோடு ஒன்றான, எம்மிலே ஒன்றான, அவர்களின் பிரிவுகள் எம்மை நிலைகுலையச் செய்கின்றன. உதிர்வை நினைத்து நாம் அழுவில்லைத்தான். அழமுடியாததான். ஆனால் நாம் அடையும் வேதனை சொல்லமுடியாதது. சொன்னாலும் யாராலும் புரிந்துகொள்ள முடியாதது.

புரட்சிக் காரர்கள் என்றால் கடனமானவர்கள் என்று எண்ணும் இந்த உலகம் மனிதர்களுள்ளே மிகவும் மென்மையானவன். மிருதுவான உணர்வுகளைக் கொண்டவன் அதனால்தான் புரட்சிக்கே புறப்பட்டவன் என்பதை உணரவில்லை. அந்த மென்மையான இனிய உள்ளங்களோடு நாம் உறவாட வாழ இன்னுமொரு பிறவி கிடைக்காதா என்று ஏங்குகின்ற ஏக்கங்கள் யாருக்கும் புரியாமலிருக்கலாம். ஆனால் எம்மைச் சார்ந்தவர்களால் நிச்சயம் புரிந்துகொள்ள முடியும்

அந்த தியாகிகள் கடந்துவந்த பாதை கடனமானதுதான். அந்தக் கடனங்களை எம்மோடு இறுதிவரை பகிர்ந்து வந்த எம் இனியவர்கள் இடையிலே உதிர்ந்து விடும்போது

எம் தாயை இழந்த துயர், எம் தந்தையை இழந்த துயர், எம் இனிய உறவுகளை இழந்த துயர், இவைகளையும் கடந்த துயர் உண்டு என்றால் அவற்றையும் கடந்த துயரடையும் எம்நிலை யாருக்கும் புரியா.

ஒருவனைப் பிரியும் போதே இந்நிலை எழும் போது பதினாறு உயிர்களையும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே தாக்குதலில் பலி கொடுத்த எம் நிலையை எந்த வெற்றியும் எந்தச் சந்தோஷமும் சீரமைத்து விடமுடியாது.

தம் இனிய கனவுகளை இம் மண்ணிலே புதைத்து விட்டு இந்த மண்ணின் விடுதலைக் காசுப் புறப்பட்ட அந்தப் பதினாறு ஆருயிர்களை இந்த மண் மறந்து விடக்கூடாது. அவர்களின் ஆத்மாவின் கீதங்கள் இன்றும் எம் உள்ளங்களில் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதை இம் மண்ணின் மைந்தர்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.

கொக்கிளாய் நோக்கி .....

1

மனித மூகங்களே காணமுடியாத காடு, காட்டை ஊடறுத்துச் செல்லும் ஆற்றின் இரு கரையுக் செழிந்திருந்த மரங்கள் எம்மை வரவேற்கின்றன: காட்டில் பூக்கும் ஜவ்வோர் பூவும் எம்முடன் பேசுகின்றன. அங்கே வீசும் தென்றல்; அங்கு பாடித்திரியும் பறவைகள்; ஓயாமல் ரீகாரமிடும் வண்டுகள் இவைதான் எமது சொந்தங்கள், இந்த வகையில்தான் அந்தக் காடு ஜவ்வொரு கோரில்லாவாலும் நேசிக்கப்படும் தாயாகி விட்டாள்:

ஆன்றும் வழமைபோல் காட்டில் குளிர்மை இருந்தது; எமது வீரர்கள் அணிவகுத்து நின்றனர். இரானுவ முகாமை அண்மிக்க பல மைல்கள் செல்ல வேண்டியிருந்தது. எல்லோரும் ட்றக்ரரில் ஏறினர். ட்றக்ரர்கள் இரைச்சலை எழுப்பிக்கொண்டு காட்டுப்பாதைகள் ஊடாக வேகமாக ஓடுகின்றன. பாதைகள் சிரில்லை: பெரிய மரவேர்கள் பாதைக்குக் குறுக்கே கிடந்தன. குன்றுகளும், குழிகளும் பார்க்கின்ற இடமெல்லாம் தெரிகின்றன.

“தடாம்” “தொம்” என்ற சத்தம் பலமாக கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது.; சேறும் சகதியுமான பாதைச் சேற்றினுள் சில்லுகள் புதைந்து சேற்றை அள்ளி வீசுகின்றன. ட்றக்ரர்களில் இருந்த தோழர்களின் ஆடைகளில் சேறு படிந்தது;

“மாமா என்ன சேறடிக்குது?” என்றான் சைமன்,

“ஓம் அம்மான் அது அப்படித்தான்” என்றான் மாமா

பெட்டிக்குள் இருந்து சிரித்துக் கொண்டு சைமன்

“மாமா பகிடி விடாம வடிவா ஓடு இல்லையெல் கல்லுகள் தான் வரும்” என்றான்.

“அதையும் பார்ப்பம் என்பது போல் மேலும் வேகமாக ஓடுகின்றன?”

“இரண்டு பேரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டால் எங்களுக்கென்ன...”

போராடிக்காம போகும்” என்றான் பழை:

ட்றக்ரர்கள் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. வேலாவின் ட்றக்ரர் சேறில் புதைந்து விட்டது. எந்தப் புதைவில் இருந்தும் எடுத்துவிடும் திறமை அவனிடம் இருந்தது. எல்லோரும் உதவி புரிந்தும் முடியவில்லை; சிறிய இருத்தல் படிக்கலை எடுத்து வந்தான் வேதா.

“உம் நிறுக்கப் போறான் பாருங்க” என்றான் சைமன்;

“சும்மா போடாப்பா சைமன்” என்றவன் ஒரு முன் சில்லை நிலத்தில் முட்டாதவாறு படிக்கலை கொடுத்து விட்டு ஒரு இழுவைதான் மூகிக் கொண்டு ட்றக்ரர் வந்து விடுகின்றது. வேதா இலேசாக ஒரு சிரிப்பு கிரித்தான்.

ட்றக்ரர் ஓட்டுவதில் மாமாவிடம் ஒரு தனி இயல்பு உண்டு. ஒரு பக்கம் உயரம்மற்றக்கரை சரியான பள்ளம் ஓடி வரும் போது தான் தென்படுகின்றது. புரளப் போகிறேன் என்று எல்லோரும் ஒரு கணம் நினைத்தோம். வெடயத்திருப்பி பிநேக்கை அழுத்தினன். கிறுமரச்-செடிகளை முடித்து நின்றதும் திரும்பி ஒரு பார்வை; தான் ட்றக்ரரை புரளவிடாமல் எடுத்திறன் என்ற புகழை.

“எப்படியம்மா ஓட்டம்”? என்றான் மாமா.....

“நல்லாயிருக்கு லீனா கடை இதிலேயே குடிச்சிப்பார்த்திற்ற” என்றான் கெனடி.

“கிழடு நீ சும்மாயிரு” என்றான் வேதா;-

இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றனர்,

ட்றக்ரர்கள் மீண்டும் ஓடத் தொடங்குகின்றனர்.

இருபக்கமும் நின்றிருந்த மரக்கிளைகளை உரகின் முடிகள் உடலைக் கிறீன. பள்ளம் ஒன்றில் சிலலுகள் விழுந்து பெட்டிக்குள் இருந்தவர்களை தூக்கி குத்தியது. குலுக்கிய தில் இருந்து மீளவதற்கு முன் அடுக்க பள்ளம்

மாறி மாறி உடலை நோதல் படுத்தியது? எனினும் இப் பாதைகள் ஊடாகவும் இலட்சிய முனைப்போடு தான் இயங்கினோம்.

நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த மண்ணின் நினைவுகள் நீண்ட பயணத் தொடரின் வேதனையை அப்போது உறுத்தவில்லை; காட்டுப் பாதையூடாக ஓடிக்கொண்டிருந்த ட்றக்ரர்கள் ஆற்றைக் கடக்கவேண்டியிருந்தது. ஆற்றுக்குள்ளே புதையலாம்; இறங்கி நடந்தால் தனியே ட்றக்ரரை எடுக்கலாம். என்று பேசிக் கொள்கின்றனர். மாலை நான்கு மணிக்கு ஆரம்பமான பிரயாணம் இன்னும் முடியவில்லை "இரவு நேரத்தில் அதுவும் குளிரில் தண்ணிக்குள் இறங்கி நடக்கிறதெண்டால்" ..... என இழுத்தான் கெனடி. எல்லோரும் ட்றக்ரர்களில் ஐருந்து இறங்கி ஆற்றினுள் இறங்கினர்.

காதுகள் ஊடாக காற்று லில் என்று குளிர்ந்தது.

முழங்காலைக்குச் சற்று மேலே மடித்து விடப்பட்ட பச்சை நிற உருமறைப்பு ஆடைகள்; ஓன்றாகச் சேர்த்துக்கட்டிய சப்பர்த்துக்கள் இரண்டும் ஒரு கையில்; ஒவ்வொருவர் தாள்களிலும் பைகள்; மறுகையில் ஆயுதங்கள்; இந்நிலையில் சேற்றினுள் புதைக்கின்ற கால்களை இழுத்து இழுத்து தூக்கி நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர். தண்ணீர் மட்டம் இடுப்பளவையும் தாண்டி வயிற்றையும் நனைத்தது. சிலர் தடுமாறி விழுந்து விட சரிந்தபோது மற்ற நண்பர்களை அவர்களை அணைத்து நிலைப்படுத்திக் கொண்டு ஆற்றைக் கடந்து விடுகின்றனர். நீளமான உருமறைப்பு ஆடைகளில் இருந்து நீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு ட்றக்ரர் தோழர்களை மறுகரையில் ஏற்றத் தயாராய் நின்று கொண்டிருந்தன.

வேதா தோழர்களை திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

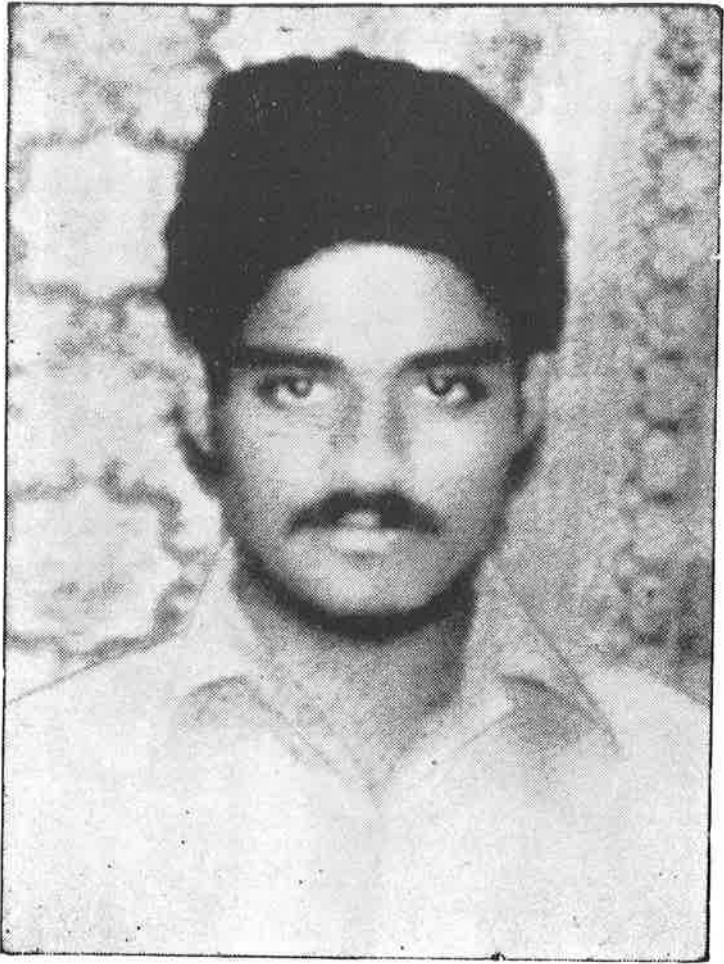
என்னம்மாள் வேதா! இறங்க வேணுமோடா? எனத் தோழர்கள் வேதாவைக் கேட்கின்றனர் அதற்கு அவன் இல்லையம்மா இறங்கோ என்றான். ட்றக்ரர் ஆற்றினுள் இறங்கியது; பெரிய சில்லுகள் நீரை அள்ளி தோழர்கள் மீது வீசுகின்றன. பெட்டிக்குள் இருந்தவர்கள் நனைகின்

றனர். குளிரையும் ஊடறுத்து ட்றக்ரர் உருண்டு கொண்டிருக்கின்றது. மாமாவின் ட்றக்ரரும் பின்னே வந்து கொண்டிருக்கின்றது. லையிற வெளிச்சம் நீரில் பட்டு மரங்களில் தெறித்திருந்தது. காத்தானின் ட்றக்ரரும் ஆற்றில் இறங்கத் தயாராக வந்து நிற்கின்றது. ஒளி வெள்ளத்தில் அந்தப் பகுதி மிதந்தது.

வேதாவும் மாமாவும் அதிசிறந்த வாகனச்சாரதிகள். இவர்கள் ஒடும்போது தனி விமர்சனம் எழும் ஒட்டிசுட்டான் பொலிஸ்நிலையத் தாக்குதலை முடித்து விட்டு வீடுகளைக் கிழித்து ஓடிய ஒட்டம் தான் நினைவில் வரும்? இவர்களால் பயிற்றப்பட்ட சாரதிகள் எத்தனை பேர்.....! “ட்றக்ரர் புதைந்து விட்டது” என்று காத்தானின் செய்தியை வேதாவின் வோக்கி ரோக்கி அலறியது. வேதா ஆற்றுள் இறங்கிச் செல்கிறான். ட்றக்ரர் கரை வந்து சேர்கிறது. ஆபத்தானதும் துயரம் மிக்கதுமான பாதைகள் ஊடாக பிரயாணம். சல்லோரிடமும் மௌனம் சூழ்ந்திருக்கின்றது. யாருக்கும் பேச்சு வரவில்லை சீரியஸாக இருக்கின்றனர்.

நீரால் நனைந்த ஆடைகளைப் பிழிந்து உதறிக் கொண்டு சைமனும் ஜெகனும் ஏதோ பேசிப் பலமாகச் சிரித்துக் கொள்வது கேட்கின்றது. அந்தச் சிரிப்பு எல்லோரது மௌனத்தையும் குதறிக் கொண்டெழுந்தது. “கலரும் மாறிப்போச்சு” என்று ஜெகன் கெனடியோடு பகிடி விட்டதனால் தான் அந்தச் சிரிப்பு. அவனின் அந்தக் குறும்புத்தனம் எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்துவிடும் தோழர்கள் மீது பயங்கரமாக அன்பைச் செலுத்தும் அவன் தோழர்கள் அந்த இருளில் நனைந்து பேசாமல் நிற்பதால் அவ்வாறு சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

ஒரு நாள் பலத்த மழை பெய்தது. எமது கூடாரங்கள் ஊடாக நீரடித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சூதியாக ஏற்பாடு செய்திருந்த அமைவிடம் அவ்வளவு நன்றாக இருக்கவில்லை, இதனால் மரங்களுக்குக் கீழே ஒதுங்கிக் கொண்டும் பரண்களில் ஏறி முகங்களை முழுகிகாலில் வைத்துக் கொண்டும் நடுங்கியவாரும் இருந்த தோழர்களை

எம். கே. கேமசிறி (வின்சென்ட், பழசு)

வயது - 21
பருத்தித்துறை

நோட்டமிட்டவாறு அவன் நின்றுகொண்டிருக்கிறான். உணவுத் தயாரிப்பில் ஈடுபடமுடியாதவாறு அடுப்பில் நீர் நிறைந்து கிடக்கின்றது. விற்றுகளும் நனைந்து விட்டன. தேநீர்கூட அருந்த முடியாது. பசிக்களை ஒருபுறம், சனிகளின் பிடிச்சமறை இந்த நேரத்தினையா பெய்யவேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டு தோழர்கள் பேசாதிருந்தனர். அந்தப் பநரத்தில் ஏதாவது கதை செய்வான். ஜெகன் கதை சொல்கிறான் என்றாலே ஒரே சிரிப்புத்தான். துயரம் சூழ்ந்த நாட்களில் இருந்து மீட்டு எழுந்து சந்தோஷக்களை ஊட்டும் திறன் அவனுக்குரியதே.....

2

காட்டுப்பரதையூடாக மரங்களையும் செடிகொடிகளையும் விலக்கிக் கொண்டு ட்றக்ரர் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இருண்ட காடு, சாமம் ஆகிவிட்டிருந்தது. பழிறைகளை முறித்துச் சலசல..... என்றசத்தம் கேட்டது. சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி எம் பதினாறு தாவியங்கித் துப்பாக்கியை சுடுதியாகத் தயார் நிலைக்கு மயூரன் எடுத்திருந்தான். மயூரன் வேதா அழைத்தான். „அவ தானமாகப் பார்,, என மயூரனிடம் பணிக்கிறான்” மயூரன் சிறந்த பாசிலை சக்தியுள்ளவன். „முன்னப்பன்றிகள் ஓடுகின்றன,, என்று கூறிவிட்டு தனபாலோடு பேசிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

மயூரன் சிறந்த போர்ப்பயிற்சி எடுத்திருந்தான். மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி குறியை எய்வதில் அவனிடமிருந்த திறமை வியக்கவே செய்யும். அந்தச் சிறு யயதில் யாரும் பெறாதே ஓயலாது. மலை நேரங்களில் பயிற்சிக்காக கொடுக்கப்பட்டிருந்த AIR GUN துப்பாக்கியை தூக்கிக் கொண்டு திரியும் அழகே அழகு!

பறந்து கொண்டிருக்கும் காக்கா குருவி களை இலக்கு வைப்பதில் தான் அவனுக்கு பிரியம். ஒரு முறை

காகம் ஒன்று மேலே பறந்து கொண்டிருந்தது. அதன் இறக்கைகளை அகல விரித்து விமானம் இறங்குவதுபோல் நிலத்தை நோக்கி பறந்து கொள்வதும் திடீரென மேலே முவதுமாக இருந்தது. இந்த நேரத்தில் அவனது இலக்கு விரைவாக வைக்கப்படுகிறது. காகம் மணலில் இறக்கை விரித்து துடித்துக்கொண்டு சீழை விழுந்தது. இவ்வாறு பயிற்சி முகாமிலே அவனிடம் காணப்பட்ட திறமைகள் சொல்லி யடக்காது. களங்கள் அவனது திறமையைப் பன்மடங்கு வளர்த்தது.

சமையல் வேலைகளாயினும் சரி எந்த வேலைகளை யும் திறம்பட செய்து முடிப்பான். துடியாட்டம் மிக்க அவனது தோற்றம், தெளிந்த சிரிப்பும் நெஞ்சில் இன்றும் திரையீடுகின்றன.

மயூரன் வயதில் இளையவரை இருப்பதால் அவனை எல்லோருமே தம்பி என்றே அழைப்பார்.

பட்சிகளின் கீதங்களும் யானைகளின் பிளிறல்களும் நரியின் ஊளைச்சத்தங்களும் போன்றனவும் காணக்கூடிய இன்னிசை நிகழ்வுகள். காத்தானின் ட்றக்ரர் வெளிச்சம் மரங்களைத் தழுவிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது: நடுக்காடு.

மனிதசஞ்சாரமற்ற பிரதேச எல்லையைக் கடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றது: பின்னால் எழுந்திருந்த தூசுமண்டலங்கள் ஊடாக ட்றக்ரர் வெளிச்சங்கள் தெரிந்தன. பாதையின் நடுவே பெரிய பள்ளம் இருந்தது. நிறுத்தி உட்கார் அசைத்து ஸ்ரேறிங்கை வெட்டித் திருப்பி எடுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். காத்தானின் நினைவின் நரம்புகள் படர் என்று ஒலித்தது. அவனது எண்ணங்களில் குழந்தை நிலையை அறவே மறக்க முயல்கிறான். ஆனால் அவனால் முடியவில்லை. அவனின் காதலி 'ட்றக்ரர் இரைச்சல் கேட்கும் போது நீங்கள் போவதாக நினைத்துக் கொள்கிறேன் என்ற அவளின் வார்த்தைகள் அவளின் பரிதவிப்பை ஒரு கணம் அவளில் நிலைக்க வைத்து விடுகின்றன. 'பாவம் அணர்; நான் இறந்து விட்டாலும்' என்று அவன் கவலை

கொள்கிறான். ட்றக்ரர் இரைச்சல் சதா தெருவில் கேட்டுக் போதும் அவன் அடையும் வேதனையை எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாத அவனின் அந்தக் கணங்கள் துடியாய் துடித்தன.

“காத்தான்.....காத்தான் -- நான் வேதா பேசுகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு பதிலுக்காக காதிதுநின்றான். “வேதா நீங்கள் பேசுவது தெளிவாக கேட்கிறது.” என்றான் காத்தான். இவ்வாறு இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

நல்லதும் பாதுகாப்பானதுமான ஓரிடமாக ட்றக்ரரை நிறுத்தும்படி” வோக்கி ரோக்கி ஒலிக்கிறது. அடர்ந்த மரங்களுள்ள காட்டை அண்டி கிறு வெளி காணப்பட்டது அந்த வெளியை அண்டி ட்றக்ரர்கள் கரிக்க தயாராயின எல்லோரது ட்றக்ரர்களும் வந்து சேருகின்றன.

வேதா இறங்கி நடந்து வந்தான். சிரித்துக் கொண்டவாறே ஜெகன் ஆச்சரியத்தோடு “என்ன அப்பா இந்தப் பாதையில் ஓடுறது... — இரவும் நித்திரையில்லை சாதுவா தூங்கி விட்டா எல்லாம் போய்ச்சுது” எனச் சொல்லிக் கொண்டு தேரளில் கை போட்டு சிரித்துக் குதூசு வித்து நிற்கின்றனர்.

ட்றக்ரர் பெட்டிகளுக்குள்ளேயும் தேரழர்கள் குறண்டிக் கொண்டு கிடக்கின்றனர்

விடிவதற்கு சில மணி நேரங்களே இருந்தன. குளீர்காற்று மேனியைத் குளீர்தி அழுத்திச் சென்றது. மரங்களில் இருந்து பனி நீர்த்துளிகள் சிந்திக் கொண்டிருக்கின்றது. பறவைகள் விடியலுக்கான கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ட்றக்ரர்கள் மீதும் பனி நீர்கள் படிந்திருக்கின்றன.

விடிய நடைப்பயணம் மேறி கொள்ள வேண்டியிருந்தது: சிங்கள இராணுவத்தினர் காட்டுள் வரலாம். என்ற ஐய யப்பாட்டின் பேரில் காவல் பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. காட்டில் மணல் பகுதியாக இருந்த இடத்தை நோக்கி வேதாவும் சைமனும் ஜெகனும் ஓய்வை எடுத்துக் கொள்வதற்காக சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

3

சூரிய உதயத்தோடே அந்த நீண்ட வழிப்பயணம் ஆரம்பமாயிற்று. நீண்ட ஒற்றையடிப்பாதைகள். அந்தப்பாதைகள் நெளிந்தும் கிடந்தன.

காடு பற்றிய அறிவு உடையவர்களால் மட்டுமே அங்கு நகர்ந்து கொள்ள முடிவும்.

சிறந்த வழி காட்டியாக காந்தியண்ணனும் செயற்பட்டார். சுற்றிலும் பழகிய காட்டுச் சூழல். இராணுவ சீருடைகளோடும் இயந்திரத்துப்பாக்கிகளோடும் வரிசையாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. அதிகாலைப் பொழுதிலிருந்து நடக்கத் தொடங்கியவர்கள் இன்றும் பல மைல்கள் நடக்க வேண்டியிருந்தது.

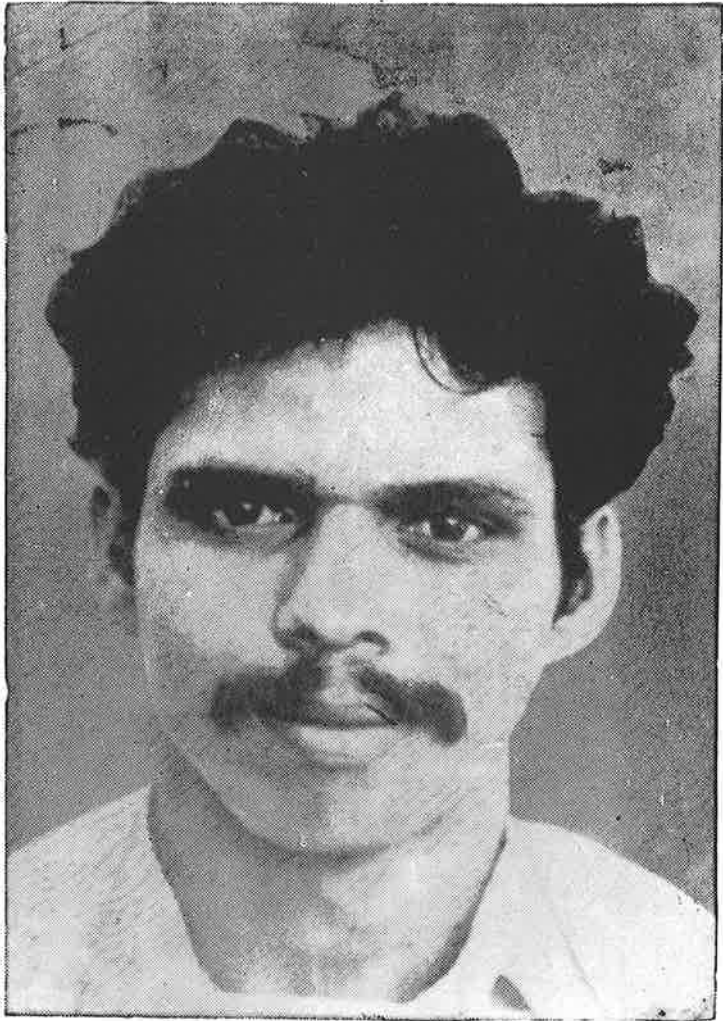
“எனது நாட்டில் ஒருசரன் நிலம் எஞ்சி இருக்கும் வரை”

எமது வீரர்கள் நடந்த பாதைச் சுவடுகள் இருக்கும் வரை

“எனது தன்னுணர்வு இருக்கும் வரை விடுதலைக்கான பயங்கரப் போரை எதிரியின் எதிரில் நான் பிரகடனம் செய்வேன்”

என்ற தொனிப்பு அந்த வரிசையின் நகர்வில் இருந்து எழுந்து கொண்டிருக்கின்றது.

எல்லோர் முகத்திலும் சந்தேகமும் நிறைந்து கிடக்கின்றது. அவர்கள் உறுதியாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ரஞ்சன் (சைமன்)

வயது - 26

பொத்துவில்

படிப்பகம்

4

இயற்கையில் குழமையில் தன்னை மறந்து சூழ்ந்து கொண்டு வருகின்றான். சைமன் :

அவனது கண்கள் அங்கும் இங்குமாக இயற்கையின் வனப்பை மேய்கின்றன. எல்லையே காணமுடியாது விரிந்து கிடக்கும் பரந்த வெளிகளில் தனது மனதை குளியல் செய்கின்றான்.

அந்த எல்லையற்ற இயற்கையில் அவனுக்கிருந்த ஈடுபாடு மெய் சிலிர்த்து வைப்பதொன்று, அவன் ஒரு இயற்கையின் குழந்தை. படம் பார்ப்பதற்கான லீவு கிடைத்தால் கூட தொலை தூரம் நடந்து சென்று வயல் வெளிகளில் சுற்றித் திரிந்தவன்.

தலை இடிக்கும் போது மாத்திரை எடுத்துக் கொள்வதை அவன் விரும்புவதில்லை.

அம்மான்! "எனக்கு தலையை தடவி விடும்மான்" என்று கெஞ்சிக் கொள்வான். அவனை நினைக்கும் போதும் அவனது செயல்களை சொல்லும் போதும் மனதுக்குள் ஏதோ ஏதோ..... நினைவின் அழுத்தங்கள்.

இவனுடைய பிறந்த இடமான மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் தமிழீழ விடுதலைக்கான போராட்டங்களுக்கும் அரசியல் நடவடிக்கைகளையும் நிறைய ஆற்ற வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனிடம் சதா பிறந்து கொண்டிருக்கும்.

கிறுவயதிவிருந்தே தமிழ் மக்களின் அடிமை நிறைந்த வாழ்க்கையைக் கண்டு வந்திருக்கிறான்.

அதற்கான புரட்சிகர நடவடிக்கைகளில் வீர தீரம் மிக்க இளைஞரை மக்கள் மத்தியில் பிரபலியம் ஆகினான்.

வசதி நிறைந்த வாழ்க்கை, அவனுடைய தந்தையாரிடம்

இருந்த பெரிய பண்ணைகள், காரர்கள், பங்களாக்கள், ஆடம் பரமான வாழ்வு அத்தனையையும் உதறித் தள்ளியவன்.

அவனது தந்தை இத்தனைக்கும் அரசை அடி வருடும் எம். பி. (கணகரட்ணம்) அவர் எமது இயக்கத்தால் தண்டிக்கப்பட்டவர், அவ்வாறு தனது தந்தை தண்டிக்கப்பட்டாரே என்றும் அவன் சவலை கொள்ளவில்லை. மாறாக தமிழினத்தின் விரோதியாகவே அவரைக் கண்டான்.

இவனது தந்தையின் குட்டுச் சம்பவத்திற்கும் இவனுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக கருதிய சிறிலங்கா அரசின் ஏவற்படை இவனைக் கைது செய்கிறது.

கடுங்காவற் சிறைத்தண்டனையை அனுபவித்தான். அவனது வாழ்க்கை சிறைக்குள் சீரழிந்து போய் விடவில்லை. சுதந்திரக்காற்றை சுவாசிக்க துடித்த அவனை துர்நாற்றம் வீசும் சிறைப் பகுதிக்குள் அடைத்தனர். எந்த நிலையிலும் துவழாத நெஞ்சு படைத்தவன். தமிழீழ விடுதலைக்கான போராட்டப் பயணத்தில் உயிர்த்துடிப்போடு கலந்து கொள்கிறான்.

சிறந்த இலட்சியப்பற்றும் கொள்கைப் பிடிப்பும் உள்ள அவன் எமது அமைப்பில் சேர்ந்து கொள்கின்றான். சைமன் பங்குகொண்ட தாக்குதல்கள் வீரமும் தியாகமும் நிறைந்தவை.

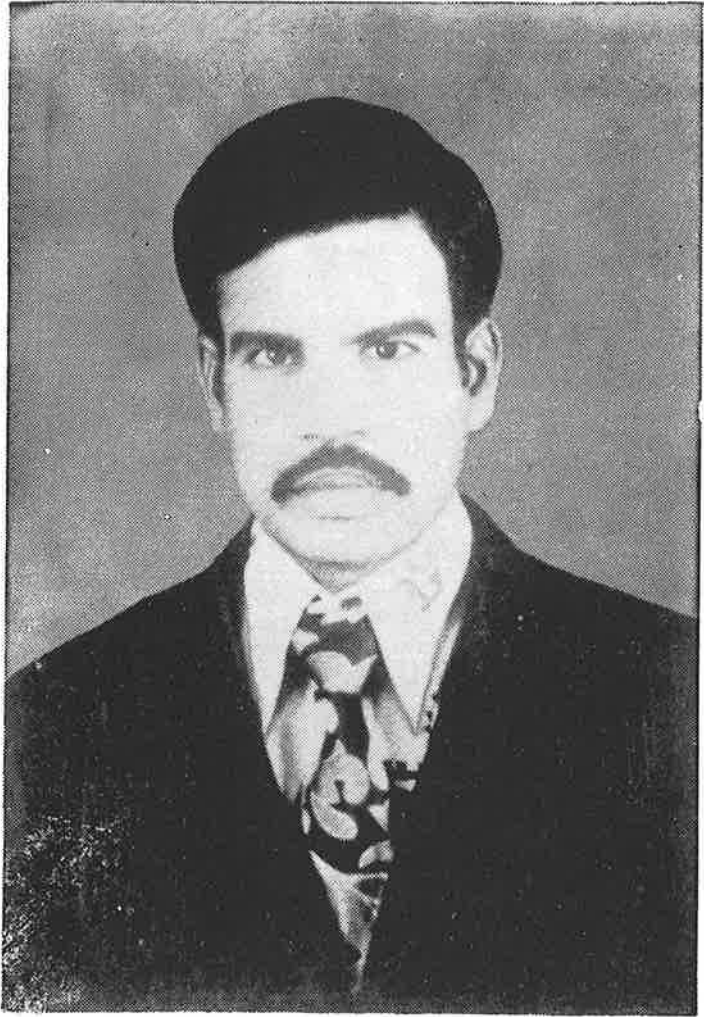
தமிழீழ தாயகத்துக்கான மீட்புப் போர் நாட்களில் சைமனது பங்கு நிறைவானதே.

ஒரு முறை!... ..

ஆரியர்களுள் சந்திக்கருகில் தனித்துவந்த கவச வாகனம் ஒன்றை தாக்குதற்கு தயாரானான்.

எரிந்து கிடந்த வீட்டின் சுவருக்குள் உபஇயந்திரத் துப்பாக்கி சகிதமும் சைக்குண்டுகள் உடனுமாக தனது தோழர்களுடோடு காத்து நிற்கின்றான்.

கவசவாகனம் அந்த தார் ரோட்டில் உள்... ..என்று இரைந்துகொண்டு வருகிறது. மேலே தலையை நீட்டிக் கொண்டு வந்த அந்த இராணுவத்தினன் தலையில் குண்டு

பரமேஸ்வரன் (காந்தி)

17 - 08 - 1956

தம்பலகாமம்

பாய்கின்றது, சைமன் எறிகுண்டுகளின் பாதுகாப்படி ஊசியை இழுத்து எறிகின்றான், சிலநிமிட நேரங்கள் நடந்த தாக்குதலில் அவர்களும் திருப்பித் தாக்கியபோது சைமனின் கழுத்தை உரசிக்கொண்டு குண்டு ஒன்று செல்கின்றது.

அவன் அணிந்திருந்த ஆடையும் இரத்தத்தால் தோய்ந்தது அந்த நிலையிலும் தோடர்ந்து போராடுகிறான்.

வெற்றிகரமாக தாக்குதலை முடித்துவிட்டு தனது தோழர்களோடு தளத்தை வந்தடைகிறான்.

5

ஒரு முறை கஸ்ரோவும் அவரது குழுவினரும் இவ்வாறான நடைப்பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்டபோது கரும்புத்தோட்டங்கள் ஊடாக நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். தாங்கமுடியாத பசியின்மேலீட்டால் கரும்பை முறித்து உண்டுகொண்டு வழி நீட்டுக்கும் சக்கைகளை இட்டுச் செல்கின்றனர்; அதன் மூலம் அவர்களை எதிரி தொடர சக்கூடியவாறான நிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

உண்மையில் தடயங்கள் விடுவதன் மூலம் எதிரி எம்மை பின் தொடரக்கூடிய வாழ்ப்பு இருக்கின்றது, இதனால் தான் பழக பீஸ்கட் பெட்டி உறையை மண்ணுள் புதைத்து விட்டு வரிசைக்குள் புகுந்து கொள்கிறார்கள்.

நாம் விட்டுச் செல்லும் சிறு தடயங்கள் கூட எஃது போராட்ட வாழ்க்கையை எவ்வளவோ தூரம் பின்னடையவும் செய்து விடுகின்றன. இதில் அவனுக்கு மட்டுமல்ல அனைவரும் சிறு சிறு விடயங்களில் கூட நிதானமாக செயல்பட்டார்கள்.

நடைப்பயணம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது:

காந்தடிகள் கூட தெரியாதவாறு குழைக் கொப்புகளாகிய வந்தவர்கள் அழித்துக் கொண்டு வருகின்றார்கள்.

கொதிக்கும் வெய்யில்!
தாசம் மேலிட்டது!

நா, வறண்டு போயிற்று: எங்கே தண்ணீர் எடுப்பது காட்டுக்குள் எந்த திசையில் நீருண்டு? யாருக்குத் தெரியும்? நேரமும் பன்னிரண்டாயிருந்தது. நடந்து சென்ற வழியில் யானை படுத்தது உழக்கியிருந்த கலங்கலான நீர் நிற்கும் 'மோட்டை' ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. அதனை நோக்கி அடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றனர். துண்டு ஒன்றை விரித்து அதனுடாக நீரை உறிஞ்சிக் குடித்தனர்: பழசுவும் கீழே நன்கு குளிந்தவாறு நீரைப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த நீருள் குடம்பிகள் நெளிவது தெரிகின்றது. அந்த நேரத்தில் அத் தண்ணீர் பெரிதானதே. தண்ணீர் தாகத்தால் மெலித்திருந்த நடை, பின்னிய கால்கள் வலுப்பெறுகின்றன. புதிய வேகம் பெறுகிறது நடைப்பயணம்;

வழியின் இரு மருங்கும் குரங்குகள் கூட்டம் கூட்டமாய் வழிமறிப்பதுபோல் நின்றுவிட்டு எமது அணியினர் நெருங்கியதும் ஓடி மரங்களில் ஏறின:

மகான் "கூடேய் குரங்கைப் பார்" என்று ஜெகனைப் பார்த்துச் சொன்னது தான் போதும்.

"உன்ர கூட்டாளிகள்தானே" என்று குறுக்கிட்டான் சைமன். 'கொல்' என்று நண்பர்கள் சிரித்துக் கொள்ளின்றனர்: மகானுக்கு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கோபகி வருவதே கிடையாது. 'கிழடு' என்று நண்பர்கள் அவனை அழைப்பார்கள். சிரித்துக்கொண்டு வயோதிரைப் போகி நடை நடந்து செல்வான், ஒரே சிரிப்புத்தான்.

மகானிடம் காணப்பட்ட தன்னலமின்மையால் அவனில் நண்பர்கள் சொன்ன அன்பு வைத்திருந்தனர் பகிழ்ச்சி சண்டை புரிந்து கொண்டவாறே சந்தோஷித்துச் சென்றனர்;

மகான் கிடைபடி நகரகச் செய்வான்: இரண்டு கைகளிலும் கம்பினை எடுத்தால் கையில் கம்பு இருப்பது தெரியாமல் கழறிச் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும்போது

எதிரிகள் பலமாக பின்வரங்கி விடுவர்: சிலம்படி தெரிந்தவர்களுடன் பயிற்சிக்காக சண்டையிடும் போது ரசித்துக் கொண்டே நின்று விடுவோம்,

ஆயுதங்களைக் கையாளும் விதமும் குறிப்பிடத்தக்கதே: அவனுக்கு ஆயுதத்தின் மேல் அலாதிப் பிரியம். சுமமா இருக்கும்போது தூக்கி அணைத்துக் கொண்டு துடைத்துக்கொண்டுமிருப்பான், எல்லோருடைய ஆயுதத்தோடு ஒப்பிடும் போதும் இது மகானுடையது என்று அடித்துக் கூறி விடலாம். அதன் பளபளப்பிலிருந்து.

அவனுடைய வீட்டில் வறுமை நிலையிலும் தமிழினத்தின் விடுதலைக்காக முழுமையாக அவன் பாடுபட்டான்

“மச்சான் டேய் இது சோழர் காட்டு” என்றான் வேதா. “நல்ல வேளை, குசேலன் காட்டு இல்லைத்தானே” என்றான் பழக,

டேய் சனியன் சீரியஸா கதைக்கிறேன் நீ, ... என்று இழுத்தான் வேதா.

“பெரிய மரங்கள் மட்டுமே நிற்கின்றன. கீழே பசிவ புற்கள்தான் பார்? முள்ளுகளே இல்லாத காடு அதனால் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்கிறார்களடா” என வேதா சொல்லி மூடித்துக் கொண்டான்.

பழகவுக்கு காட்டைப்பற்றி ஏதாவது கேட்க வேண்டும்கு என்ற ஆசை எழுந்தது.

“வேதாவிடம் எப்படிக் கேட்பது? அவர்களிடையே நடந்த அன்பான யுத்த நிகழ்ச்சியை தோழர்கள் கேட்டு ரசித்துக்கொண்டு வருகின்றனர்.

அந்தச் சோழர் காட்டு மரங்களின் இலைகளை காற்று உதிர்த்தியது. எம்மை வாழ்த்தி மலர் தூவியது போல் இருந்தது:

அரையடி நீளமான வாலுள்ள சிட்டுக்குருவியின் உடலமைப்பை நூதன குருவிகள் பல வரிணைகளில் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன: சில குருவிகள் மரங்கள் செடிகளில் உள்ள பூக்களைச் சீண்டுவதுக் விடு விடு என இறக்கை உதறிப் பறந்தும் செல்கின்றன;

இந்தக் குருவிகள் கூட சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் போது நான் மட்டும் எத்தனை நாள் அடிமை வ ப்வு வாழ்வது என்ற கேள்விகள் நிமாவிடம் எழுந்தன-

சுதந்திரக் காற்றை சுவாசிக்க துடித்தது அவனது உள்ளம், எனது நிலம், எனது மொழி' என உச்சரித்துக் கொண்டு அந்தக் குருவிகள் எதிர்ப்பட்டன. புதிய தென் னைப் கொடுத்துச் சென்றன.

பழகவும் நிமாலும் அந்த வரிசையில் அருகருகே வந்துகொண்டிருக்கின்றனர். இருவரும் எழில் சூழ்ந்த காண கத்தை எண்ணி விடப்பெய்தினர். நிமால் சாதுவானவன். யாரோடும் அதிகமாக பேச வராது. எதிலும் வெட் டொன்று துண்டிரண்டாக நடந்துகொள்ளும் பண்பினன். பரிசீலனை போதோ எந்த வேலைகளைச் செய்யும் போதுமோ அலுத்துக் கொள்ள மாட்டான். திடமான உடற்கட்டு வாய்ந்தவன். அவனுக்கு பழக என்றால் பேசுகும்.

பழக கொக்கிளாய் ராணுவ முகாம் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப் போகிறோம் என்ற சந்தோஷம் மேலிட "இந்த முகாமைத் தாக்குவிட்டு திரும்பி உள்ள பெரலிஸ் நிலையங்கள் எல்லாம் தகர்த்தெறிவோம்" என் கிறான். அவனின் கனவுகளை கேட்டுக் கொண்டு நீண்ட களைப்புக்கிடையிலும் சோனி சிரிக்கின்றான். நீண்ட பய ணத்தினால் எல்லோரும் களைப்புற்றுத்தான் இருக்கின்றனர்.

'என்னம்மாள் வேதா இந்த கூட்டயல்களைக் கடந்து கிராமங்களை இல்லையா?' பழக கேட்டான். 'இருக்கம்மாள் சனங்கள் தான் இல்லை.

நகர்ப்புற கெரில்லா வாழ்க்கை வாழ்ந்த பழக வுக்கு காட்டுப்புற கெரில்லா வாழ்க்கை நன்கு பிடித்தி ருந்தது. காட்டுப்புற கெரில்லா வரழ்வின் ஷெடங்கள் அவனுக்கு தெரியாதன அல்ல. காட்டின் அமைவைப் பொறுத்து சில வேளைகளில் சிறப்பாகவும் அமைந்து விடு கின்றன.

தடங்களை அழித்துக்கொண்டு வந்தான் கௌடி. சேறு நிறைந்த நிலப்பகுதி: சப்பாத்துக்களை கழற்றி தோளில் இட்டவாறு நடந்து செல்கின்றனர். முழங்காலிற்கு மேல் சேற்றில் கால் புதைந்து ஒருகாலை உன்னி இழுத்து அடுத்த காலைப் புதைத்து அவதிப்பட்டு மெல்ல மெல்ல நகர்கின்றனர். ஓரிடத்தில் வழிதவறிச் சிறிது விலகிய மயூரன் புதைந்துகொண்டே போனான். நெஞ்சுவரை சென்று அப்பால் புதையவில்லை. அவன் பயந்தும் விட்டான்.

அருகில் நின்றவர்களின் உதவியோடு நகரத் தொடங்கினான். அந்தப் பகுதியைக் கடக்க பலமணி நேரங்கள் எடுத்தன. கரை சேர்ந்தவர்கள் புற்களாலும் இலைகளாலாலும் சேற்றைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனர். 'பாத இறைகளுக்குள் கடி ஏற்பட்டிருந்தது சேற்றுப்பூச்சிகள் தமது தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கின; களைப் புற்று மரங்களில் சாய்ந்திருந்து காந்தி அண்ணா யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"அடேயப்பா கொஞ்சநேரம் இதில் ஆறிச் செல்வோமே என்றார் காந்தி அண்ணர்.

தொழர்களோடு அண்ணர் கதைத்துக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் நிற்பதை அவதானித்துக் கொண்டு சென்ற வேதாவும் பழகவும் சிங்கள ராணுவத்தினர் அந்த காட்டுக்குள் வரலாமி என்ற ஐயப்பாட்டில் காவலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

சப்பாத்துக்கள் பாதங்களை வெட்டியிருந்தன. வேதனையுற்ற பகுதிகளுக்கு காற்றுப்படும்படி செய்து கொண்டிருந்தான் கௌடி. ஆ! வலிக்கிறதே! என்ற சொனியின் முனகல் மகானை அசர வைத்து விடுகிறது.

"என்னடா"? என அன்பாக அவனருகே சென்று ஆறுதல் கூறி அரவணக்கிறான். காயமடைந்திருந்த பகுதியை சிறு பஞ்சொன்றினால் துப்பரவு செய்து மருந்து இட்டு கட்டி விடுகிறான். ஆயுதங்களை கழற்றி சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர் சிலர். படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர் சிலர்; காற்று லேசாக வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.

மரத்தில் சாய்ந்திருந்த சைமன் தனது 'தோல் பைக்குள் இருந்த புத்தகம் ஒன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். உற்றுக் கவனித்தபோது "பாஸ்தீனக் கவிதைகள்' என்று எழுத்துக்கள் பளிச்சிட்டன. அப்போது அவன் உச்சரித்துக்கொண்ட சில வரிகள்;

' துயரங்களின் தோழர்களே!
தனையுண்ட நண்பர்களே!
வாருங்கள்
என்றென்றும் தோல்வியுற
அணிவகுத்துச் செல்வோம்.
நாம் எதையும் இழக்கோம்
நமது சவப்பெட்டிகளைத் தவிர ----

சைமன் ஒரு உலகத்தப் பிரியன். அவன் ஒரு முறை கனீசுர் ஒருவரைச் சந்தித்து உரையாடினான். பொழுதுகள் செல்வது தெரியாத உரையாடல். உரையாடல் முடித்து வந்த சைமனின் கவிமனையில் நனைந்த களிப்பு களை கட்டியிருந்தது.

தரையில் ஊர்ந்து சென்ற காட்டுண்ணியை தடிக் குச்சியாகக் குத்தி நசித்து விடுகிறார். அது மண்ணில் புதைந்து விட்டது. "வெயிற் கசலமரக் இருப்பதால் மீருகதிகளில் இருந்து அனை தரைக்கு இறங்குகின்றன' என்கிறார் காந்தியண்ணா.

தனது உடலில் இருந்த சில காயத் தழும்புகளைக் காட்டி "இவை உண்ணி கடித்ததால் ஏற்பட்டதாகச் சொல்கிறார். தென்ன மரவாடியில் நான்கு பிஸ்கட் துண்டுகளுடன் ஒரு நாட்பூராவும் நடந்து சென்று இரவு தங்கியிருந்த போது அசதியினாலும் களைப்பினாலும் உண்ணி கடித்ததே தெரியவில்லை அம்மான்" என்று காந்தி அண்ணா கூறியதும், மகானும் கெடையும் கலக்கத்தோடு பார்த்தனர்.

'திருகோணமலைக்கு போகவேணும் அதற்குள்ளாக நீங்க சொக்கினாய் இராணுவ டிரைமைத் தாக்கம் போறதால் நானும் வரவேணும் என்று ஆசையாக இருந்தது" என்றார் காந்தி அண்ணா.

இராணுவத்தினர்மீது தாக்குதலை மேற்கொள்வதில் காந்தி அண்ணாவுக்கு ஒரு அலாதிப்பரியம். சிங்கள இராணுவத்தினர் அவர் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் தாங்கொண்டு கொடுமைகள் இழைத்ததை நேரில் கண்டவர். திருகோணமலையிலே எமது கெரில்லாத் தளங்களை அமைத்து நிலை கொள்வதற்கும் புதியவர்களை அணுகி படிப்படியாக நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாக மாற்றி, இயக்க வேலைகளை திறம்பட ஆற்றி உவர். தளத்தில் இருந்து பலமைல்கள் நடந்தே உணவுப் பொருட்களாயினும் எடுத்து வரவேண்டியிருந்த சமயங்களில் எல்லாம் அவரின் தளராத உழைப்பு மறக்கமுடியாதது

இராணுவத்தினர் தொடர்பான நடமாட்டங்களை அறிந்து தகவல் எடுத்துக்கொண்டு வந்து அடிப்பம் அம்மான், என்று கெஞ்சிக்கொண்டே இருப்பார்.

பதட்ட மில்லாதவர்,

சிறிதும் பய உணர்வு அற்றவர்,

எதிரியோடு மோதுவதில் இணையற்றவர்.

காந்தி அண்ணாவால் அறியப்பட்ட இராணுவ நடமாட்டத்தை கட்டுப்படுத்தவேண்டிய நிலை தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. இல்லையேல் நாம் அப்பிரதேசங்களில் நிலை கொள்வது சிரமத்துக்குரியதாக இருந்திருக்கும்.

இதற்காக திருகோணமலையில் இருந்த இராணுவ முகாம்களின் இராணுவக் கெடுபிடிகளுக்கு மத்தியிலும் தளராத மனத்தோடு அவற்றைக் கடந்து முல்லைத்தீவுக்கு வந்து வெடிமருந்துகளையும் ஆயுதங்களையும் எடுத்துச் சென்றார் இருபது மைல் தூரம் வரை சிவடிமருந்துக்காகளை தனியாக சுமந்து வந்து சேர்ப்பார்.

அவரோடு யாரும் நடந்து கொள்ள முடியாது. அவ்வளவு நடை. தூர இடங்களுக்கான நகர்வுகளின் போது ஏனைவர்கள் ஓடிச்சென்றால் தான் அவரோடு செல்லலாம்.

குதியும், இயங்கு திறனும், இட்ட பணியை பொறுப்பாக இயற்றும் பொறுமையும் அனுபவமும் அவரிடம் காணும் தனி இயல்புகள்.

காந்தியண்ணா உட்பட எல்லோருக்கும் பசியினால் வந்த களைப்பு, அவர்களின் பசியை உப்பு விஸ்கட்கள்

தீர்த்திருந்தன. இரண்டு மணியாகியிருந்தது. காந்தியண்ணை எழுந்து நடக்கின்றார்.

அவரைப் பின் தொடர்ந்து அனைவரும் தயாராகிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

5

உப இயந்திரத் துப்பாக்கியை காத்தாண தயார் நிலையில் வைத்திருந்தான்.

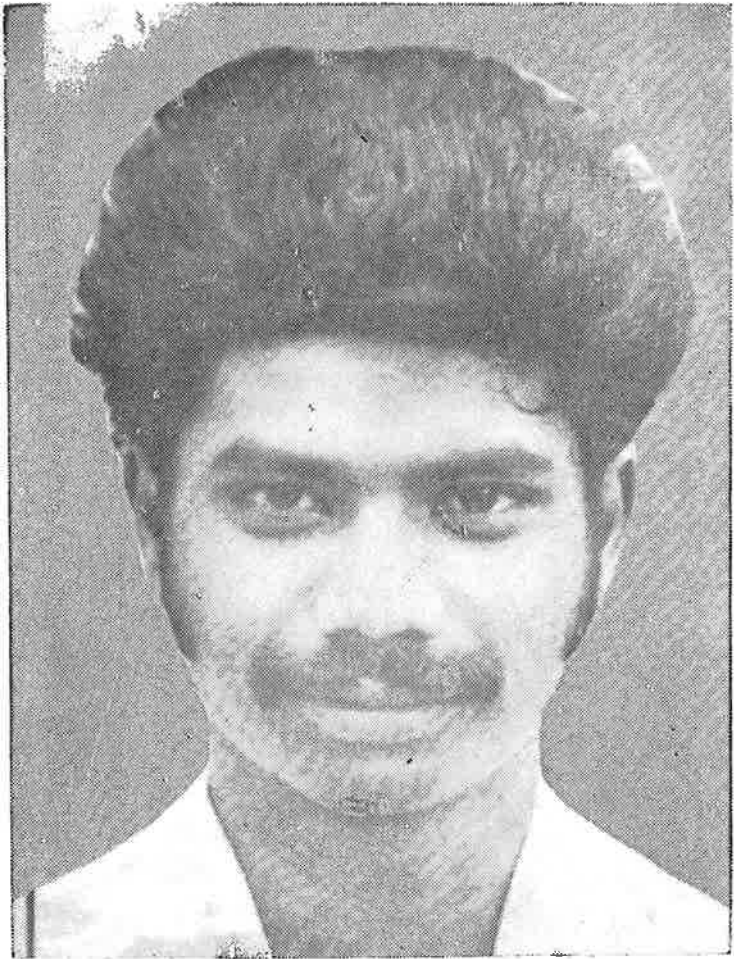
வீரர்களிடையே சம்பாஷணைகளும் நிகழ்ந்து கொண்டு தான இருக்கின்றது. வரிசையைப் பார்க்க அழகாக இருக்கின்றது. பச்சை நிறத்தோடு கூடிய உரு மறைப்பு ஆடைகள் இயற்கையோடு ஒன்றியிருந்தன.

நீளமான உரு மறைப்பு காற்சட்டையின் இருகாற்பக்கமும் சாரங்களும் பிஸ்கட்டுகளும் இருந்தன. சேட்டில் இருந்த இரண்டு பைகளிலும் மருந்துப் பொருட்களும், அத்தியாவசியப் பொருட்கள் சிலவும் இருந்தன. காட்டில் நடந்து வரும் போது அவ்வாறே அசையாது ஒழிந்து கொண்டால் யாரும் அங்கு நிற்பதே தெரியாது.

தோளில் ஆயுதங்களைக் கொழுவிக் கொண்டு உயிர்த்துடிப்புள்ள வனத்தில் ஒன்றுச் செல்கின்றனர்.

கடைசியில் காலைக் கெந்திக் கொண்டு ரவி வந்தான். பார்க்கக் கவலையாக இருந்தது. "என்மம்மான் கெந்திக் கொண்டு" என்று கேட்டாண காந்தருபன் "சூரை முள்ளு வைத்து விட்டது" என களைப்புடன் பதில் சொன்னான். ரவி தோளில் தாங்கிப் பிடித்து கீழே இருத்தினான் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கறுப்பு நூலில் தொங்கிய ஊசியை எடுத்தான். உள்ளங்காலை இறுகப்பிடித்து சதைக்குள் ஊசியை இட்டு முள்ளை மேலே தள்ளினான். முள்ளு கறுத்த தலையை நீட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தது. இரத்தமும் கசிந்தது. அதனை துடைத்து விட்டு மீண்டும் அமத்தி

சிறீமுகுகன் (காத்தான்)

5. 03. 1931

பரந்தன்

இரத்தத்தை எடுத்து விட்டு கரையில் சாய்ந்து விட்டார். அந்த நேரத்தில் சூரியன் மறைந்தது. வலி குறைந்து வந்தது. ரவியின் முகத்தில் தெரிந்தது:

ரவி எழுந்து நடக்கிறார். அவனுக்கு சிறிது நேர இருக்காததால் செத்தது. ரவிக்கு இந்தக் கரையில் செரிதானதாக வேச? கஷ்டமானதாகவே? இருக்கலாம். ஆயினும் அறைக்கு ஏற்பட்டிருந்த பக்கிகளை நித்திரையின்மையே நடந்த களை, நீண்ட நினைவுகள் யாவும் சேர்ந்திருந்ததால் அவன் நெருங்கியிருக்கலாம். அவனது வாழ்க்கையில் இது போன்ற கஷ்டங்கள் நினைவுமலிவால் சொகுசான கூடம்பரமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவனும் இல்லை. அவை மீது அவனுக்கு வெறுப்புத்தாவதிகம். தனித்துவத்தை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார். இயற்கையாக இருப்பதையே விருகியவான். ஒடிவிற எல்களைப் பார்த்து தூரத்தே ஒலிக்கும் சேக மான திரை இசைப் பாடல்களை பெரிதும் ரசிப்பான். காரி பந்த விளையாட்டு வீரன் இவன் விளையாட்டு மைதானத்தில் இறக்கினால் தனிக் கை கைப்பெறும். காரணம்மான விளையாட்டுவீரனும் கூட எதிர்ப்பக்கத்தில் இருந்து வரும் பந்தை மறித்து உருட்டி ஏய்த்து தன் பகுதியினருக்கு செருப்பின். திருப்பி வாங்கத் தவிரா திக் கொள்ளும் அவன் கோலிதக்கும் பாணி மெய்சிவர கை வைக்கும். அது அவனுக்குரியதே. அவ்வாறல்லாமல் அவன் திரிந்து சிட்டுத் துடிப்பாய் இயங்கி அவன் து கால்கள் தென்தும்போது ஏற்படும் வேதம்.....

தோழர்களது கண்கள் சிவப்பாக இருந்தன.... மகானும் காத்தானும் வாக்குவாதப் பட்டுக் கொண்டனர்:

'எல்லாம் இந்த சைமனல் தான்' என்றான் மகான்
 "இல்லை நீ தான் எடுத்தனி, தா" என்றான் காத்தான்
 சிரித்துக்கொண்ட சைமன் வரிசைக்குள் மறைந்து சிரித்துக்கொண்டு நடந்து வந்தான். காத்தானுக்கு யாரோ கொடுத்திருந்த ஆழிய வெள்ளிச் சங்கியை சைமன் எடுத்து மகானின் தோல்பையிட்டு விட்டான். அது

மகானுக்குத் தெரியாது.....

ரவிக்கு அவர்கள் பகிடியாக சண்டையீட்டுக் கொள்வது கூட சற்றும் பிடிக்கவில்லை. அவர்களை சந்தோஷப் படுத்துவதற்காக இடையில் சேர்ந்து கொள்கின்றனர்.

ஓ! எமது தோழர்களிடையே எத்தனை எத்தனை விதமான இயல்புகள். ஒவ்வொருவரும் அன்பின் பிணப்பில் இணைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வித்தியாசமான புத்தகங்களைப் போன்றவர்கள். அன்பாக சண்டை செய்வார்கள், அன்பாக சச்சரவை நிகழ்த்துவார்கள். அணையும் ஆறுதலும் கூறு அடுத்த கனமே சிரித்தும் மகிழ்வார்கள், யாரும் யாரோடும் கோபித்துக் கொள்வதே கிடையாது.

காத்தானும் மகரனும் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள்!

7

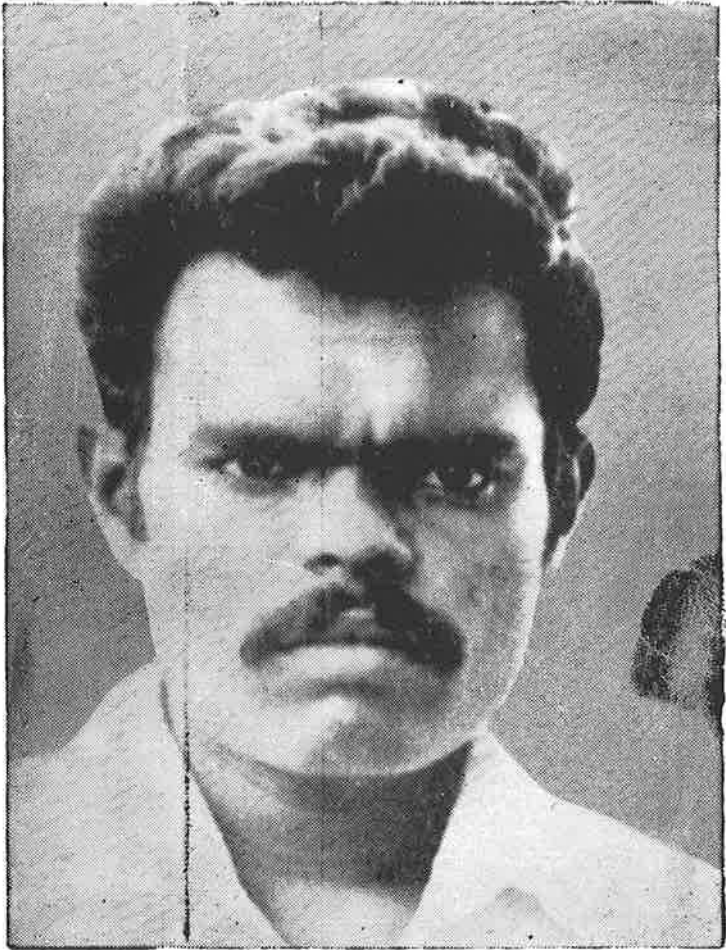
தூரத்தே கொகினாய் கிராமம், தென்னைகை காற்றில் ஆடின. நீண்ட செம்மண்ணிறபாதை அநாதரவாகக் கிடந்தது. எல்லோரும் தென்னந் தோப்பை நெருங்கிக் கொண்டனர்,

பலாமரம், கனிதரும் வேறு பழ மரங்கள், வீட்டுக் கூரைகை வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கிடந்தன.

மாடுகள், ஆடுகள், நாய்கள், அன்பான வளர்ப்புப் பிராணிகள் வெறித்து நின்றன,

சிறு குழந்தைகள் தம் கை அளாவி மணல் வீச செய்து முற்றம் குப்பைகள் மண்டிக் கிடந்தன.

அண்ணா, அப்பா, அம்மா என எழுதிய மழையில் கொப்பி ஒன்று மர இடுக்கில் சொருகிக் கிடந்தது; எத்தனையோ வீரம் மிகுந்தவர்களை உருவாக்கிவிட்டு அந்த கொகினாய் கிராமம் மட்டும் அந்நியர் கெடுபிடியாகச் செய்துக் கிடந்த

செல்வராசா (மகான்)

26 - 05 - 1962

கம்பர்மலை

தது, யாரி அங்கு சென்றாலும் காரணமறியாத வேதனை வரட்டும்.

மண்ணின் மடியில் தோழர்கள் தூங்கலானார்கள் நடந்த கண்பீயில் சோர்வுநிறிருந்தவர்கட்கு மண் மெத்தையானது, எந்தச் சூமையும் எமக்கில்லை என்பது போல கைகளை அகல விரித்துக் கிடந்தனர்.

தனபாலனும் ரவியும் மாமாவும் இடிகளின் விரிப்பில் தூங்கத் தயாரானார்கள்.

காலில்பட்டிருந்த காயங்களின் வேதனையோடு தூங்குகின்றார்கள்.

இளநீர் பறித்துக் கொண்டு வருவதற்காக வேதா குழு சென்றது, அங்கே தமது தோட்டங்களில் பறிப்பதற்காக நின்ற, கிராமத்தவர்கள் எம்மை கண்டதும் ஓட முயன்றார்கள்.

கர்ந்தி அண்ணர் அவர்களை சிங்களத்தில் அழைத்தார் சைமன் கர்ந்தி அண்ணுவை 'கிங்கனவர் தமிழிக் பேசுவது போல்' கூப்பிடுமாறு சொன்னான். அவ்வாறே அவர்கள் மீண்டும் அழைக்கப்பட்டனர்.

"தமது உயிருக்கு ஆபத்து வந்து விட்டது, 'நாம் சாகப் போகிறோம்' என்களை "ஆமிக்காரர் சுடப் போகிறார்கள் என அவர்கள் அஞ்சியிருக்க வேண்டும். அவர்களின் முகம் மாறிவிட்டது. கண்கள் கலக்கமுறுகின்றன. கைகள் நடுக்கமுறுகின்றன. அந்தப் பெரியவரையும் கிறு குழந்தையையும் பாரிக்க முடியாத காந்தருபன் தலைகுனிந்தவாறு நிலத்தை நோக்கினான். நிச்சயமாக அந்தக் கண்களில் காந்தருபனின் முகத்தை கண்டு கொண்டால் அவர்கள் கிராணுவத்தினரில்லை என்றே நினைத்து விடுவார்கள்.

அவர்கள் என்களை யாரி என தெரிந்து கொண்டால் கதை யளக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

அது எதிரியின் காதுக்கு எட்டிவிட்டால் எகிலாம் போய் விடுமே அதனால் அவர்களை கிறிது வெருட்டவும் செய்

தோஷம் அந்தக் குழந்தை முகத்தைப் பார்த்த காந்தருப
னில் தாங்கிக் கொள்ளாத வேதனை, என்ன என்று கேட்
டறிய வேண்டும் என்ற ஆவலோ என்னவோ! குறைந்தது
'தம்பி' என்றவது அழைக்க வேண்டும் என்பது போல்
துடித்தான். அந்தக் குழந்தை ஏதோ பறி கொடுத்தவனைப்
போல் இரண்டு கைகளையும் தூக்கிப் படி நிற்பதைப் பார்த்து
சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

'அவனுக்கு என்ன நடந்தது' என்று கேட்கும்படி காந்தி
அண்ணாவை வற்புறுத்தினான்.

'சொல்லுவார்களா' அவர்கள்; எனினும் தழுதழுத்தது
குரலில் "அவனது தாய் இறந்துவிட்டாளோ என்ன நடந்
ததோ தெரியவில்லை, இது வரைக்கும் அவளைக் காணவில்லை
அதிலிருந்து அவன் ஒரு மாதிரியர்கத்தான் ஐயம்" என்
றார் அந்தப் பெரியார்.

அவர்கள் நடந்த போவதை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றான் காந்தருபன்

"அந்தப் பெரியவரின் # ள்ளை நிறத துவாய் தோளில்
கிடந்து காற்றுக்கு மெல்ல அசைந்தது. அந்தக் குழந்தை
பெரியவரோடு ஓடி ஓடி சேர்ந்து சென்று சென்றிருந்தான்."

இளநீர்க் கோம்பைகளை மறைத்து விடுவதற்கு,
எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டிருந்த சீர்தராகம்- தணிந்திருந்தது
காத்தான் உயரிய மதவழிமரம் ஒன்றில் முதுகைச் சாய்
தவாறு சிந்தையில் ஆழ்ந்திருந்தான்

இமைகள் வெட்டாது தென்னை ஓலைகளுக்கு ஊடாக கழு
வித் துடைத்த வானில் எதைக் கண்டாரோ?

காத்தானை அந்த நிலையில் பார்க்கும்போது மக
னுக்கு தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

"ஏன்மமாண் யோசிக்கிறேன்க சொல்லம்மரன்" என்று
ஆறுதலாக கேட்கிறான்,

"ஒன்றுமில்லம்மான்" என்று கூறியவாறு உபயந்திரத்
துப்பாக்கியை இறுக அணைத்துக் கொள்கிறான்.

தோழர்களில் சிலர் புளியமரத்தில் ஏறி புளியங் காய்களை ஆய்ந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றனர், கொக்கிளாய் இராணுவ முகாம் சில மைல் தூரத்தில்தான் இருக்கிறது. பாதுகாப்பு பலப்பட்டிருந்தது. ஜி 3, ஏ, 3 கள் சகிதம் காவலில் நின்றவர்கள் சுட்டில் சிறு சத்தத்திற்கும் காது கொடுத்தனர்.

கண்களை உருட்டி அங்கும் இங்குமாக பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். அந்த நேரத்தில் கொக்கிளாய் கிராமத்தில் தோழர்கள் நிற்கின்றனர். அங்கு எதைப் பார்த்தாலும் நெஞ்சம் நெகிழவே செய்கிறது. வேலிகள் பிளந்து அலங்கோலமாய் கிடக்கின்றன;

பட்டியில் கட்டப்பட்டிருந்த பசுக்கன்றுகள் அந்த இடங்களிலேயே செத்துக் கிடக்கின்றன.

அந்த வீடுகளில் இருந்து பிணவாடை வீசிற்று. எதையும் அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் மிக்க கெனடி அந்த இடம் நோக்கிச் செல்கிறான்.

வீட்டின் கதவுகளைத் திறந்து கொண்ட கெனடி ஒளித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சைமன் பார்க்கிறான்.

ஒரு பெண் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டுத் தொங்க விடப்பட்டிருந்தாள்.

அவள் வாழ்ந்த வீடு இன்று அவளின் கல்லறை. அவள் வீட்டு 'இறப்பி'லேயே அவள் இறப்பும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த வீட்டுச் சுவரில் கரியால் சிங்கள வாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன; அவற்றை கறையான் மேய்ந்திருந்தன.

'யார்க்கும் எத்தீங்கும் செய்தறியாத அந்தக் குழந்தை அவன் தாய்க்கு என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை' என்ற பெரியவளின் வாசகங்கள் நினைவை உறுத்த ஒரு கணம் மலைத்து நின்றான் சைமன். அவனைப் பெற்ற தாய், அவன் பிறந்த மண்; அதற்கு..... இந்தக் கதியா?

அந்தக் குழந்தை யாரிடம் இனி பரிவைக் காண்பான்.
அவனைத் தலைசீவி வளர்த்தெடுத்தவன் தலை கவிழ்ந்து
தூங்குகிறாளே.

எழுந்து வந்து என் மகனே என்பாளா?

ஆனால் நிச்சயம் நாளை அவனைத் துப்பாக்கி அணைக்கும்.

அவனும் நாளை காடு மேடுகளில் அலைவான். லிருதலைத் தீ
ஓங்கி ஊரும் என நினைத்துக் கொண்டான்''

''அந்தப் பெண் இராணுவத்தினரால் கற்பழிக்கப்பட்டு
கொலை செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்'' என்றான் வேதா

அந்தக் கிராமத்தில் இழையோடி நின்ற துயரந்
களைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

கிணற்றில் நீரள்ளுவது போல் விழுந்து கிடக்கும் துலா.
இன்னும் வேலிச்சயிற்றில் தொங்கி ஆடிக்கொண்டிருக்கும்
ஆடைகள், தூசு மண்டிக்கிடக்கும் வீடுகள், பாதி உண்டு
காய்ந்த கிடக்கும் உணவு.

கிராமிய பண்பாட்டு உறைவிடங்களான முக்லைத்தீவின்
கரையோரமாக இருந்த கிராமங்களின் அழிவுகள் மனித
னாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரது நெஞ்சையும் அழியா வடுக்
களாகி விட்டன.

மின் மினிப்பூச்சிகள் மரத்தின் ஒளிகாலும் சில
இடங்கள் மரங்களில் படர்ந்திருந்த பூஞ்சணங்களில் சிந்
திய ஒளியின் பின்னணியில் எல்லோரின் முகங்களும் மங்க
லாய்த் தெரிகின்றன. காற்று ஊ ஊ ... என்று ஊரைந்து
கொண்டிருக்கின்றது, கதைக்கும் சத்தம் மெதுவாக கேட்
டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

கொக்கினாய் இராணுவ முகாம் மீதான இராணுவ ஆராய்வை அருகே உள்ள செடிகளோடு ஒன்றியிருந்தது. பனிக் குளிரில் விறைத்திருந்தும் நுளம்புக் கடிகளின் உபாதைகளோடும் இரவு காலங்களில் அந்த முகாம் பற்றிய ஆய்வுகளை திரட்டப் பெற்றிருந்தன. சகல நிலைகளில் இருந்தும் நிதானமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட தகவல்களில் அந்த முகாம்களிலுள்ள சிங்கள இராணுவத்தினரின் பழக்க வழக்கங்களைக் கூட அறிந்திருந்தனர்.

முகாமிலுள்ள பதுங்கு குழிகள், முள்ளுக் கம்பி வேலிகள் பாதுகாப்பு அரண்கள். மண்மூடைகள், முகாமின் அண்ணளவான பரப்பளவு என்பனற்றையும் இராணுவ வீரர்களின் தொகை அவர்கள் உபயோகப்படுத்துமி ஆயுதங்கள் என்பன பற்றிக் கணிசமான அளவு தகவல் திரட்டி இருந்தனர்.

கடைசி நேரம் வரை திரட்டப்பட்ட தகவலின் படி முழுமை மிக்க இராணுவ முகாம் மாதிரி தயாரிக்கப்பட்டது. இம் மாதிரியை வைத்தே தாக்கும் அணியினருக்கு விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டது இராணுவ முகாம் பற்றிய முழுத் தகவல்களையும் அண்ணர் எடுத்துக் கூறினர்.

இராணுவ முகாம் தாக்குதலின் போது முல்லைத் தீவு இராணுவ முகாமில் இருந்து இராணுவத்தினருக்கு கிடைத்து இருக்குக் உதவியை தடை செய்யவதற்காக நாயாற்றுப் பாதைக்குகில் தடுப்புக் குழுவும் தயாராக்கப்பட்ட மருத்துவக்குழு கும் குழுவிலேயே அங்கம் வகித்தது. வானத்தை நோக்கி இவந்திரத் துப்பாக்கிகள் நண்டு கொண்டிருந்தன. அங்கே நிசப்தம் நிலவியது.

எல்லோர் மனதிலும் இனம்புரியாத உணர்வுகள் சூழ்ந்தன. கொக்கினாய் இராணுவ முகாமைத் தாக்கப் போகிறோம் என்ற சந்தோஷம் எல்லோரிடமும் காணப்பட்டது. தாக்குதலுக்கு அழைத்துச் செல்லாது வீரர்கள் கிலர் தின்றனர்.

அவர்களில் ஒரு வீரன் 'தானும் வரப்போவதாக அழுது கொண்டிருந்தான். ஒதுக்குப்புறமாக இருந்து முஞ்சியை நீட்டிக் கொண்டிருந்தவனை அண்ணர் கண்டு கொண்டதனால் 'சரி வாடாப்பா என அழைத்தார்

இவ்வாறு அண்ணர் அழைத்தபோது எங்கிருந்துதான் அவனுக்குச்சிரிப்பு வந்ததோ.....

இரவிலேயே தாக்குவதாக முடிவெடுக்கப்பட்டது. இரவு வேளைகளில் நாம் நகரும்போது அவர்கள் கண்டு கொள்ளும் வாய்ப்பைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதாலும் இரவு தாக்குதலை நிகழ்த்த திட்டமிடப்பட்டது. எல்லோருக்கும் தேவையான அளவு ரவைகள் வழங்கப்பட்டன. குண்டுகள், லோஞ்சருக்கு தேவையான செல் என்பனவும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன,

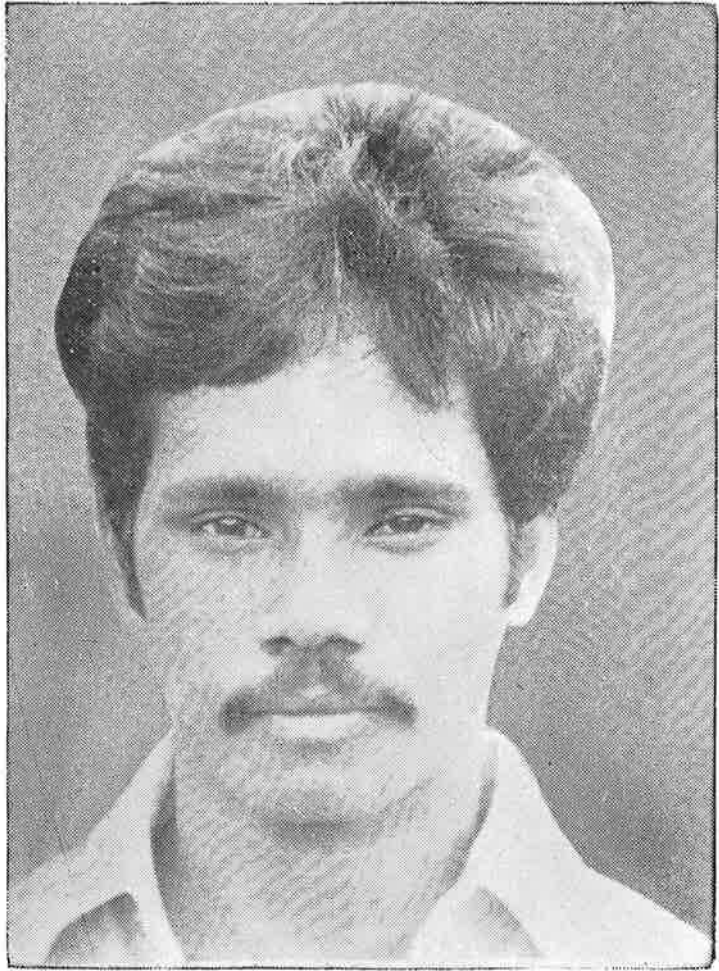
வெள்ளையன் தனது லோஞ்சரை எடுத்து முழங்காவில் இருந்துகொண்டு தடித்த மரத்தை நோக்கிக் குறிபார்த்தான். மரத் தோப்புகளின் பசுப்புத் தரைகளின் கீழ் அவனிருந்த நிலை கண்களில் நிழலாடுகின்றன. அந்த நிலையை அப்படியே கமரா படம் பிடித்து விடுகிறது,

வெள்ளையன் வீரம்மிகுந்த பல தாக்குதல்களை நிகழ்த்தியிருக்கிறான். பலாலி ராஜ்யம் முகாமில் ஹெரி கொப்ரர் மீதான ஏவுகணைத் தாக்குதல் வாசனும் வெள்ளையுமாக மேற்கொண்ட திர வரலாறு.

ஆயிரக்கணக்கானவர்களின் ஆயுத முகாம் நவீன யந்திரத்துப்பாச்சிகள் கவச வாகனங்கள் குழநிற்க துணர்ந்து நின்று மோதிய நினைவுதான் அந்தக் கணங்களில் எழுகின்றன, அவர்களை எம்மால் மறக்க முடியுமா?.....

8

சிராமத்திலிருந்து முகாமை நோக்கி எல்லோரும் நகரத் தொடக்கினர். சில மைல் தூரத்திலே முகாம்

செல்வராசா (கௌடி)

வயது - 23

கிரான்

இருப்பதால் நிதானமாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். கொண்டிருக்கிறார்கள் மிதித்து விடுகிறான்:

காட்டில் யாரோ ஏதோ முறிப்பதுபோன்ற சத்தம் அங்கு நிலவிய அமைதியைக் கிழித்து விடுகிறது.

முகாமை வழிகாட்டிச் செல்பவரின் முதுகில் வெள்ளை நிற அட்டை கட்டப்பட்டிருந்தது இருளில் வெள்ளை நிறம் பிரகாசமாக தெரியுமென்பதாலேயே அது அணியப்பட்டிருந்தது.

அந்த வெள்ளை நிறம் சைமனின் பார்வையில் படுகிறது. 'அவன் அதிக தூரத்திற்கு போய் விட்டான்' என்று கூறினான் சைமன். தனபால் மரத்தோடு ஒளிந்து நின்று வாறு சந்தேகத்தோடு காட்டைப் பார்க்கிறான், இரவு வேளைகளில் இராணுவத்தினர் மிருகங்களை வேட்டையாட வருவதுண்டு.

அவ்வாறு அவர்களில் சிலர் வந்திருந்தால் எமது அசைவைக் கண்டு காள்ள வாய்ப்புண்டு. இதுனால் முகாமை தாக்கும் முயற்சி தோல்வி அடைந்து விடும். எனவே இவ்வொரு அசைவும் பாதுகாப்பை முதன்மைப்படுத்தி ஜாக் கிர தட்டை நிழல்த்தது.

சேறு நிறைந்த நிலப்பகுதி எதிர்ப்பட்டது. சேற்றில் சால் புதைந்து நடக்கும் போது சத்தம் எழுவதைக் குறைப்பதற்காக மிக மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதனால் அந்தப் பகுதியைக் கடக்க பல மணி நேரங்கள் தேவைப்பட்டது.

மரங்கள் ஆடவில்லை காற்று வீசவில்லை. மின் மினிப் பூச்சிகள் ஒளிப் பொட்டுக்களை ஏந்திக் கொண்டு குறுக்கு மறுக்குமாக பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. சால் வண்டுகளின் ரீங்காரம் காட்டின் ஹிருதயத்தின் மெல்லிய அதிர்வால் ஒலித்தது. செடிகளை விலக்கிக் கொண்டு நுழைந்த வீரன் ஒருவன் 'ஐயோ' என்றான் மிக மெதுவாக, பின்னோக்கி வந்த வீரன் அந்தப் பாயையை விலக்கிப் போகுமாறு சொன்னான். அந்தச் செடியில் கூடுகட்டியி

ருந்த குளவிகள் கலைந்து தாக்கியிருந்தன. தரங்கமுடியாத வலி அவனுக்கு ஏற்பட்டு இருந்தது.

சுனாமி கன்னத்தில் குத்தியிருந்ததால் அவனால் பேசுவதற்கே முடியவில்லை. நடந்து சென்ற இடத்தில் தடைகளற்ற பாதைகளாக இருந்தமையால் கால்களை தனது போக்கில் விட்டிருந்தான் வேதா.

அந்த நேரத்தில் மரம் ஒன்றின் அடிக்கட்டை பலமாக தாக்கி விடுகிறது. நல்ல வேளையாக காயம் ஏதும் ஏற்படவில்லை.

என்னடாப்பா இன்னும் காம்பைக் (Camp) காணவேயில்லை" என்று முணு முணுத்தவாறு காந்தருபனுக்கு அருகாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறான் வேதா.

வேதாவின் கதையை ஆமோதிப்பது போல் லைபிர்வெளிச்சம் தெரியும் அதையும் காணவில்லை என்றால் காந்தருபன் ஆள் நடமாட்டங்களை உணர்ந்த ஆட்காட்டி காழ் காழ் என்று கத்திற்று. "சனியஸ் காட்டிக் கொடுத்து விடப் போகிறது" என்று நச்சரித்தான் வேதா,

ஆட்காட்டிக் குருவி பறந்து கத்திக் கொண்டால் அது கத்திவிடத்தில் மிருகங்களோ? அல்லது மனிதர்களோ? நடமாடுவதாக ஊகிக்கச் சந்தர்ப்பமுண்டு.

அது சிறிது தூரம் பறந்து சென்று மண்ணில் இருந்து விடுகிறது.

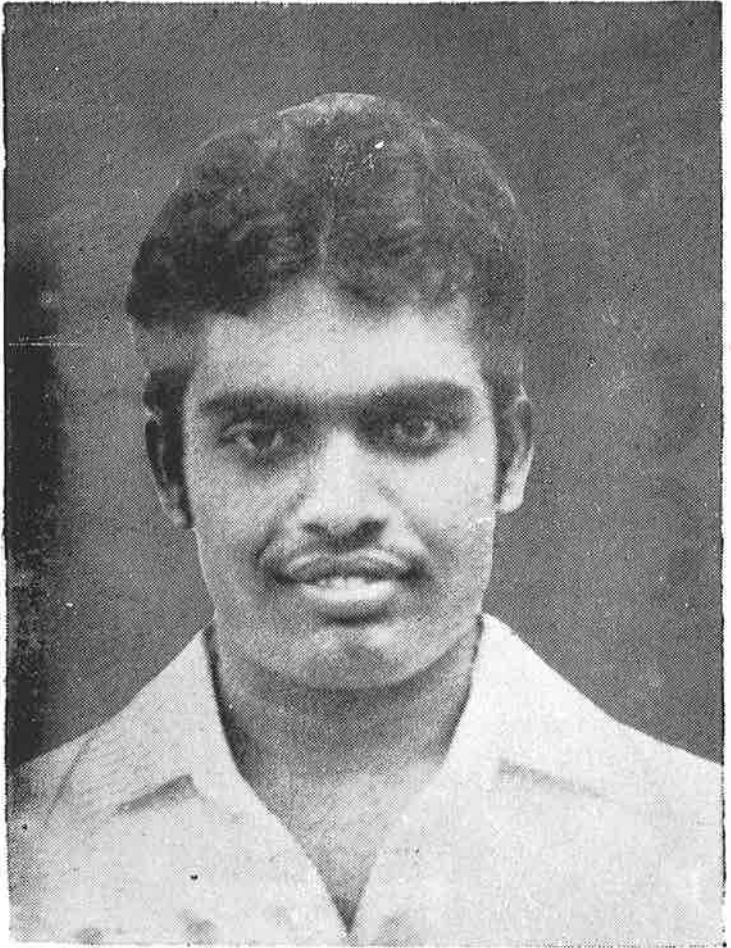
"கோல்சர்" பட்டிகள் (ரவைக் கூடுகளை) சிசுடிகளோடு உராகம் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது.

அதிக தூரம் நடந்திருப்பதால் எல்லோருக்கும் கால்களில் வலி ஏற்பட்டு இருந்தது.

உடல் அடித்து முறித்திருப்பது போன்ற உணர்வு ஒவ்வொரு அசைவிலும் தென்பட்டது.

குதிக்காலில் முன் தைத்திருந்ததால் ஸுனிப்பாதத்தால் "கெந்திக்" கொண்டு வருகின்றான் ரவி.

சண்முகநாதன் (றஞ்சன், மாமா)

16 - 01 - 1931

கண்டாவளை

வெண்மணற் பகுதிகளுடாக செல்லும்போது மணற் பகுதியில் பாதகிகளில் ஏற்பட்ட சொர சொரப்பான அழுத்தம் காலுக்கு "ஒத்தடம்" கொடுப்பது போல் இருந்தது. அந்த வெண்மணற் பரப்பிலேயே உடலை அழுத்தி உறங்க வேண்டும் போலிருந்தது.

சூடான வெப்பக் காற்றை வீசியது அந்த மணற் பகுதி. தூரத்தே மின் வெளிச்சங்கள் தெரிந்தன. எல்லோரது கண்களிலும் தெரிந்த அந்த ஒளி புத்துணர்வைப் பொங்கச் செய்தது.

கெனடி டேய் தனபால் இது தான் (Camp) வெளிச்சமடா என்றான்.

கரை தெரியாது களைந்த படகு திடீரென கலங்கரையைச் சந்தித்த சந்தோஷத்தை விட பன்மடங்கு சந்தோஷத்தை அனுபவித்தனர்.

முகாமை அண்மிக்க சிறிது தூரத்திற்கு முன்னர் குழுக்களை பிரியும் படி கூறப்பட்டிருந்தது.

அதற்கான தகவல்களை மீண்டும் வோக்கிரோக்கி ஒலித்தது. ஜெனரேட்டர் இரைச்சல் பலமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சிறிது சிறிதரக ஜெனரேட்டர் சத்தம் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. இதனால் ஓரளவு விரைவாக நகரக் கூடியதாக இருந்தது.

9

முகாமைச் சுற்றி நவீன யந்திரத் துப்பாக்கிகள் நீண்டு கொண்டிருக்கின்றன; வீரக்கனல் தெறிக்கும் பாளவைகள் முகாமை சூழ்ந்திருந்தன;

நேரம் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது.

உறக்கமே நடந்த கையோ அவர்களுக்கு அப்போது தெரியவில்லை முகாமின் சகல பகுதிகளும் ஒளி பாய்ச்சுகின்ற

றன: படுத்தவாரே சுநினை எடுத்திருந்த இடங்களில் நின்ற
செடி, கொடிகள் சிறு மரங்கள் தம் கரங்களால் தழுவின;
கரும் சடை விரிந்து உறைந்து போயிருந்தது இருள்.

இராணுவ முகாமை வெற்றிகரமாக தூக்கி முடிப்
போம் என்ற நம்பிக்கை எல்லோரிலும் சுடர் விட்டெரிந்
தது. முகாமை அண்மித்திருந்த கடல் ஆர்ப்பரித்தது. அனை
கடவின் ஓசைகள் காத்தில் ஒலித்தன,

எந்தக் கணமும் தாக்குதலை நிகழ்த்த தயாராய்
விழித்திருந்தனர் வெள்ளையனின் ஏவுகணை ஜெனரேட்டரை
எப்போது குறிபார்க்கும் என ஆவலோடு காத்திருக்கின்
றனர். புதிய வீரமிகு கரவாற்றை எழுத துடித்துக் கொண்
டிருக்கின்றனர். எமது மக்களின் சொல்லொணாத் துயரங்
களுக்குக் காலாது இருந்தவர்களின் சிறி லங்கா இனவெறி
யரசால் நீட்டப்படும் பணமுடிப்புக்கும் வேறு சதுகைக
ளுக்காகவும் கூதல் காய்ந்தவர்களின் உதிரம் கறை படி
யப் போகிறது.

தாக்குதல் குழுவின் முகாமுள் நுழைவதற்காக
கடைகளை வெட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தலைப்பின்
னல் போன்று வழிமறித்துக் கிடந்த முள்ளுக்கம்பி வெலி
அறுந்து விழுவின்றது. சடக் சடக் என்ற சத்தம் கேட்டுக்
கொண்டிருக்கின்றது. வேறு திசையாலும் தாக்குதலணியி
னர் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். பழகவின குழு முழங்
கையால் மண்ணில் உந்தியவாறு தோளை உயர்த்தி கைக
ளில் ஆயுதமேந்தி நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

முழங்கையை சிறு கற்கள் குத்தி விடுகின்றன.

சிந்திய இரத்தத்தோடு மண் ஓட்டி வலுவேறுகிற கரங்கள்
கால்கள் தரையில் இழுபட்டுக் கொண்டு வரும்போது முட்
கள் சிறி விடுகின்றன,

அந்த நேரத்தில் யாரும் அதனை நோக்கவில்லை, வீழிகள்
முகாமைத் துருவித் துருவி ஆய்ந்தன. சிறுசத்தம் கூட.

விளைந்து விடுவதை ஒரு வரும் அனுமதிக்கவில்லை. எச்சரிக்கையோடு நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

'தடாம்!' என்று வாளியை எடுக்கும் சத்தம் கேட்கின்றது. அந்த விநாடி பழகவின் குழு உறைந்து போய் நிற்கின்றது. மேலும் சப்பாத்துக் கால்கள் நிலத்தில் உரசி வரும் சத்தம் கேட்கின்றது, ஒரு இராணுவ வீரன்,

அவன்பின் ஓடிவந்த நாய் லொள்! ... எனக்குரைக்கின்றது. மலகூடத்தை நோக்கி வந்த இராணுவத்தினன் பழக குழு நின்ற திசை நோக்கி எஸ். எம். ஜி. ஆல் சட சடத்து விட்டு முகாமில் உள்ள இராணுவத்தினர்களின் பெயரைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடுகின்றான்,

பழக குழுவினரில் சொனியின் தலையில் குண்டு பாய்கின்றது. அவனுக்கு அருகில் சங்கரியும் காயமுறுகின்றான். சொனி தலையை மண்ணில் புதைத்து "அம்மா!" ..... என்றான். அந்தச் சத்தம் மிகுந்த வேதனை உற்று எழுந்தது இதயத்துடிப்பு நின்றுவிடாதிருந்தது. கொர்!.... கொர்! என்ற சத்தத்தோடு உரத்தம் பீறிட்டு மண்ணில் பாய்கின்றது.

சங்கரியின் உடல் செங்குருதியால்தோய்ந்து கிடக்கின்றது, பழக தண்ணோடும் வழி நீட்டும் நடந்து வந்த தோழர்களின் நிலையைக்கண்டு துடித்துப் போகிறான்.

அவனது வோக்கி ரோக்கி எல்லாத்திக்கும் செய்தியை சொல்கின்றது.

அவர்கள் அனைவரின் முகங்களிலும் கவலை தோய்கின்றது. அந்த விநாடி அவர்கள் அடைந்த வேதனை.....

சொனிக்கு தாயைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை நெடுநாளாய் கிடந்தது,

"நான் செத்துப் போயிற்று அம்மாவுக்கு சொல்லு மச்சான்" என்ற அவனது வார்த்தைகள் நிலைவில் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த வீரமறவர்களின் வாழ்வின் முடிவை

நேரில் கண்டு கொள்வ யாரால் தான் முடியும்.

காடு மேடுகளில் எல்லாம் சுதந்திரப் பயிர் வளர்வுக்காக நான், தேதி தெரியாதல்லவா அந்நீதர்கள்.

கவலை தோய்ந்த நாட்களிலும் நிலை குலையாதல்லவா நின் றனர்.

அவர்கள் நடந்த பாதைகள்.....

அவர்கள் பதித்த தடயங்கள்..... அழிந்து விடப்போ வதில்லை. முன்னோடிகள் கடந்த கவடுகள் இன்னும் அவர் நெஞ்சங்களில்.

சங்கரி முணகிக் கொண்டு தவித்தான்.

எந்தத் துயரங்களையும் வேதனைகளையும் தாங்கிக் கொள் ளும் மனோ வலிமை மிக்க அவன் வறுமைமிக்க ஒரு குடும்ப நிலையில் இருந்தும் தன்னை விடுதலைக்காக முழுமையாக அர்ப்பணித்தவன்!

அவ்னது தாய் "வெளிநாடு செல்லும்படி அவனைக் கேட் டாள்"

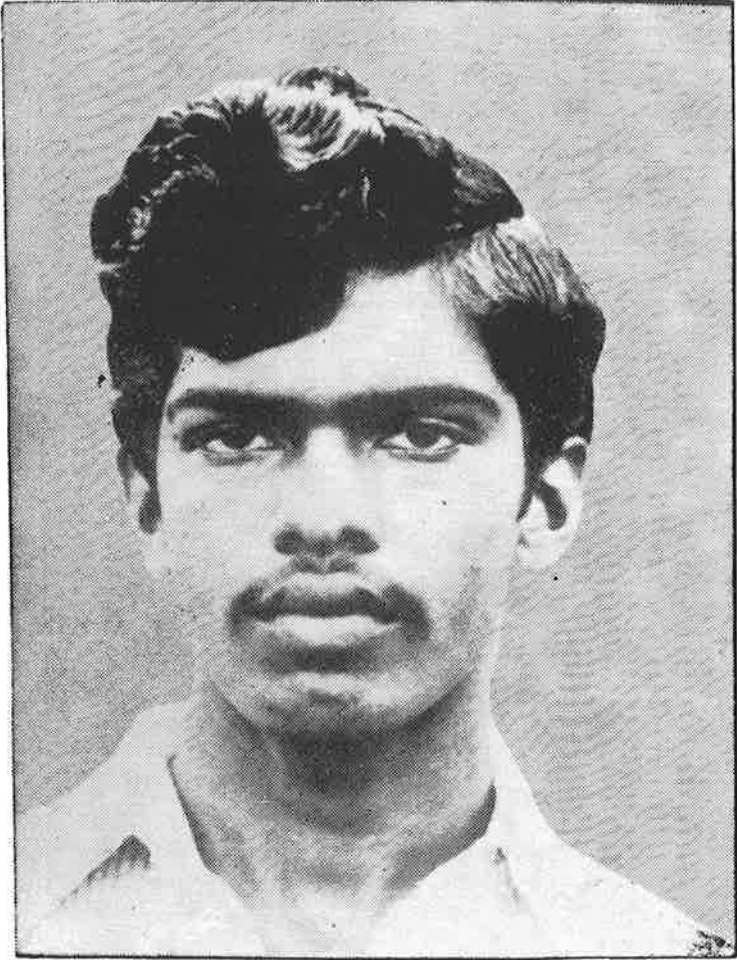
அப்போது அவன் "என்னம்மா இது" என்று தாயை அனு தாபத்தோடு நோக்கினான்.

அயல் வீட்டில் தானே "மரண ஓலம்" கேட்கிறது இருந்து விட முடியுமா அவனால்

சிறந்த போர்க்குணம் மிக்க இவன் இராணுவத்தினரை நேருக்கு நேர் எதிர் கொண்டு போராடிய வீர வரலாறு கள் மறந்து விட முடியுமா?

கடலில் எமது நடவடிக்கைகளை எந்த நேரத்திலும் சலிக் காது செய்து முடிப்பான். அதிக நிறையுள்ள யந்திரங்களை தனியாக சுமந்து செல்வான். படகை கரையிழுத்து நிறுத் தும் போது வலுவேறிய கரங்களில் தசைகள் திரண்டு முறுக்கேறி நிற்கும்,

முற்கோபக்காரனாக இருந்தாலும் இரக்கமுள்ளவன். தனது தோழர்கள் யாராவது துக்கித்து இருப்பதைச் சகித்துக்

அன்ரனி (சொனி)

வயது - 19

நுணாவில்

கொள்ள மாட்டான். இவ்வாறான நற்குண இயல்புகளை எல்லாம் கொண்டிருந்த எமது தோழர்களை இழந்து விட்ட நாம் வெற்றிகரமாக பின்வாங்கியிருக்கலாம். அவ்வாறு நாம் நடந்து கொண்டிருந்தால் எமது மனையில் வேதனைகளுக்கு அந்த நடவடிக்கை மீட்பளித்திருக்குமா?

10

கொஞ்சமா இம்மண்ணின் வேதனைகள்.....?

முல்லைத்தீவின் கரையோரக் கிராமங்களில் ஏற்பட்ட சொல்லொணாத் துயரங்கள் இன்னும் தொடர்கின்றன.

அகதிகள் முகாம்களிலே தமது எதிர்கால வாழ்வு எப்படி அமையுமோ என்ற அங்கலாய்ப்பு அம்மக்களை வாட்டுகிறது. தமிழ் மக்களின் பொருளாதாரம், கல்வி, கலை, கலாச்சாரம் அனைத்தும் அங்கே பறிக்கப்பட்டதோடு பாரம் பரிய மாய்-வாழ்ந்து வந்த பண்பாட்டு ஊற்றுக்களாக விளங்கிய அந்தக் கிராமங்களை தடை செய்யப்பட்ட பிரதேசமாக சிறிலங்கா இன வெறியரசு பிரகடனம் செய்தது.

இதன் பின்னர்;

அங்குள்ள தமிழ் மக்கள் வியர்வை நீக்கி முழு உழைப்பையும் நல்கி வளர்த்தெடுத்திருந்த அந்தக் கிராமத்தின் முழு வளங்களையும் அனுபவிக்க முடியாமல் வெளியேறி விட்டனர்.

யாரும் அங்கு வாழ முடியாது. உட்செல்ல முடியாது. உட்செல்பவர்கள் எல்லாம் 'தெரு நாய்களைப்' போல் கூட்டுக் கொல்லப்படுகின்றனர்.

முழு மக்களினமும் உழைப்பிலும் உருக்கொண்டிருந்த அந்தக் கிராமம் காடையர் கூட்டத்தின் குடியிருப்புகளாக விலங்குகளின் பண்ணைகளாக மாறப் போகிறது. ஆயுதம்

தரித்த நிலையில் எமது பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்து விட்ட திட்டமிட்ட அரசின் நடவடிக்கைகளினால்..... அலம்பில் கருநாட்டுக்கேணி, கொக்கினாய், கொக்குத் தொடுவாய் தென்னை மரவாடி போன்ற தமிழ் கிராமங்களில் தொடர் கின்றன.

முல்லைத்தீவின் கிராமங்களில் புகுந்த இவர்களின் இராணுவ அராஜகம் தலைக்கு மீறியது. கோரத் தாண்ட வம் ஆடினர் எழில் சுமந்த அந்த கிராமத்தின் வீடுகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. அவர்களின் உடைகள் குறையா டப்பட்டன.

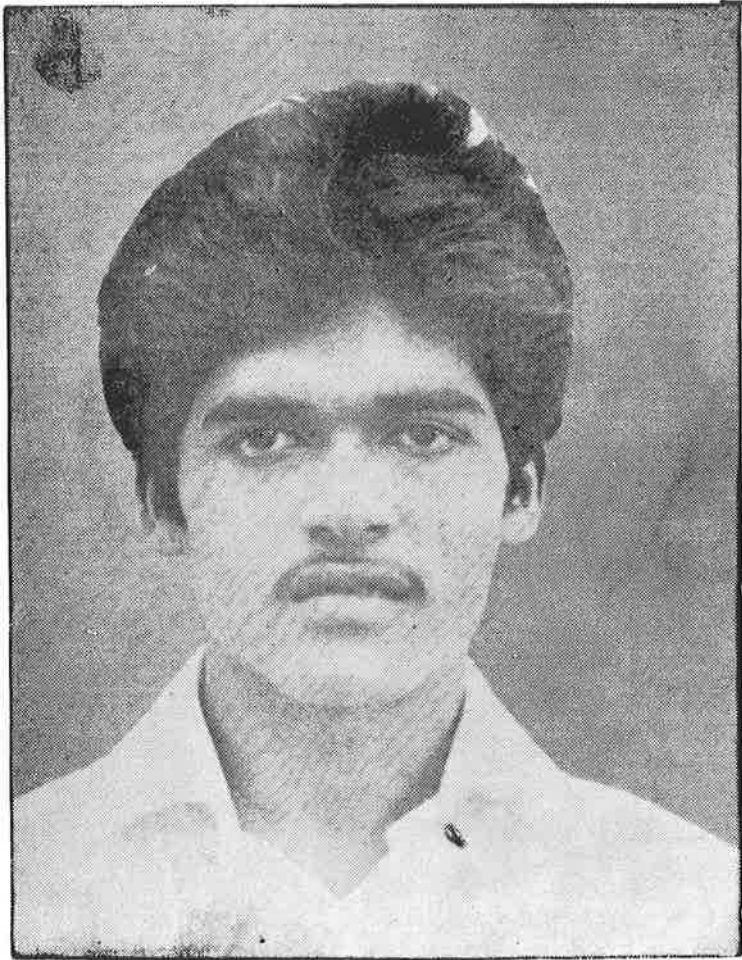
எத்தனையோ உயிர்களை பலி எடுத்தார்கள். எங்கும் எலும் புகி கூடுகளும் மண்டை ஓடுகளுமாக நிறைந்து மயானமா ி விட்ட அப்பிரதேசங்களில் இன்னும் பிண வாரடை அகலவே யில்லை.

எமது மக்கள் முடிவற்ற சோகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். கற்பழிக்கப்பட்ட சகோதரிகள், விதவைகளாக்கப்பட்ட பெண்கள், சிறுவர்கள், வயோதீபர் கூட கொலை வெறித் தளத்தில் சிக்கினர். வாழ்வில் துயரமும் வேதனையையும் அனுபவிக்கும் எமது மக்களின் நிலையை எம்மால் எவ்வள வுக்குத்தான் சசித்துக் கொள்ள முடியும்...?

எமது மண்ணில் தொடர்ந்தும் வேதனைகளும் துன்பங ளுமே நிறைந்திருப்பதை தொடர்ந்தும் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா? நாம் வாழ்ந்த பிரதேசங்கள் பறிபோவதை அனுமதிக்க முடியுமா?

எமது சுதந்திர தாகத்தை இவர்கள் அடக்கிவிட முயல பல வழிகளை கையாளுகிறார்கள். இக்கிராமங்களின் அழிவுகள் அந்த வகையான அந்நியப் படுத்தலின் கோர முகங்களைத் தாண்டி காட்டிக்கொண்டிருந்தன. "எந்த நிலையிலும் துவழாது எமது பேரிராட்டத்தை முன்னெடுப்போம்."

எமது மக்களிலிருந்து எம்மை அந்நியப் படுத்த இவர்கள் எடுத்த முயற்சி இதுமட்டுமன்று. இன்னு பல. மொசாட் பயங்கரவாதக் கூட்டோடு இணைந்து செயறி

வரேந்திரன் (தனபாலன்)

வயது - 19

காரைநகர்

பட்டு வருமிவர்கள் தொடர்ந்தும் 'தமிழீழத்தில்' தலை குனிவர். தலை குனிந்து வருகின்றனர்.

முல்லைத்தீவு மண்ணில் சிங்களக் காடையர்களை குடியேற்றி அவர்களுக்கு பாதுகாப்பும் உறுதுணையுமாக நாம் இருப்போம் என உறுதி பகன்றவர்கள் தான் இந்த கொக்கிளாய் இராணுவ முகாமினர்.

இந்த இராணுவத்தினரே முல்லைத்தீவு மண்ணின் முழுமை யான துயரங்களுக்கும் வழி சமைத்தவர்கள்.

இந்த நிலையில் தான் எமக்கு ஏற்பட்டிருந்த இழப்போடும் நாம் தொடர்ந்தும் இராணுவத்தினரோடு சண்டையிட டோம்.

11

உக்கிரமான சண்டை நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. டுமீல்.....டுமீல்.....சட சட சட.....சட தடு தடுத் திடு திடுத் முகாமைச் சுற்றி நின்ற சுடும் குழுவினரின் பிரிவுகள் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. நான்கு திசைகளிலும் இருந்து தீயைக் கக்கிக்கொண்டு சென்ற ஏவுகணைகள் முகாமின் சுவரில் மோதிபலத்த சத்தத்தோடு வெடிக்கின்றன. துப்பாக்கிக் குண்டுகள் எதிரியை நோக்கிப் பாய்கின்றன.

பழசு குழுவினர் முகாமின் மலகூடத்துக்கு அண்மையிலும் கருங்காலி மரம் ஒன்றுக்கருகிலும் பாதுகாப்பு எடுத்திருந்தனர். பழசு குழுவினரின் தாக்குதல் பயங்கரமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

எறி..... சுடு.....என்ற வார்த்தைகள் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றது. பழசு இடுப்பில் சொருகியிருந்த கிறண்டை எடுத்து கிளிப்பை இழுத்து முகாமை நோக்கி எறிகின்றான். அந்தக் குண்டு முகாம் கோலுள் விழுந்து வெடித்தீச்சிதறுகின்றது.

‘மகே அம்மே’ என்று இராணுவத்தினர் கதறும் சத்தம் கேட்டின்றது. அந்த ஒலிகள் முகாயின் அவலமான நிலையைக் காட்டிற்று.

சிங்கள இராணுவத்தினர் தனது தோழர்களை பலிஎடுத்ததற்காக பழி வாங்கி விட்ட சந்தோஷம் அவளில் குடி கொள்கின்றது.

எமது தரப்பினர் மேலும் புது வேகம் பெறுகின்றனர். முகாமை நெருங்குவதற்காக சுடுவதும் ஓரடி முன்னேறுவதுமாக நிற்கின்றனர்.

முகாயின் மைதானப் பக்கமாக எமது கடும் குழு ஒன்று நிற்கின்றது. அவ்விடம் நோக்கி எதிரியின் துப்பாக்கிகள் ஓய்ந்து விடுகின்றன. அந்த விநாடி அங்கு நின்ற சிறு மரச்செடிகள் முறிந்து வீழுகின்றன. சிதிது விலகி குண்டு ஒன்று சென்றிருக்குமானால் ஒரு கோழன் உயிரோடு பேராடியிருப்பான். நல்ல வேளையாக அவன் துப்பித்துக் கொள்கிறான் தன்னைச் சுதாரணித்துக் கொண்டு தரையோடு உடலை ஒட்டி வைத்து எம் படுகொலை தானியங்கித் துப்பாக்கியின் அடிப்பாக்கத்தை தோளோடு இறுக அழுத்திக் கொண்டான்.

ஒரு பக்கமும் உடையர்ச்சியாக கடும் சமர் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. முகாயினுள்ளி மூழ்கிக் கிடக்கின்றது. ஆங்கு இருந்து துப்பாக்கிச் சூடுகள் வரும் போது மட்டுமே புளிப்பிழம்புகள் தெரிந்தன.

ஒளிப்பிழம்புகளை நோக்கி தரக்கும் அணியினர் கட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். தாக்குதல்களில் தலைமை தாங்கும் ஓவ்வொரு பிரிவினரும் கட்டளை இட்டு தாக்குதல் வீரர்களோடு முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஓர் வீரன் உரத்த சத்தத்தோடு இராணுவத்தினரை தூஷிக்கான்.

தனது வெற்று ரவ்வைக் கூட்டை நிரப்புதற்காக கோல்சர் பட்டிகளிலிருந்து கையில் அகப்படும் ரவைகளை அள்ளி வீசுவதாக நிரப்பி கொண்டிருக்கிறான். அந்த சமயம் அவ

னுக்கு அருகில் துப்பாக்கிக்குண்டு ஒன்று மண்ணை நோக்கிச் செல்கிறது.

அவன் ஒருகணப் பொழுது தனக்கு நேர இருந்த விபத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தான்.

மண்மூடைகளில் பரத காப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்கள் சிறிதும் நகரவேயில்லை. அங்கு இருந்து கொண்டே L.M.G. எல். எம். ஜி, எம். எம். ஜி. போன்ற இயந்திரத் துப்பாக்கிகளை இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த நிலைகளை நோக்கி நெருக்கட் லோஞ்சர்கள் இயங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

தாக்குதலின் போது எங்கு தொய்வு ஏற்படுகிறதோ அங்கு சென்று உதவுவதற்காக இருந்த விசேட அதிரடிப் படைப் பிரிவுக்கு செய்தி கொடுக்கப்படுகின்றது. அந்தக் குழு சுடும் பிரிவில் நின்று இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. இக்குழுவில் குறிதவறாத துப்பாக்கி சுடுகின்றனர். சிறந்த தாக்குதல் வீரர்கள் களத்தில் பல தடவை ராணுவத்தினரோடு மோதிய அனுபவஸ்தர்களே அடங்கியிருந்தனர். அங்கிருந்து தீயைக் களிக்கி கொண்டு மிகப் பதிவாக வீரர்களின் தலைகளுக்கு மேலாக சென்ற ஏவுகணை மண்மூட அடுக்கப்பட்டிருந்த சுவரில் மோதுகிறது. மண்ணை அள்ளிச் சென்று புகை மண்டலம் ஒண்மையே ஏற்படுத்தி விட்டது. அந்த இடத்தில் இருந்து துப்பாக்கி சூடுகள் வருவது நின்று விடுகின்றன. அப்பகுதியில் நின்ற இராணுவத்தினர் கொலையுண்டிருக்கலாம்.

தாக்குதலணியில் நின்ற வீரன் ஒருவன் ஓடிச் சென்று பார்ப்பதற்காக எழுவதும்; தரையோடு விழுந்து படுத்தி விடுவதுமாக இருந்தான். அவ்வாறு அவன் செல்வதற்கு உள்ளம் சம்மதிக்கவில்லை. பெரிய போராட்டம் ஒன்றை நடாத்தி விட்டு ஏனையவர்களின் துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு மணி நேரமாக நடந்த தாக்குதலில் எமது தரப்பிலிருந்து துப்பாக்கிச் சூடுகளை குறைத்துக் கொண்

டோம். அந்தக் கணம் பொழுதுகளில் எதிரி 'எமது பலம் குறைந்து விட்டதாகவோ நாம் தோற்றுவிட்டதாகவோ' ஒரு முறை நிலைத்திருக்க வேண்டும் அவ்வாறு அவன் எண்ணிக் கொண்டானே என்னவோ? அங்கிருந்து பலத்த குண்டு மாரி பொழியத் தொடங்கிற்று. சிறிது பொறுத்துக் கொள்கின்றோம். அது அவர்களை பன்மடங்கு வளர விடுவதாக இருந்து விடுகின்றது. அந்த நிலையில் ரெக்கட் செலுத்தும் பிரிவு இயங்க வேண்டி இருந்தது. எழுந்து நின்றால் உடலில் குண்டு பாயும் அபாய நிலை அங்கு இருந்தது. எனினும் அவர்களின் தாக்குதலை முறியடிக்க அதுவே வழியாக்கப்பட்டது.

திடமான உடற்கட்டும் உயரிய தோற்றமும் கொண்ட அந்த இளம் வீரன், ரெக்கட் பொருத்திய நிலையில் எழுந்தான். அகல விரித்த கால்கள் அவனது குறியை உறுதி செய்கின்றன. நேரிய அவனது பார்வை குறி தவறாது முகாமை முற்றுகையிட்டது. எதிரி மூர்க்கமாக இருந்து சண்டையிட்ட பகுதியை "நிர் ஈரலம் ஆக்கு" என்று ஏவுகணைக்கு கட்டளை இடுகிறான். அவனது கட்டளையை சிரமேற் கொள்வது போல் இயங்கிற்று.

தொடர்ச்சியான ஏவுகணைத் தாக்குதலால் எதிரி கிலி கொள்ளத் தக்காடங்கிவிட்டான். ரெக்கட் சுவரில் மோதி வெடித்த பாதுகாக்க சரசரத்துக் கொண்டு மரங்களுக்கு மேலும் எமது வீரர்களுக்கு மேலும் விழுந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நாம் அவர்களைப் போல் சரமாரியாக துப்பாக்கிக் குண்டுகளைச் செலவு செய்ய முடியாது நாம் உபயோகிக்கும் ஒவ்வொரு துப்பாக்கிக் குண்டும் எதிரியை கொண்டு குழிக்கவே பயன்படவேண்டும் எமது இயக்க ஆரம்ப காலங்களில் நாம் பட்டிருந்த அனுபவங்கள் எம்மை அவ்வாறு வழி நடத்தின.

எத்தனையோ தாக்குதல்களை கட்டுத் தோட்டக்களோடு நாம் எதிர் கொண்டிருந்தோம். எனவே தான் அங்கு இயங்

கிய ஒவ்வோரணியும் நிதானமாகவும் அவதானத்தோடும் செயற்படுகின்றன.

எல் போன்ற அமைப்பை உடைய அந்த கட்டடத்தின் பகுதிகளில் பல டொந்துகளும் சிதைவுகளும் ஏற்பட்டு இருந்தன. அந்தக் கட்டடம் முன்னர் மாணவர் சமுதாயத்தை வளர்த்துத் தெடுத்தது. இன்று அது காட்டுமிராண்டித் தனமானவர்களின் கொலைக்களமாக மாறிவிட்டது.

தாக்குதல் அணியின் பீ. பிரிவினர் முகாமை அண்டிய மைதானத்துள் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். பழசுநின்ற திரை நோக்கி இராணுவத்தினர் உபங்கரமாக தாக்கினர். பழசுவின் அருகில் விழுந்து கிடந்த வோக்கி ரோக்கி பழசு! பழசு! என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. பழசு, இனி யாரோடும் பேசமாட்டாள். அவன் கைகள் இனி துப்பாக்கியை ஏந்தவும் மாட்டாது. அவனது விழிகளை நிரந்தர தூக்கம் தழுவிவிட்டது. அந்த வீரனின் முகத்தில் வெற்றிக் களிப்பு சுடர் விட்டிருந்தது.

பழசுவின் தற்கை ஒரு சிங்கனவர். இவனது தாய் தமிழிச்சி. இந்தக் குடும்பச் சூழலில் இருந்து விடுதலை உணர்வு உந்தப் பெற்ற பழசு தன் தாய்மொழி மீது - தன் தாய்நாட்டின் மீது - ஏற்பட்ட சொல்லொணாத் துயரவடுக்களைக் கண்டு போராட வேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான்.

அந்த சமயம் இவன்- எமது அமைப்பை தேடி அலைந்தான். தொடர்பு எளிதில் கிடைக்காத வேளையில் சலிக்காத மாதங்கள் பல காத்து நின்றான்.

சந்தித்து தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்ட நான் முதல் இவனது ஊக்கமும் விடாமுயற்சியிலும் இவன் வளரத் தொடங்கினான். அமைப்பில் போர்ப்பயிற்சியை எடுத்துக் கொண்ட நாள் முதல் இவன் பங்குகொண்ட தாக்குதல்கள் பல. பருத்தித்துறை பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதல் தொட்டு லடமராட்சி வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளில் இராணுவத்தின்

நேர்டான தாக்குதல்களிலும் இவனும் முன்னின்று தாக்குதலை நடாத்தியிருக்கின்றான். இவன் மேற்கொண்ட தாக்குதல்கள் தியாகமும் தீரமும் மிக்கவை

பழக எமது இயக்கத்தில் கொள்கையை மக்கள் மத்தியில் பலமாக வேருன்றப் பாடுபட்டான். இவனிடம் காணப்பட்ட அனுபவமும் திறமையும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் திறனே ஆற்றுவதற்கு உறுதுணை நின்றன.

இபாலிகண்டியின் கடற்கரை யோரமாக எமது தோழர்கள்; கடற்புலியினரின் வருகைக்காக காத்து நின்றனர். படகு வருகின்ற செய்தியை யாரோ இராணுவத்தினருக்கு காட்டிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இது தான் எமது வளர்ச்சிக்கு தடைக் கற்களாக அமைந்து விட்டிருந்தன. இந்தக் காட்டிக் கொடுப்பாளர்களினால் நாம் இழந்துவிட்ட வரலாறுகள் தான் எத்தனை! எத்தனை! இன்றும் அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களே என்ற சினப்பு பழகவின் எண்ணங்களில் மின்னின.

இராணுவத்தினர் கவச வாகனங்கள் சகிதம் அந்தக் காலப்பகுதியை அண்டிய தெருவில் நாங்களே ராசா என்பது போல் உலாவித் திரிந்தனர். இரும்புத் தொப்பிகளை தலையில் கவிழ்த்திருந்தனர்; எனது வீதிகளில் திமிரோடு உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். பழக தனது தோழர்களோடு தாக்கும் நிலைகளை எடுத்து இருக்கின்றான். ரெக்கட் தாக்குதல் ஆரம்பமாயிற்று. இராணுவத்தினரின் கவச வாகனங்கள் சிதைவுற்றன. திக்குத் திக்காக நின்ற இராணுவத்தினரை துப்பாக்கி குண்டுகள் பளி எடுக்கின்றன. நிமால் எறிந்த கைக்குண்டுகள் இராணுவ வீரர்களின் உடல்களை கூறு போட்டன. ஏராளமான சிங்கள சிப்பாய்கள் கொலையுண்டனர். இந்த நிலையில் படகு வேறு திசையாக கரையிறங்கிக் கொள்கிறது. இராணுவத்தினரை அங்கு நிலை கொள்ள விட்டிருப்போமாகில் எமக்கு பாரிய இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். இந்த பயங்கரமான சூழ்நிலையில் தான் பழக எதிரியோடு மோதவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு எக்மோடு தோளோடு தோள் தந்த பழகவை இன்று இழந்துவிட்டிருந்தோம்.

அந்தச் செய்தியை யாரும் ஜீரணித்துக் கொள்ளவில்லை. அந்தவிநாடி பொழிந்து தள்ளிய குண்டுமழைகள் அவனின் நினைவை ஒருகணம் நெஞ்சில் நிறுத்தி கணம் செலுத்தின.

பழக குழுவினர், தரையை மூந்த சேய்களாயினர் அவர்களை போர்க்களத்தே வழிநடத்திய பழக இல்லை..... பழக இது வரையும் இக்கூட்டளைகள் இன்னும் சாகவில்லை. அவை அவர்களின் காதுகளில் ஒலித்தன. அவர்களை அவை வழி நடத்துகின்றன. இறந்து கிடந்த தோழர்களின் உடலைக் குறுக்காக இழுத்து போட்டு எதிரியோடு தொடர்ந்தும் போராடுகின்றார்கள். அப்போது அந்த தோழர்கள் பட்ட வேதனை.....

இறந்து கிடந்த தோழர்களின் உடலைக் கவராக சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த தோழர்கள் புதிய வலிமையைப் பெறவேண்டியிருந்தது.

'என்றோடு வாழ்ந்ததோழனின் உடல் எனது உயிர்க் காப்புக்கு அவசியம் தானா? நானும் இறந்து விட்டாலென்ன என்று கண்ப் பொழுதுகள் சிந்தனைகள் மேலோங்கிற்று இந்தவேளையிலேயே அந்தத் தோழன் காயமுறுகிறான். கவர் படுத்திருந்த இறந்த தோழனின் உடலுடாகப் புகுந்த சூப்பாக்கிக் குண்டு அவன் கைகளை உடைத்துச் செல்கிறது.

அப்பாவித் தமிழ் மக்களோடு துப்பாக்கி சூட்டுப் பயிற்சியை எடுத்த இராணுவத்தினர் வீதிகளில் திடீரெனப் பாய்ந்து கண்மண் தெரிபாமல் சுட்டுத் தொலைத்தவர்கள். பெரிதான வேறொன்றும் சாதிக்கவில்லை. இவர்கள் நிராயுத பாணிகளான மக்களோடு தான் வீரப் பிரதாபம் பேசியவர்கள். வீரம் செறிந்த தாக்குதல்களை இவர்கள் சந்தித்ததே கிடையாது. தமிழீழப் பகுதிகளில் இவர்கள் ஏற்படுத்திவிருந்த கொலை வெறித்தனமான நடவடிக்கைகளும் காட்டு மிராண்டித் தனமான செய்கைகளுக்கும் முற்றுப்

புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ண அலைகள் வெடித்துச் சிதறுகின்றன. விடுதலைப் புலிகளின் தீரமும் தியாகமும் நிறைந்த தாக்குதலால் அவர்கள் கிலி கொண்டிருந்தனர். முகாம் கலவர முற்றுக் காணப்பட்டது. அந்தத் தேசமே அதிரும் சத்தங்கள் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு விடையும் வெடிச்சத்தத்தோடு பிறக்கிறது. புகை மண்டலங்கள் முகாமுக்குள் சூழுகின்றன. பனிக் குளிர் காற்று புகை மேல் எழும்பாது பற்றியிருக்கின்றது. இராணுவத்தினர் எமது தோழர்கள் நின்ற திசை நோக்கி பராலையிற் செலுத்தினர். சிவந்த ஒளியைப் பாய்ச்சிக் கொண்டு விண்ணில் நின்று ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. பெருக்கெடுத்தோடிய செங்குதி ஆறு அந்த ஒளியில் மேலும் சிவப் பெய்திற்று.

அங்கே போராடிக் கொண்டிருந்த தோழர்களை அணைத்திருந்த இருள் சினுங்கிக் கொண்டு விலகியது இப்போது அவர்கள் முழுமையாக எங்கு நிற்கிறார்கள் என இராணுவத்தினர் கண்டு கொள்ள வாய்ப்பாகி விட்டது. சடுதியாக உயர்ந்திருந்த தலையை மறைப்பதற்காக மணல் நிறைந்த பகுதியை கைகளால் விலக்கி தரையோடு ஒட்டி விட்டிருந்தனர்.

நவீன துப்பாக்கிகளான எல். எம். ஜி. எம். எம். ஜி. கள் இடம் குறித்து இயங்கின.

தொடர்ச்சியாக பாய்ந்து கொண்டிருந்த குண்டுகள் அவர்கள் படுத்திருந்த இடங்களுக்கருகில் விழுந்தன. அந்த முகாம் நிலம் பகுதிகள் துப்பாக்கி மறைகளால் உழுது விடப்படுகின்றன. அந்த நேரத்தில் எமது தோழர்கள் சிலர் காயமுற்றனர்.

நிமால் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அங்கே அவன் புகும் வேதனையைப் பார்க்க முடியவில்லை. எரியும் தணலில் உடல் அகப்பட்டது. போன்ற வேதனையை அவன் உறுகின்றான்.

எனது வீரர்கள் களத்தில் பலியாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். வீராவேசமாக பொருந்திக் கொண்ட தோழர்களின் இவட்சிய சாவைக் கண்டு எமது தோழர்கள் கலங்கவில்லை. அவன் குற்றுயிராக கிடந்து தவித்துக் கொண்டிருந்த கணங்களில் எதிரியின் குண்டு மீண்டும் அவனை நோக்கி பாய்கின்றது. ஆ! அம்மா என்ற அவலக்குரல் ஈனமுற்று எழுந்தது. அவனின் ஏ.கே 47 துப்பாக்கி அவன் கையின் பிடியில் இறுகிக் கிடக்கின்றது.

அவனது முன்னைய நாட்கள்..... ஓ! எவ்வளவு இனிமை மையானவை. அவனது இளமைக்காலம் சின்னம் சிறிய வயதில் அவன் சிறு கை அளாவிய செயற்கோலம்தான் எத்தனை

கிரிக்கட் விளையாட்டிலும் காற்பந்து விளையாட்டிலும் இவனுக்கு அலாதிப் பிரியம்; சிறந்த விளையாட்டு வீரன், தனது திறமைகளை செயலில் காட்டும் தன்மை படைத்திருந்தான். சிறுச் சிறு துன்பங்களின் போதும் தாய் போல் நின்றானே அவன் துயருற்ற வேளை யார் அவனருகில் நின்றோம்.

கொக்கிளாய் இராணுவ முகாம் மீது அசுரத் தாக்குதலை மேற்கொண்டிருந்த அவன், மண்ணில் சாய்ந்தான்.

அசுர வேகம் பெற்றிருந்த தாக்குதலில் இராணுவத்தினர் சார்பில் ஏற்பட்டிருந்த உயிரிழப்புக்கள் பற்றி எதுவும் அறிய முடியவில்லை: அந்த இராணுவ முகாமில் வெடித்த ஒவ்வொரு குண்டும் எதிரியின் உடலைத் துண்டாடுகின்றன. "பாதுகாப்பாக இருக்கலாம் எங்களை பயங்கரவாதிகள் நெருங்கவே மாட்டார்கள்" என்ற இராணுவத்தினரது எண்ணங்கள் இடிந்து விழுகின்றன.

பாசிச வெற்பாகளில் ஒருவன் கட்டளை இடும் சததம் உரதது துயரோடு ஒலிக்கின்றது.

"உடம் இன்னும் அவனைப் பார்" என்றான் ஒருதோழன் அந்தச் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி "சுடா" என்றான்.

அந்தக் கட்டளைபை ஏற்ற வீரன் எழுந்து நின்று சடசடத்து விட்டு இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிக் குண்டின் பாதுகாப்பைப் பெறுவதற்காக கீழே படுத்து முகாமை நோக்கினான்.

தாக்குதலின் போது கிறிஸ்ட் வீச்சாளராக இருந்த சில வீரர்களை நோக்கி சிபிரிவுத் தலைவன் இறந்து கட்டக்கும் தோழர்களின் துப்பாக்கிகளை எடுத்துச் சண்டையிடுமாறு பணித்தான். கூடும் குழுவினரின் பகுதியில் இருந்து வெளிச்சத்தைக் கொட்டிக் கொண்டு வந்த கிறிஸ்டர்கள் முகாமுள் விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கிறிஸ்ட் லோஞ்சரால் சரியான முறையில் செலுத்தப்பட்டிருந்த குண்டுகள் குறித்த இடங்களில் விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

எனினும் எதிரியின் தாக்குதலை முழுமையாக எம்மால் தகர்க்க முடியவில்லை. அந்தக் கணத்தில் முகாமை நெருங்கியிருந்த காத் தான் வெடிமருந்து அடைத்திருந்த கலனை கொழுந்தி எறிவதற்காக எழுந்தான்.

அந்தோ பரிதாபம்!

எதேச்சையாக கலனில் பொருத்தப்பட்டிருந்த கெற்றில் துப்பாக்கிக்குண்டு அதிர்வைக் கொடுக்கிறது. காத்தான் உடல் துண்டு துண்டாகிச் சிதறுகிறது. வெடிச்சத்தத்தின் ஒங்காரப் பெரு வெளியில் அவனது குருதி சிதறிப் பறந்தது. போராடிக் கொண்டிருந்த தோழர்கள் மீதெல்லாம் இரத்தம் பட்டது.

அருகில் இருந்த பெற்றோல் எறிகுண்டும் சேர்த்து வெடித்திருந்ததால் அவனது உடல் தீப்பற்றி எரிந்தது.

எமது மண்ணின் தொடர்ச்சியான வேதனைகளுக்கு விடுதலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை சுடர்விட்டுவந்தது.

சாகப்போகிறோம் என்றி நினைத்து அவர்கள் போராடவும்கூ, சுதந்திரமான வாழ்வுக்கு வழிசமைக்கிறோம் என்றேதான் நினைத்தார்கள். உலக ஏகாதிபத்தியத்தின் கூட்டோடு தமது பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவர்களோடு பொருதுகிறோம். எங்களில் யாரும் புறமுதுகு காட்டி ஓடவேயில்லை. அந்த இடத்தில் எமது தோழர்களிடமிருந்த மனோவலிமையும் மனோதிடமும் கந்தியாகமும் போற்றுதற்குரியவையே.

காத்தானிடம் இருந்த கொள்கைப் பிடிப்பையும் உறுதியையும் மறந்துவிட முடியுமா?

ஒரு இனத்தின் முழுமையான துயரநிலையைத்தான் அவன் கருத்தில் கொண்டான். சிறு சிறு உதவியை செய்தவர்களை அல்லாமல் காலம் காலமாக நன்றிகூர்ந்து பேசுவான்.

எமது அமைப்பில் இவன் ஒரு சிறந்த வாகனச்சாரதி. தாக்குதல்களின் பொது வாகனம் ஒருவது சளைத்த விடயமா?

ஒழுங்கைகள் மதகுகள் பாலங்கள் எங்கும் சாமர்த்திய ஓட்டிய அந்த கரங்களும் ஓடிந்து விட்டன.

காத்தானின் சாவு காற்றில் கலந்து விட்டது: வீரம் செறிந்து விட்டிருந்த கொக்கிளையை மேலித்திரியும் தென்றல் இனி எமது சரீர்திரம பேசும். அந்தத் தென்றல் திக்கெல்லாம் சேதிசொல்லும். தெருவில் ட்ரக்ரா இரைச்சல்க் கேட்டுத் தனது காதலன் என ஓடித்தவத்த காதலியின் காதில் தூது போயிருக்கும்.

அவளும் கேட்டிருப்பாள்..... அவள்?.....

அந்த வழியில் கண்ணீரில் தோய்ந்த விழிகளை விட்டுக் காத்திருப்பாளா; பாவம்.....

தாக்குதல் குழுவின் சகல பிரிவினரும் கூட்டுக் கொண்டு முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

பழசு குழுவினர் நின்ற இடம் நோக்கி துய்ப்பாக்கி குண்டுகள் செலுத்தப்படுகின்றன.

வெற்று ரவைக் கூட்டை ரவைகளால் நிரப்பிக் கொண்டு முன்னேறுகிறான் ஜெகன்.

காந்தி அண்ணா இயந்திரத் துய்ப்பாக்கியை இரண்டு கைகளாலும் ஏந்திக்கொண்டு முகாம் முற்றவெளியில் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார், காந்தி அண்ணா நகர்ந்துகொண்டிருக்கும் திசைகள் நோக்கி குண்டுகள் பாயந்துகொண்டிருக்கின்றது.

காந்தி அண்ணாவால் தற்காத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வயதில் மூத்தவராக இருப்பதால் அவரை எல்லோரும் அண்ணா என்றே அழைத்தார்கள்.

காந்தி அண்ணா இராணுவத்தினரின் கொடூரம்மிக்க தாக்கதல் களை நேரிடையாக கண்டு கொண்டவர். தாய்வாழ்ந்த பிரதேச மக்கள் அனுபவித்த சொல்லொணாத் துயரங்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்க முயன்றவர். ஆயுதம் தரித்த சிங்களக் காடையர்களின் அட்டகாசத்தால் பீதியுற்றிருந்த அவரது தாய் சுகயீனமுற்றிருந்த தாயின் வேதனை நிறைந்த காலப்பகுதி. எழுந்து நடக்கமுடியாது. படுத்தபடுக்கையிலேயே கிடக்கின்றார், இரும்புக் கொண்டும் தூக்கமின்றியும் அந்தத்தாயின் நாட்கள் கழிந்தன. அந்த நிலையில் தாய்க்கு அருகில் நின்று கடமை புரியமுடியாத தவிப்பு அவரை ஆட்கொள்கிறது. யாரோ இவர் தீவிரம்மிக்க சூளைஞர் என காட்டி கொடுத்து விடுகிறார்கள். அந்த சமூகத்தில் இருந்த ஒருசில காட்டிக் கொடுக்கும் துராகிகளால் இவர் அங்கு நிலைகொள்ள முடியவில்லை. எந்தக் சண்டும் எதிரியின் வசை விரிப்பில் சிக்க நேரிடும். இதனால் அவரால் தாய்க்கு கடிதம் ஒன்றையே வரைந்து அனுப்ப முடிந்தது.

காந்தி அண்ணாவுக்கு மார்பில் குண்டு அடிபடுகிறது. அந்த நேரத்தில் அவனுக்கு அருகில் சண்டையிட்டுக் கொண்டு இருந்த ஜெகன் "காந்தி அண்ணா! காந்தி அண்ணா!" என்று அழைத்தான்.

அவன் கண்களில் நீர் தாரையாக ஓடியது. காந்தி அண்ணாவின் உடலில் பெருகிய குருதியோடு அந்தக் கண்ணீர் கலந்தது. பாசமிக்க ஜெகன் தமது தோழர்களின் துயர அனுபவத்தைச் சகிக்க முடியாது தவித்தான். அந்த நிலையிலும் காந்தி அண்ணா ஜெகனுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள்.....

"அம்மான் தொடர்ந்தும் போராடுங்கடா!

அடியுங்க அம்மான் என்னைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டாம்"

என்ற அவரின் வார்த்தைகள்; அவர் அடைந்திருந்த வலியையும் தாண்டி வருகின்றன.

'எனது துப்பாக்கியையும் எடுத்துச் சண்டைபோடு! என்ற வார்த்தை நெஞ்சை உலுப்புகின்றன.

பிரிவைச் சந்திக்க முடியாத தோழர்களின் கண்கள் குளமாகின
டராவியிற் எரிந்து முடிவின்றது.

காந்தி அண்ணாவும் பிரிந்து சென்றுவிட்டார்.

இறந்து கிடக்கும் தோழனையும் தாண்டி எமது தோழர்களின்
உணர்வுகள் வெடிக்கின்றன.

ஜெகண் 'இடி அமின்' என்று தான் அழைப்போம். பார்வையில்
அவனது தோற்றம் அப்படித்தான். கருமையானவன். சிரிக்கும்
போது வெண்ணிற பூக்களின் உதிர்வைப் போலிருக்கும்.

எல்லோரையும் சந்தோஷமாக வைத்திருக்க முயலும் சிறந்த குணத்
தால் அவனில் எல்லோரும் அன்பைக் கொண்டிருந்தனர். காந்தி
அண்ணாவின் வீரச்சாவை நேரில் கண்டு தாங்கிக் கொள்ள அவ
னால் முடியவில்லை, தனனோடு வாழ்ந்து சிரித்தும் அழுதும் சிறு
குறும்பு செய்தும் விளையாடிய தோழர்களின் நினைவுகள் அவ
னைச் சூழ அவன் பட்ட வேதனைகளை யாசறிவார். பெருமூச்சு
றிந்தான்.

அவனது கையிலிருந்த எம் பதினாறு துப்பாக்கியை ஏந்தியபடி
முகாமை வெறித்துப் பாததுக்கிகாண்டு கிடக்கின்றான் கடும்
குழுவில் இருந்து இயங்கி ரெககட செலுத்தும் பிரிவினர் முகாமை
நோக்கி குறி வைக்கின்றனர். முகாமுக்கு அண்மையில் சில
தென்கைகள் நின்றன, ரெககட முகாமை நோக்குகின்றது. தீயைக்
கக்கிக் கொண்டு போகின்றது.

பலத்த சத்தத்தோடு மோதி வெடிக்கின்றது.

தடாம் என்ற சத்தத்தோடு தென்னை முறிந்து விழுகின்றது.

திடு திடு என தேங்காய்கள் உருண்டன.

இராணுவத்தினர் மலைத்துப் போயிருக்க வேண்டும்,

இழையோடிய துயரத்தோடு ஜெகன் அவதானித்துக் கொண்டே
இருக்கின்றான்.

அவனுக்கு அருகில் இருந்த சில தோழர்கள், 'ஜெகன்' 'ஜெகன்'

எனக் குரல் கொடுத்தார்கள் அவன் அவர்களின் குரல்களுக்கு காது கொடுக்கின்ற நிலையிலில்லை.

மண்முடைகளுக்கும் கவர் எடுத்திருந்த இராணுவத்தினர் சிலர் சிறிது தலையை உயர்த்திக் கொண்டு எழுகின்றனர்.

அந்தக் கணம் ஜெகனின் துப்பாக்கி தீயைக் கக்கிக் கொண்டு திருக்கின்றது. இராணுவத்தினரும் திருப்பிச் சுட்டுக்கொண்டு இருக்கின்றனர். சணக்காது தொடர்ந்து போராடுகின்றனர். முன்னர் 'யாரோ' அவனுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் வழிநடத்துகின்றது. இராணுவத்தினரின் சார்பில் அவலம் நிகழ்ந்த ஒளி அண்மையாகவே எழுந்து கொண்டிருக்கின்றது- பூரணமான ஒரு ஆத்ம திருப்தியை அவன் அடைந்திருக்க வேண்டும. தனது உயிர்த் தோழனின் வார்த்தைக்காக வாழ்ந்து விடுகின்ற பெருமை அவனைத் தூக்கிப்போட்டது.

ஜெகனின் குறிதவறாத மூர்க்கமான தாக்குதலால் எதிரி நிலை குலைந்து போகின்றான், எனினும் எங்கே மூர் முலையில இருந்து ஜெகனின் சாவை யாரோ எழுதி விட்டார்.

இடி அமீன் அந்தோ! உலக வாழ்வில் இருந்து பிரிந்து விட்டான்

12

தாக்குதலில் இராணுவத்தினர் ஏராளமானோர் இறந்திருக்கலாம் என ஊகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

றொக்கட் தாக்குதல்களும் தொடர்ச்சியான கிறிஸ்து பிரயோகங்களும் எதிரியின் பலமான தாக்குதலை ஓரளவு தணித்திருந்தன. ஓனறரை மணித்தியாலங்களாக உக்கிரமான தாக்குதல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன, தோழர்களின் இழப்புக்கள் எம்மை வாட்டியபோது அவை எம்மை வலுப்படுத்துகின்றன.

உக்கிரமான போர் மேகங்கள் சூழ்கின்றன.

சந்திரகுமார் (காந்தரூபன்)

30 - 07 - 1964

மட்டக்களப்பு

நேரம் இரண்டு மணியாகியிருக்கின்றது.

குளிர்காற்று ஜில..... என்று வீசிக்கொண்டிருக்கின்றது. காற்று அந்த முகாமின் வெண்மணலை எம்மீது அள்ளி எறிகின்றது. சதா ஒலித்த துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தாலாட்டுவது போன்ற உணர்வுவந்த தந்துவிடும் போலிருக்கின்றது. தூக்கம் நிறைந்த வீழிகள் ஜடையிடையே முடிவிழிக்கின்றன.

இருபக்கமும் துப்பாக்கி சமர்கள் ஓரளவு குறைகின்றன. இராணுவத்தினர் துப்பாக்கி சூட்டை நிகழ்த்தும் வேளைமட்டும அவர்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

தாக்குதலுக்கு தலைமைதாங்கி வந்திருந்த அண்ணர் தாக்குதல் பிரிவுகளுடன் தொடர்பை எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

சடும் குழுவில் நின்றிருந்த மயூரன் பலத்த காயமுற்று விட்டான். அவன் அடைந்திருந்த காயத்தினால் ஏற்பட்ட வலியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது தவிக்கின்றான். இருபதும் நிரம்பாத அந்த சிறுசு துடிக்கின்றான். சாவை எதிர்ப்போக்கி கிடக்கின்றான். காலம் செய்த கோலத்தான்.

அழுதாரல்களும் வேதனைகளும் அவனைத் தழந்திருக்கும்போது அவனால் எதைத்தான் செய்யமுடியும் பாவம்.

“அம்மா! அம்மா!.....” என்று தாயைப் பலமுறை அழைத்தான். கேட்குமா? அவன் தாய்க்கு.

அவனை வளர்த்துடுத்த அந்தத்தாய அவன் நோயால் வாடிய போதே நொந்து தவித்தாள்.

தனது மைந்தன் இறந்தான் என்ற செய்தி கேட்டால் துடித்திட மாட்டாதா! அந்தத் தாயினுள்ளம்.

இப்படித்தான் தமிழினத்தின் விதி அமைந்து கிடக்கின்றது. “அடுத்ததோர் சந்ததிக்கு நமது போராட்டம் கையளிக்கப்படக் கூடாது. நான் பட்ட வேதனை எனது சகோதரர்கள் படக்கூடாது” என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்ளும் மயூரன். இன்று எம்மை விட்டே பிரிந்து போகின்றான்.

அவன் நடந்து வந்த பாதையில் பதித்து வைத்த தடங்களில் மீண்டும் புதியதோர் உலகச் சமைப்புக்கான உதயம் எழுந்து வரும் என்ற நம்பிக்கை எம்மில் அறவே இல்லை. அந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த அசையா உறுதி யார்க்குக்கான் வரும்.

சிறிது நேர இடைவெளி எடுத்திருந்த தாக்குதலணியினர் மீண்டும் தொடங்குகின்றார்கள்.

நெருங்கி முன்னேறுவதற்கு அவர்கள் இப்போது தயாராக இருக்கின்றனர். முகாமை நோக்கி சுடும் குழுவினர் பராஸையிற் செலுத்துகின்றனர். முகாம் தெளிவாக தெரிகின்றது. அந்த முகாமின் கூரைகள் சிதைவுற்றுக் கிடக்கின்றது.

அந்த இடிபாடுகள் சிவந்த ஒளியில் சிற்ப வேலைப்பாடுகளைப் போல் தெரிகின்றன.

முகாமில் இராணுவத்தினர் அனேகமானோர் மண்மூடைகளுக்கு அருகில் இருக்கின்றனர்.

வெடி மருந்துக்கலன்கள் கொழுத்தி எறிந்திருக்க வேண்டும். பலத்த வெடிசத்தம் தீயைக் கக்கிக் கொண்டு எழுகின்றது.

“மகே அம்மே” என்ற சத்தங்கள் எழுகின்றன.

இராணுவத்தினர் அச்சமடைந்து விடுகின்றனர்.

எம்மில் எரியும் விடுதலைத் தீயை அவர்கள் காண்கிறார்கள். அது அவர்களை சுட்டெரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

இராணுவத்தினர் தோற்றுப் போகப் போகிறார்கள். கூலிக் காக யார் தான் உயிரைக் கொடுப்பார்கள்.

சுடும் குழுவினரின் ஒரு பகுதி தாக்குதலணியினருக்கு உதவியாக குதிக்க உள்ளது.

எதிரியின் தரப்பிலிருந்து துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாயத் தொடங்குகின்றன. அவர்கள் களத்துக்கு வருவதற்கு கொடுக்கப்பட்ட கால இடைவெளி கைகொடுத்து விட்டது போலும். இராணுவத்தினர் எறிந்த கிறனைட்கள் முகாம் வெளியில் விழுந்து வெடிக்கின்றன.

அந்தக் கணங்களில் எமது தோழர்களில் சிலர் காயமுறுகின்றனர். உண்மையில் தாக்குதலின் கோரத்தை அப்போது தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. பல திசைகளிலும் குண்டுகள் சிதறுகின்றன. இராணுவத்தினருக்கு பயங்கரமாக கட்டளைகள் பிறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த வேளை எமது விசேஷ அதிரடிப்படடை இயங்கத் தொடங்கிற்று ஸ்.....ஸ்.....சத்தத்தோடு கிறனைட் லோஞ்சரால் செலுத்தப்பட்ட கிறனைட்கள் விழுந்து வெடிக் கின்றன. ரோக்கட்கள் முகாம் மைதானத்தால் மிதந்து சென்று மோதின.

கட்டடத்தின் ஒரு பகுதிச் சுவர் இடிந்து விழுகின்றது. “இனி அவர்களுக்கு ஓய்வு கொடுப்பதில்லை. தொடர்ந்து தாக்குவோம்” என்ற உறுதி எடுக்கப்படுகின்றது.

அவர்கள் எம்மை நோக்கி பராலையிற் அடிக்கின்றனர் அந்த பராலையிற்றை நோக்கி வெள்ளையன் தனது குறியை வைத்தான். வெள்ளையனால் அதனைச்சுட்டு விழுத்த முடியும் அவனிடம் அந்த திறமை உண்டு. நான்கு ஐந்து றவைகள் அதனை நோக்கிச் செல்கின்றன.

படவேயில்லை. மீண்டும் தொடங்குகின்றான். பராலையிற் சிதறி அணைந்தும் விடுகின்றது.

சுடும் குழு ஒன்று தாக்குதலணியாகின்றது. முகாமை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. கெனடியும் தனபாலும் அதில் அடங்கியிருக்கின்றனர். வீறு கொண்ட புதிய தாக்குதல் ணியினர் களத்தில் மோதிக் கொண்டே முன்னேறுகிறார்கள். இராணுவத்தினர் எதிர் நோக்காத திசையால் தாக்குதல் தொடர்கின்றது. வெற்றி முழக்கமிடுகின்ற தாக்குதலணியினர் இராணுவத்தினரை ஓட ஓட விரட்டி அடிக் கின்றனர். எனினும் இறுதிவரை எமக்கு எல். எம். ஜி. நிலைகள் தான் சிரமத்தைக் கொடுத்தன. எதிரியின் தாக்குதலை நாம் முற்றாக தயார் கொள்ளுகின்றோம்.

சிறு சிறு காயங்கள் தானும் ஏற்படாதவர்கள் யாரும் இல்லை.

எதிரிகளோடு பலமாக பொருதிக் கொள்கின்றனர். தன பாலும் கெனடியும். தனபாலனின் துப்பாக்கி சுடுவதை நிறுத்துகின்றது. சுடுதியாக கொக்கிங் காண்டிலை இழுத்து விடுகின்றான். வெடிக்காத ரவை வெளியே பாய்கின்றது. அடுத்த ரவை சுடுநிலைக்கு தயாராக ஏற்றப்பட்டு விட்டது. மீண்டும் சுடுவில்லை அழுத்தினான். தீயைக் கக்கிக் கொண்டு குண்டுகள் பாய்கின்றன. இராணுவத்தினர் இவர்கள் நின்ற திசை நோக்கி பொழிகின்றனர். இராணுவத்தினரை நோக்கி பராலையிற் செலுத்தப்படுகின்றது. அந்தக் கணம் எமது வீரர்கள் ராணுவத்தினரைத் தெளிவாக கண்டு துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தை மேற்கொள்கின்றனர். அவர்களும் திரும்பித் தாக்கிய போது அருகருகாக இருந்த கெனடியும் தனபாலும் காயமுறுகின்றார்கள். “அம்மான் நான் சாகப் போறன்” என்றால் இயலவில்லை. என்றான் கெனடி அவனது கண்கள் அழுகின்றன, அந்தத் தனபால் கெனடியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு துடிக்கின்றான். தருணம் பார்த்து எதிரிமீது தாக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த வீர வேங்கைகள் சாய்ந்து விட்டனர். சாவிலும் இணைந்து விடுகின்றனர். கண்ணீரால் களத்தில் கதை எழுதி விட்ட முன்னோரின் வழி நடந்து விடுகின்றனர்.

தமிழீழமே எனது தாகம் அதுவே எனது மூச்சும் கூட” என்றவர்கள் நிதமும் வாழ்கிறார்கள். எம் உள்ளங்களில்..... தமிழீழ நிர்மாணத்தில அவர்கள் கொண்டிருந்த நேசனையும் இடைவிடாத உழைப்பும் மறந்துவிட முடியுமா?

அவர்களை எம் நெஞ்சங்களில் சுமந்து செல்கிறோம்.

கெனடியின் அமைதி வழியும் முகமும் புன்சிரிப்பும் மறைந்து விடவில்லை, சாவிலும் அன்றே சிரிப்பு குடி கொள்ளுள்ளது.

தனபாலின் தமையன் தனது தம்பி மேல் வைத்திருந்த பாசம் அந்தத் தீனையனின் வாழ்வில் ஏற்பட்டிருக்கும் முடிவற்ற சோக

மும் விரக்தியும் இன்றும் தனபாலனை நினைவுக்கு கொணர்
கின்றன

“நான் செத்துப் போய் விட்டாலும் என் அம்மாவுக்கு சொல்ல
வேணும்” என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்ட தனபால் இறந்து
கிடக்கும்போதும் அவ்வாறு அவன் கேட்டவைகள் தான் காதில்
ஒலிக்கின்றன .

அந்தக் கணங்களில் சைமன் எமது தோழர்களின்
இழப்பைத் தாங்கிக் கொள்ளாது துடிக்கின்றான் .

“டேய் அவங்களெல்லாம் சாகிருங்களடா” என்று கத்திய
வாறே கடும் குமுலை விட்டு தாக்கும் அணியினர் நின்ற இடம்
நோக்கி ஓடுகின்றான் . வெள்ளை அவனைத் தடுக்கின்றான் .

“டேய் சைமா நில்லு மச்சான்”

வெள்ளையின் பிடி சைமனின் உதறலால் தளர்கின்றது,

“சைமா சொல்வதைக் கேளடா” ஒருமித்து தோழர்கள் குரல்
கொடுத்தார்கள் .

அந்த நேரத்தில் சைமனை யாராலும் கட்டுப்படுத்தப் படமுடிய
வில்லை .

இராணுவத்தினரை நோக்கி வீராவேசமாக பாய்கின்றான் .

அவனது துப்பாக்கி எதிரிகளை நோக்கி பயங்கரமாக இயங்கு
கின்றது, தனது தோழர்கள் களத்தில் சாவதைப் பார்க்கப்
பொறுக்காத நிலையில் அவன் வெறிகொண்டெழுந்தான் . நட்புக்கு
அவன் கொடுத்த பரிசு யாராலும் எந்தக் காலத்திலும் மறக்க
முடியாத ஒன்று .

அவன் - அவர்கள் படைத்து விட்ட தியாக வரலாறு .

சைமன் கொக்கிராய் இராணுவ முகாமை நோக்கி சரமாரியாக
குண்டுகூப் பொழிகின்றான் . அந்தப் பொழிவு புதிய அத்தி
யாயத்தை போர்க்களத்தே சிருஷ்டிக்கிறது .

மார்பிலே குண்டேற்று விழுந்த சைமனை மண் மாதா தனது
மடியில் அணைத்துக் கொண்டாள் .

அவனது வாழ்க்கை அவன் காதலித்த காற்று வெளியிடையில் சங்கமம் ஆகிறது.

நண்பர்களுடன் சதா சீண்டியும் சினித்தும் செய்த விளையாட்டுக் கள்தான் எத்தனை!..... ஒ! அந்த அருமையான தோழனை நாம் இழந்து விட்டோம்.

13

அந்த கொக்கிளாய் இராணுவ முகாமினர் எமது வீரத் திற்கும் தியாகத்துக்கும் முன்னீர்க முடியாது புறமுதுகாட்டி ஓடுகின்றனர். எமது மக்களின் துயரம் நிறைந்த வாழ்வுக்கும் எமது பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்தலும் வழிசமைத்தவர்கள் அந்த இடிபாடுகளுக்குள் சிக்கிக் கிடக்கின்றனர்.

வீரூப்போடும், திமிரோடும் நிமிர்ந்து நின்ற கொக்கிளாய் இராணுவமுகாம் இடிந்து விழுந்து கிடக்கின்றது. முகாமின் வாசல்கள் ஓரமாக ஓரத்த ஆறு ஓடிக்கிடக்கின்றது.

இப்பெரிய இராணுவ நிலை மீது முதன் முதலாக மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல் யுதுவே. இத்தாக்குதலில் எமக்கு ஏற்பட்டிருந்த வெற்றி. தமிழீழ மலர்வை மேலும் உறுதி செய்கின்றது. முழுமையாக சேதமடைந்த இராணுவ முகாமின் அழிவுகளை கண்டே எமது மனங்கள் ஓரளவு திருப்தி செய்தன.

எத்தனையோ தோழர்களை இழந்துவிட்ட நாம் எப்படி வெற்றி மூழங்கிட முடியும்.

யிரபாகரன் (ஜெகன்)

26- 01- 1963

உப்பு வெளி

14

சொந்தங்கள், சுகம்பேசும் உறவுகளைத் தாண்டி முழு
மைமிக்க இனத்தின் விடிவிற்காக வாழ்ந்து காட்டி விட்டார்கள்

வரலாறு அவர்களை நிலைவு கூறும். இனி அவர்களுக்கு எந்தச்
சோர்வும் இல்லை. பெருக்கெடுத்தோடிய குருதியாறு தமிழீழ மலர்
வுக்கு உரமிட்டது. இத்தியாகிகளின் தியாகங்களை பேசி முடிபுமா?

அவர்களுக்கு இப்போ எம்மால் எதைத்தான் செய்ய முடி
யும். எந்த இனத்துக்காக சுதந்திர வாழ்வுக்காகப் போராடி
னார்களோ? அந்த மக்களின் சுதந்திரம் மண்ணில் வேரூன்
றும் போதும் அவர்கள் சாந்தி எய்துவார்கள்.

ஓ! எம் தோழர்களே எம்மோடு சுக துக்கங்களில்
கலந்து கொண்டு வரிக்கப்பட்ட இலட்சியத்துக்காக நீங்கள்
வாழ்ந்தீர்கள் போராடும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின்
போர் மரபுக்கேற்ப எதிரியின் கையில் அகப்படாது உயிர்
துறக்கும் சிறந்த போர்க்குணம் படைத்தீர்கள். இன வெறி
பிடித்த சிங்கள இராணுவத்தினர் முகாமை முற்றுடை
யிட்டு அழித்தொழித்த வீர வரலாற்றைக் சிருஸ்டித்து
விட்டீர்கள். வீரமும் தியாகமும் நிறைந்த வரலாற்றுச்
சிற்பிகளான உங்கள் இலட்சியச் சாவைக் கண்டு முழு
உலகமும் தலை வணங்குகிறது. மலரப் போகும் தமிழீழத்
திற்கு உங்கள் பணி மகத்தானது.

புனிதம் நிறைந்தது.....

களத்தில் இறந்து கிடக்கின்ற எம் தோழர்கள் பீது காற்று
மண் தூவுகின்றது. நிமால் காதலித்த சிட்டு அங்குமிங்கு
மாக சுத்தி சுத்திக் சுத்திற்று முகம் சிவந்த சூரியன் தன்
கிரணங்களால் இறந்து கிடந்த தோழர்களின் மேனி தொட்
டான்.

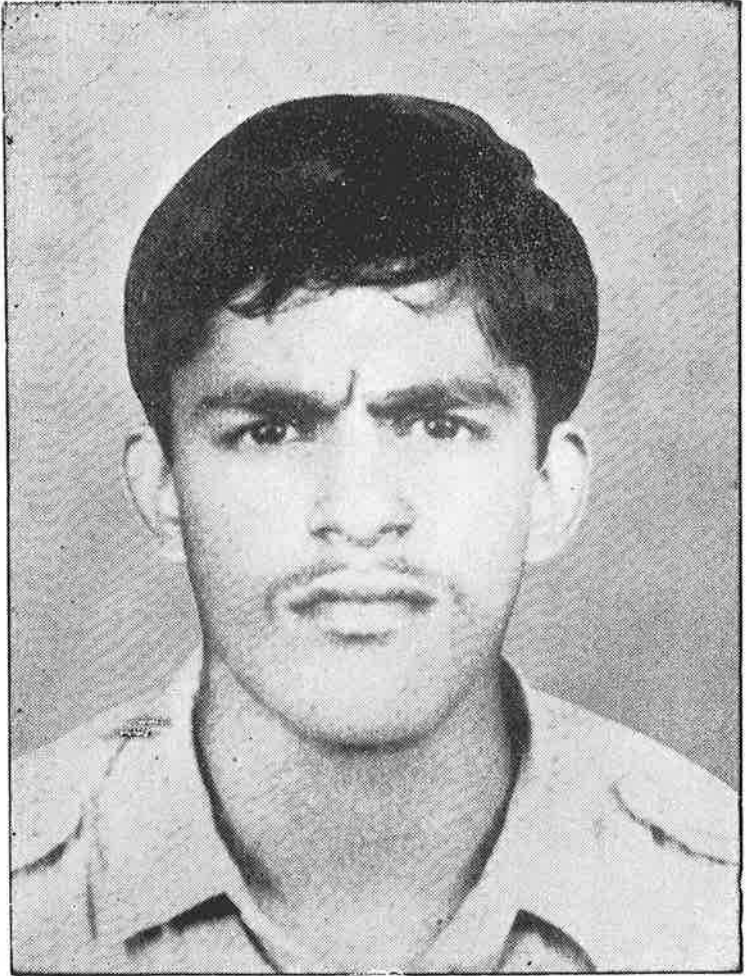
15

வெற்றிகரமாக தாக்குதலை முடித்துக் கொண்டு காயப்பட்ட தோழர்களை தூக்கிச் செல்லத் தயாராகின்றனர். எமது தோழர்களில் காந்தரூபனையும் இழந்து விட்டிருப்பது அப்போதுதான் தெரிய வந்தது. அந்த தோழனின் தலையில் குண்டு பாய்ந்திருந்தது. யார் இனங்கண்டு கொள்ளாமக்கு கஸ்டமாக இருந்தது. முகம் சிதறிக் கிடந்தது. உருக்குலைந்த அவனது நிலையை கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. வழி நீட்டும் வந்த தோழர்களை ஷட்டுச் செல்லத் தவித்த மனத்தோடு காயமடைந்த தோழர்களை தோளில் தூக்கிக் கொண்டு பாதுகாப்பான ஓரிடத்தை அடைய வேண்டியிருந்தது.

முதல் நாள் தென்னந்தோப்பில் குடித்த இளநீர்களோடும் கூலவத்த புளியங்காய்களோடும் தாக்குதலிராத்தினம் கழிந்தது தண்ணீர் தாகத்தால் எல்லோரும் அவதியுற்றனர். காயப்பட்டவர்களுக்கு ஏற்பட்டு இருந்த நீர்த் தாகத்தால் அவர்கள் மேலும் களைத்துப் போயிருக்கின்றனர். அவர்களின் உடலில் குருதிக் கறைகள் படிந்து கிடக்கின்றது. அவர்கள் அடைந்திருந்த வலியையும் வேதனையையும் தாங்காது துடிக்கின்றனர். சிறுச் சிறு அசைவின் போதும் அவர்கள் முகங்கள் கறுத்துக் கிடக்கின்றன. கண்கள் நனைவுற்றுக் கிடக்கின்றன.

“இனி நாம் ஏன் இருந்து என்று கூட நினைத்தார்கள்”

தம்மைச் சுமந்து தோழர்கள் படும் கஸ்டம் அவர்களுக்கு புறுகலாகவில்லை. சிறிது தூர நகர்வின் பின் காட்டின் கரத்தடிக்களை முறித்து ஸ்ரெச்சர் தயாரிக்கின்றனர். ஸ்ரெச்சர் சமீப காயப்பட்டவர்களை கிடக்கித் தூக்கிச் செல்கின்றனர்.

ஜெயந்தன் (நிமால்)

வயது - 18

தும்பளை

ஹெலிஹொப்ரர்கள் ஐந்து மணியளவிலேயே முகாமை அண்டிய அயலில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. நாம் முகாமில் இருந்து புறப்பட்டு சிறிது நகரீவின் பின்பேரரச்சலை எழுப்பிக் கொண்டு வருகின்றன. பெரு வெளியொன்றை கடக்க வேண்டியிருக்கின்றது. பரந்த வெளியூடாக நாம் செல்வதைக் கண்டு கொள்கின்றனர். துப்பாக்கி சூடுகள் எம்மை நோக்கி வருகின்றனர். அதிஸ்டவசமாக எம்மீது குண்டுகள் ஏதும் தாக்கவில்லை.

சோர்வையும் மறந்து அப்பகுதியைக் கடக்க ஓடியும் விழுந்தும் சென்றோம். வேகமாக ஓட முடியாது கால்கள் பின்னுகின்றன, அவர்களின் அத்தூக் குதலை முறியடிக்க எமது தோழர்கள் முயற்சி எடுக்கின்றார்கள் - ஜி3 ஏ3 எம்16 போன்ற துப்பாக்கிகளின் குண்டுகள் ஹெலிஹொப்ரைத் துரத்திச் செல்கின்றன, சிறிது உயர்வதும் பணிவதுமாக இருக்கின்றனர், இயந்திரச் சத்தம் காதை மேலும் செவிநுபடுத்துகின்றன.

வெளியைக் கடந்து செல்ல பலத்த சிரமம் உறுகிறார்கள் தாக்குதலை முடித்து விட்டு அனைவரையும் பாதுகாத்து செல்வதே மிகப் பெரிய செயலாக இருக்கின்றது,

எதிரி எம்மை எப்போதும் அழிப்பதற்காக தயார் நிலையில் இருக்கின்றான், அவன் பல தந்திரோபாயங்களை பயன்படுத்தி எம்மை வலியசெய்க்கும் துடித்து எம்மை அவனது பொறியில் அகப்பட வைப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்கின்றான். ஹெலிஹொப்ரரில் ரோந்து செய்து சுட்டுக்கொள்ளதன் மூலம் எமது விரைவைக் கட்டுப்படுத்தி அப்பகுதியைச் சுற்றி வளைத்து எம்மைப் பிடித்து விடலாம் என்ற எண்ணம் அவர்களிடம் இருக்கின்றது.

இப்போது நாம் காட்டை அடைகின்றோம். அக் காட்டின் கிளைகள் தலைசாலை ஹெலிஹொப்ரர் மிக நெருங்குகின்றது. இந்த வேலை ஒரு தேர்முனின் ஜி3 ஏ3 ஆயுதம் பயங்கரமாக இயங்குகின்றது. அவர்களின் துப்பாக்கி சூடுகள்

மரங்களையும் செடிகளையும் உரசிச் செல்விறைநன, ஹெலிகொப்ரர் சுற்றிச் சுற்றி தலைகுத்தி கீழே வருவதும் மேலே போவதுமாக இருக்கின்றது. முகரமை அண்மித்து ஹெலிகொப்ரர் ஒன்று தரை இறங்குவதும், ஓரிரு நிமிட தாமதம் கூட இன்றி எழுந்து திருகோணமலை நோக்கிச் செல்வதும் வருவதுமாக இருக்கின்றது. நாம் அந்த சிறு காட்டை கடப்பதற்கு இடையிலேயே பலதடவை வந்து போவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. காயப்பட்டும் பயத்தில் காடுகளில் ஒழித்தும் இருந்த இராணுவச் சிப்பாய்களை எடுத்துச் சென்று கொண்டிருந்ததாகவே பின்னர் நாம் அறிந்தோம்.

உருமறைப்புச் செய்யப்பட்ட ஹெலிகொப்ரர் ஒன்றும் கடல் விமானம் ஒன்றும் ஊரத்தின் உச்சிகளை உராசிச் செல்கின்றன. அந்தக் காடு எம்மைப் பாதுகாக்கின்றது? பலத்த குண்டுத் தாக்குதலை அது தான் ஏற்றது. அதன் சிறுமரக்கிளைகள் ஒடிந்து விழுகின்றன. அவ்வாறான நிகழ்வு எம்மக்கு ஏற்பட்டிருக்குமாயின்..... நாம் அணர்ந்திருந்த உருமறைப்பு ஆடை யெருமளவு அழகுகை ஏற்றிருக்கின்றன.

எத்தனையோ சிறு சிறு துன்ப நிகழ்வுகள் எம்மை ஆட்கொள்கின்றன. இவற்றை யெல்லாம் பொருட்படுத்த யாருக்கு அங்கு நேரமிடுக்கின்றது. தளத்தை அடைந்து விட்டால் நல்ல குளிப்பு குளித்த புத்தாடை அணிந்து நிபமதிவாக தூங்க வேண்டும் என்ற ஆசை அந்த நேரங்களில் எழுகின்றன.

எல்லோருமே வாடிவிருக்கின்றனர். இளமைகள் சேறித்துக் கிடக்கின்றனவா என்ற ஐயம் எழுந்தது. சனிக்கரத உள்ளத் தோடு அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் புதிய மிகுக்கோடு நானையும் நடைபேசுவார்கள். துன்பம் அவர்களை பெரிதும் ஊட்டவில்லை. ஆனால் அவர்களின் உடல்கள் வாடிப்பாயிடுக்கின்றன.

மரங்களில் இருந்து நீர்த்துளிகள் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. மரங்கள் மோனத்தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. சூரியனும் பெருமளவு வெப்பம் தணிந்திருந்தான். பறவைகளின் கீதம் முகாரி வாசித்ததுபோல் இருக்கின்றது. இயற்கையே முகாரி மீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. தனது குழந்தைகளின் இழப்பை அது தாங்கமுடியாது தவித்ததா?...

ஹெலிஹொப்ரர் வேதா நின்ற திசை நோக்கிச் சூடுகின்றது. வேதாவை அவதானமாக காப்பாற்றிக் கொள்கின்றனர்.

“பட்டகாலிலே படும், செட்ட குடியே கெடும்” என்பது சரியாகத்தான் இருக்கின்றது வளைத்துக் கட்டியிருந்த மரத்தடியென்று பலமாக தாக்கி விடுகிறது அந்தத் தோழனை; காட்டு வலங்குகளுக்காக யாரோ பொறிவைத்திருக்கின்றனர். அந்த பொறித் தடிதான் அடித்து விடுகின்றது. தாங்கமுடியாத விழிப்பற்றிக் கொள்கின்றது. ஆ!..... என்று நெஞ்சை பிடித்தவாறு கீழே இருக்கின்ற கண்களில் கண்ணீர் பளிக்கின்றது. அவனை நோக்கிய கண்கள் அனுதாபிக்கின்றன.....

ஹெலிஹொப்ரரின் தொடர்ச்சியான தாக்குதலில் இருந்து மீள்வதற்காக காயப்பட்டவர்களை மறைவாக பற்றைப் பகுதிக்குள் வளர்த்தி விட்டு தேழர்கள் மறைந்து கொள்கின்றனர்.

அந்தக் கணமே! கோரம்..... கோரம்.....

அந்தோ! மார்பில் குண்டு பாய்கின்றது. தாங்க முடியாத வேதனையால் வேதா துடிக்கின்றது.

ஏற்கனவே கால்களை பறி கொடுத்திருந்தவனை; இப்போது அவனது மக்களை நேசித்த இதயத்தையுமல்லவா சிதைத்து விட்டனர் படுபாலிகள்!

களத்தில் ராணுவத்திலரை தாக்கடா சுட்டா என்று வார்த்தைகளைப் பொழிந்தவன் வாய் திறக்கவேயில்லை. சிறு முனகல் நிறைந்த ஓசைகள் நோவுற்றுப் பிரசவமா பின. தாக்கொண வேதனை தாங்க முடியாது கழுத்தில் சட்டி காத்திருந்த வெள்ளை நிறப் போத்தல் அவன் கண்களில் பட்டதோ? என்னவோ? இடதுகரம் எடுத்துக் கொடுக்க உணவை உட்கொள்வது போல் உண்டு விடுகின்றான். தோழர்கள் பாய்ந்து செல்கின்றனர். தடுத்து நிறுத்தி விட முடியாத ஏமாற்றம் சூழ தன்குனிந்து நிலம் நோக்கி நிற்கின்றனர்.

“வேதா என்ன இது”..... அந்த ஒரு தோழனின் அழகையோடு பிறந்தது.

ஒரு பூ மண்ணில் மணம் பரப்பி எல்லோரும் மகிழ்வுற சிறிது நேரம் சிரித்து விட்டு, மீண்டும் மண்ணில் உதிர்கிறது. அதன் முகம் நீலம் காய்க்கின்றது. அவன் கண்கள் ஓடிச்சொருகுகின்றன, தாக்குதல் முடித்து விடு செல்ல விரும்பியவன் விடுதலையே அடைந்து விட்டான்.

காயப்பட்டவர்கள் பல தடவை குப்பி அடிக்க எத்தனித்தனர்,

“அமான் எங்களை நீங்கள் கொண்டு செல்வதனால் உங்களையும் இழந்து விடும் பேரபாயம் உண்டு... என்று கருத்துப்பட ஒரு தோழன் சொன்னது நினைவில் வந்தது, பல மைல்களுக்கு நடந்து செல்ல வேண்டிய தர்ப்பாக்கிய நிலை நேரலாம் எமது இரகசிய பாதைகளை அவர்கள் அறிவதற்கு நிறைய சந்தர்ப்பங்களுண்டு, தடை செய்யப்பட்ட பிரதேசங்களாக இருப்பதால், அவ்வாறு கருதினார்கள்.

“ஹெலிஹெர்பர்ரர் எம்மோடு பொருடும் வேளை இனி மறுதாக்குதல் நாம் தொடுப்பதில்லை என எண்ணினோம்”, அதற்கான கட்டளையையும் அண்ணர் பிறப்பித்திருந்தார், அவர்களின் பலம் வாய்ந்த இராணுவ முகாம் ஒன்றை முற்றுகையிட்டு

அழித்து விட்ட சந்தோஷத்தை அனுபவிக்க முடியவில்லை
தொடர்ச்சியாக சாவுக்கு சவால் செய்துவிட்டு ஆரை அடி
தூர நகர் வைக்கூட மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது
ஹெல்ஹொப்ரர் முதலில் கூறியது போன்று ஒரு பெரியதந்திர
நடவடிக்கையைக் கையாண்டது, காட்டில் சலதிக்ரும்
எமது இரகசியப் பாதைகள் தோறும் இராணுவம் முற்று கை
செய்கின்றது என்பதை அவர்களின் நடமாட்டத்தை வைத்
தே தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

“நாசம் விழுந்தது,, என்று ஒரு தோழன் தலையில் அடித்துக்
கொண்டான்.

டற்க்ரரினும் போக முடியாது, என்று அவன் கருதி விட்டிருந்
தான், “வேதாவையும் இழந்து விட்டோம் காத்தாய்
இல்லை..... மாமா தான் இருக்கின்றான். எனப்பேசிக்
கொள் கின்றனர், டற்க்ரர்களை ஒட்டி இனி யாராண்டு? இனிக்
என்ன செய்வோம்?;

ஹெல் ஹொப்ரரின் ரோந்து நடவடிக்கை மோசமானதாக
இருந்தது; இதனால் எமது உதாழர்களில் சிலர் வழி மாறியும்
சென்றிருந்தனர்.

ஒரு தோழன் “மாமா எங்கே”, என்றான்.

அந்தவரிசையில் மாமாவைக் காணவில்லை ‘பாதை மாறியவர்
களில் அவனும் இருக்கலாம்;’, என ஊகம் தெரிவிக்கின்றனா
நேரமும் காலை பன்னிரண்டுக்கு மேலாகியிருந்தது, காலை
ஆகாரமோ மதிய உணவோ ஏதும் இதுவரை இல்லை.

கொச்சினாய் கிராமத்தை தாண்டிச் சென்று கொண்டிருக்கி
றோம்’ எனி எமது பாதைகளால் செல்வது முட்டாள் தனமா
னது எனவே காட்டோக புது வழி சமைக்கின்றோம்.
ஒரு தோழன், மகான் தனக்கருகில் இருந்தாகவும் அவனை நாம்
இழந்து விட்டோம்; என்று பிச்சனரே நாமறிகின்றோம்.
அவன் தனக்கருகில் இறந்து கிடந்த தோழர்களின் துப்பாக்கி

கிகளை எடுத்து எதிரியோடு கோபா வேசமாக மோதின
லும் அவனது றவைகள் முடிந்த நிலையில் தான் அவன் அவ்
வாறு மேற் கொண்டான் என்றும் அந்த வீரன் சொல்லி
கொண்டான் இராணுவத்தினரைபலமாக தூஷித்தானும் மகானை
இறந்து விட்டமை மனதில் மேலும் கவலையைக் கொடுக்கிறது.
தாங்கமுடியாத சோக உணர்வுகள் நெஞ்சில் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன. தோழர்கள் வழி நீட்டும் அதிக தடவைகள் இருந்து ஆறுவதும் எழுவதுமாக வந்தனர்.

எல்லோரும் ட்றக்ரர் விட்டிருந்த இடத்தை அண்மிக்கின்றனர் அங்கே இராணுவ உடையில் சிலர் நிற்பதைக் கண்டு எமது தோழர்கள் மறைந்து கொள்கின்றனர்.

அவர்கள் யார் ... .. இராணுவத்தினரா?

ஆம் அப்படியாகத் தானிருக்க வேண்டும். என நினைத்தார்கள் ட்றக்ரர்களை பாதுகாப்பாக விட்டுச் செல்ல முடியவில்லை. என நினைத்தவாறு நடந்து கொள்ள தீர்மானிக்கின்றனர். அந்தக் கணங்களில் அவர்கள் எம்மை அழைத்தார்கள் என்ன.....? எங்கள் மொழியில் பேசுகிறார்களே! கேட்க இனிமையாக இருக்கின்றது, எனினும் சிறிது ஐயம் - முந்து தணிந்து விடுகிறது. அவர்கள் எமது வீரர்கள்தான் நாயாற்றுப் பாலத்தின் இராணுவத்தினரை தாக்கி விட்டு வந்திருந்தனர் அவர்கள்.

"இராணுவ முகாம் தாக்குதலின் போது மல்லைத்தீவு இராணுவ முகாமில் இருந்து ஈடைக்க இடக்கும் உதவியை தடைசெய்வதற்காக நாயாற்றுப் பாலத்தின் கண்ணி வெடிகளை நிலைப்படுத்திக் கொண்டு தயார் நிலையிலிருந்தோம். நாம் எதிர்பார்த்த சங்களை இராணுவத்தினர் அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். இந்தவேளை எமது கண்ணி வெடி சரியாக வாசனத்தின் மூயந்திரப் பகுதியைத் தவிர்த்து இராணுவத்தினர் கூட்டமாக இருந்த பகுதி அண்மிக்க வெடித்துச் சிதறியது. ஏனைய வாசனங்களில் இருந்து குறித்த சில

இராணுவ வீரர்களை எமது தோழர்கள் சுட்டுக் கொன்றனர். அவர்களின் பலமதிகமாக இருந்தது.

அவர்களுக்கான சாவை எந்த மரங்களில் மறைந்திருந்து நிர்ணயிக்கிறோம் என்பதைக் கண்டு கொள்ள, அவர்களால் முடியவில்லை. ஒரு சிலர் அவ்விடங்களிலே பாதுகாப்பை எடுத்துக் கொண்டனர்:

கொக்கினாய் இராணுவ முகாமுக்கு உதவிபுரிய வந்தவர்களுக்கு உதவிசெய்ய இன்னுமோர் குழுவை வரவழைக்க வேண்டிய நிலை. அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது: இதனால் அசிதாக்குதலை முழுமைப்படுத்த முடியவில்லை. இராணுவத்தினரில் அதிகமானோர் காட்டைச் சுற்றிவர நிலைகளை எடுக்கத் தயாராகினர். இதனைக் கண்டு கொண்ட நாம் தொடர்ந்து மோதிக் கொள்வதை நிறுத்திக் கொண்டு வெற்றிகரமாக பின்வாங்கினோம்.

சல சலத்துக் கேட்ட திசைகள் தோறும் இராணுவத்தினர் குண்டுகளால் பொழிந்தனர்.

அதிஷ்டவசமாக நாம் தப்பித்தோம். குண்டுகள் எம்மைத் தாக்காதவாறு குனிந்து கொண்டு ஓடினோம்'' என்று தமது தாக்குதல் பற்றி அத்தாக்குதலுக்கு தலைமை தாங்கிய வீரன் அண்ணனுக்கு சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அண்ணன் அவர்களிடமே காயப்பட்டவர்களை கொண்டு செர்க்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார். செவ்வனே அப்பணியை செய்து முடிக்கும் வல்லமை அவர்களிடம் இருந்தது... அந்த வீரர்கள் அப்பணியை செய்து முடிப்பதாக உறுதி பகன்றார்கள். அவர்கள் சுருக்கமான பாதை ஒன்றை தேர்ந்து அவ்வழியால் நகர்வதாக தீர்மானிக்கின்றனர்.

இந்நிலையில் குழுக்கள் இரண்டாகப் பிரிந்து நகர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அண்ணர் தலைமையிலான குழுக்கள் கடினமான பாதைகளால் நகரவேண்டி இருக்கின்றது; அனைவரும் ஒன்றாக நகர்வது ஆபத்தைக் கொடுப்பது.

பதாகவே தெரிந்தது. இந்த நிலையில் தான அவர்கள் பிரிந்து கொண்டு நகரத் தொடங்கினர்.

காயமடைந்தவர்களுக்கு நோய் எதிர்ப்பு முறிவு கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. காயங்களில் மருந்து சூட்டு கட்டப்பட்டிருந்தது. ஒரு தோழனின் காலில் பாய்ந்திருந்த குண்டு எலும்பை சிறிது தேய்த்துக் கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும். அதனால் அவன் பெரிதும் அவதியுறுகின்றான். சுண்டிச் சுண்டி இழுப்பது போன்ற வலி அவனுக்கு ஏற்பட்டு இருக்கின்றது.

பல தடவைகள் அவன் "அம்மான் என்னால் ஏலாதிருக்கு" என்று கூறியமுதான். சிலவேளை அவனது காயத்தில் குழைக் கொப்புகள் உரசிய போது பற்களை நறுமி கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆ!..... ஆம்மா என்கின்றான்.

"அம்மான் எனக்கு என்ன நடந்தது" எனக் கேட்டு பிதற்றவும் செய்கின்றான்.

காயமடைந்திருந்த ஒன்பது தோழர்களையும் கொண்டு சேர்க்கும் பணியே எமக்கு அப்போது பாரிய வேலையாக இருந்தது.

அழுகையும் வேதனையும் நிறைந்த அவர்கள் முகங்கள், அவர்களில் சிலர் சுயநினைவு அற்றிருந்தனர்.

"தண்ணீர் தண்ணீர்" என்று அடிக்கடி ஒரு தோழன் கேட்டுக் கொண்டான். தண்ணீர் தாகத்தால் எல்லோரும் துடித்துப் போயினர். அவனின் தொடர்ச்சியான கதறல் எம்மால சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

காட்டைக் கடந்து சென்று கடற்கரையை அண்மித்திருந்தனர். தோழர்களை கொண்டு செல்வதற்கு படகு ஒழுங்கு செய்வதற்காக தோழர்கள் சிலர் சென்றிருக்கின்றார்கள். கரையில் ஒருசில குடில்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன. அந்த குடில்களில் வாழும் மக்கள் எம்மைக் கண்ட

தும் பயந்து கொண்டார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு எம்மை இனம் காட்ட வேண்டிய நிலை இருக்கின்றது. மத்திய வயதை உடைய ஒருவர் எம்மோடு மிகவும் அன்பாக பேசினார்,

“உங்களுக்கு எந்த உதவியையும் என்னால் முடிந்த வரை செய்து தருகின்றேன்” என்று அந்த மனிதர் சொன்னார். காயமுற்றிருந்த எமது தோழர்களை மலை நிறைந்து கிடந்த இடத்தில் கிடத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் தயாரித்துத் தந்திருந்த தேநீரை எல்லோரும் அருந்துகின்றோம். அவர்களிடம் “படகு ஒன்று தந்து உதவுமாறு கூறினோம்,” எமது காயமடைந்த தோழர்களை கொண்டு சேர்க்க அது பெரிதும் உதவியாக இருக்கும்” என்றும் அவர்களுக்கு கூறினோம். அவர்கள் பெருமன தோடு உதவ முன்வந்தார்கள்.

கரையில் தரித்திருந்த படகை எடுத்துக் கடலுள் இறக்கினோம். ஒரு அடி உயர அளவில் கடலில் நீர் இருந்தது. அதனால் படகை இழுத்துச் செல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. படகு மிதக்கவில்லை. படகுள் சாக்குகளை விரித்து மெத்தை போன்று செய்திருந்தோம். அதன் மேல் காயப்பட்டவர்களை கிடத்தி படகை இழுத்துச் செல்கின்றோம். இருப்பு வரை சேற்றுள் புதைந்து விட்டிருக்கின்றோம். எனினும் சேற்றுக்குள்ளால் படகை இழுத்து சென்று கொண்டிருக்கின்றோம்.

ஒரு மைல்கள் வரை அப்பிரதேசம் நீண்டு கிடக்கின்றது. அப்பிரதேச எல்லைகளைக் கடந்து செல்ல எமது தோழர்கள் பெரிதும் கஸ்டமடைகின்றனர். அதிக நேரங்களின் பின் பிரதான ஊரை ஒன்றை அண்மித்து எல்லோரும் கரை சேர்கின்றோம். அந்தப் பாதையைக் கண்டது எல்லோரும் சந்தோஷம் அடைந்தோம். ஆனால் சந்தோஷம் நீடிக்கவில்லை. அப்பாதைகளுடாக எந்த வாகனங்களும்

போக்குவரத்திலீடுபடவில்லை, இந்த நிலையில் நாசி ஒரு கிராமத்தை அண்மிக்கின்றோம். அக்கிராமம் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றது. வீதிகளில் ஓரிரு மனிதர்கள் துயரம் சுமந்து செல்கின்றனர். எங்கும் ஒரே வெறுமை காய்த்துக் கிடக்கின்றது. அங்கு பழகிய ஒரு சில முகங்களைக் கண்டோம். அவர்கள் எங்களுக்கு நன்கு தெரிந்தவர்களாகி இருக்கின்றனர். அவர்களிடம் எமது நிலையை எடுத்துக் கூறுகின்றோம்.

அவர்களும் எம்மோடு எமது கஸ்டங்களையும் அனுபவிக்கின்றனர். எமது தோழர்களை அவர்களும் தூக்கி வருகின்றனர்.

மாட்டுவண்டி ஒன்றின் மூலம் கை, கால்களில் முறிவுற்றிருந்த தோழர்களை எடுத்துச் செல்கின்றோம். இவ்வாறு எமது பயணம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. அன்று இரவு பூராவும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. மறுநாள் விடியற்காலே எமது தளத்தை சென்றடைவோம் என எண்ணியிருந்தோம். தோழர்களின் காயங்களில் இருந்து மணம் கிளம்பியிருக்கின்றது. காயங்களை துப்பரவு செய்யும் மருந்தும் தீர்ந்திருந்தது. அதிகமாக எதையும் நாம் எடுத்துச் செல்லவில்லை. அவையே எமக்கு பெரும் சுமையாக மாறி விடாதல்லவா.....

எம்மோடு வந்திருந்த கிராமத்தவர்கள் ரவியைப் பற்றி எம்மிடம் விசாரித்தார்கள்.

“ரவி எங்கே” என்ற அவர்களது கேள்விக்கு பதில் சொல்ல சங்கடமாயிருக்கின்றது. அங்கு வந்தவர்களிற் சிலர் ரவியின் நெருங்கிய உறவினர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா? இந்த நிலையிலும் அவனது வீரமரணத்தை அவர்களுக்காகவே வாழ்ந்து போய்விட்ட அவனது வாழ்க்கையை எப்படி மறைப்பது. அவனைப்பற்றி சொல்லத் தொடங்கிய போதே அவர்கள் கண்கள் நிறைந்து

விட்டன. அழுத கண்ணீர் வீரத்தோடு மார்பில் உருண்டு மண்ணில் சிதறின. ரவி கொக்கிளாய் இராணுவ முகாம் தாக்குதலில் வீராவேசமாக எதிரியோடு பொருதியதையும் அவன் இராணுவத்தினரை எதிர்கொள்ளும்போது அவன் நடந்துகொண்ட விதங்கள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு நடைப் பயணம் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

அந்தக் கிராமத்தவர்களில் ஒருவர் "தான் ரவியை சந்திப்பதற்கு வந்ததாகவும் அன்றைய தினம் அவர் தாக்குதலுக்குச் சென்று வீட்டிருந்ததாகவும் பின்னர் தான் அறிந்து கொண்டேன். ஐயோ! கடைசி நேரத்தில்கூட என்னால் காண முடியவில்லை, என்று பெரிதும் கவலையோடு கூறிக் கொண்டனர். இந்த நேரத்தில் அவர்களுடன் ரவி பங்கு கொண்ட தாக்குதல்களை பற்றி பேசிக் கொண்டு வந்தோம்.

சிங்களவர் மயமாக்கப்பட்டிருந்த புல்மோட்டைப் பருதி அங்கு எமது மக்களின் பாரம் பரியமான பிரதேசங்களை ஆயுதம் தரித்த சிங்களக் காவலர்கள் அபகரித்திருந்தனர். அந்த இடத்தில் முப்பத்தி நான்கு பேரைப்பலி கொண்ட தாக்குதலில் இவர்கள் பங்கு கொண்டனர். வெடிமருந்து அடையப்பட்ட கலன்களையும் றெக்கடலோஞ்சருக்கான ஏவுகணிகளையும் காட்டின் ஊடாக அதிக தூரம் நடந்தே எடுத்துச் செல்கின்றனர். வெடி மருந்துக்கலனில் இருந்து கிளம்பும் மணம் தொடர்ச்சியாக ஓரிரு நாட்களுக்காயினும் தலைவலியையும் மூட்டுக்களில் பாரிய வலியையும் ஏற்படுத்தும் அதனைக்கூட பொருட்படுத்தாதது காலிச் சென்று தாக்குதல் மேற் கொள்கின்றனர். இரண்டு ட்றக்குகளில் சிங்கள ராணுவத்தினர் இவர்கள் காத்திருந்த இடங்களை நோக்கி நகர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். கண்ணி வெடி வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தைக் கடக்க முயன்றதும், ட்றக்கு மண்டலத்தோடு சிதறிப்பறந்தது.

அதற்குள் பத்தொன்பதுக்கு குறையாது இருந்த இராணுவத்தினர் உடல்கள் சிதைந்த நிலையில் மரணத்தைத் தழுவினர். பின்னுக்கு வந்திருந்த ட்றக்கை நோக்கி றெக்கட

கள் மோதி வெடித்தன அகறிகுள் சடுதியாக பாய்ந்து
 டொண்ட இராணுவத்தினர் குறித்த பிரதேசத்தை நோக்கி
 நின்றனர். அவர்களின் பமைவ தாக்குதலை தனியகை
 நின்று 'ஐங்கரி' எதிர் கொள்கிறார்.

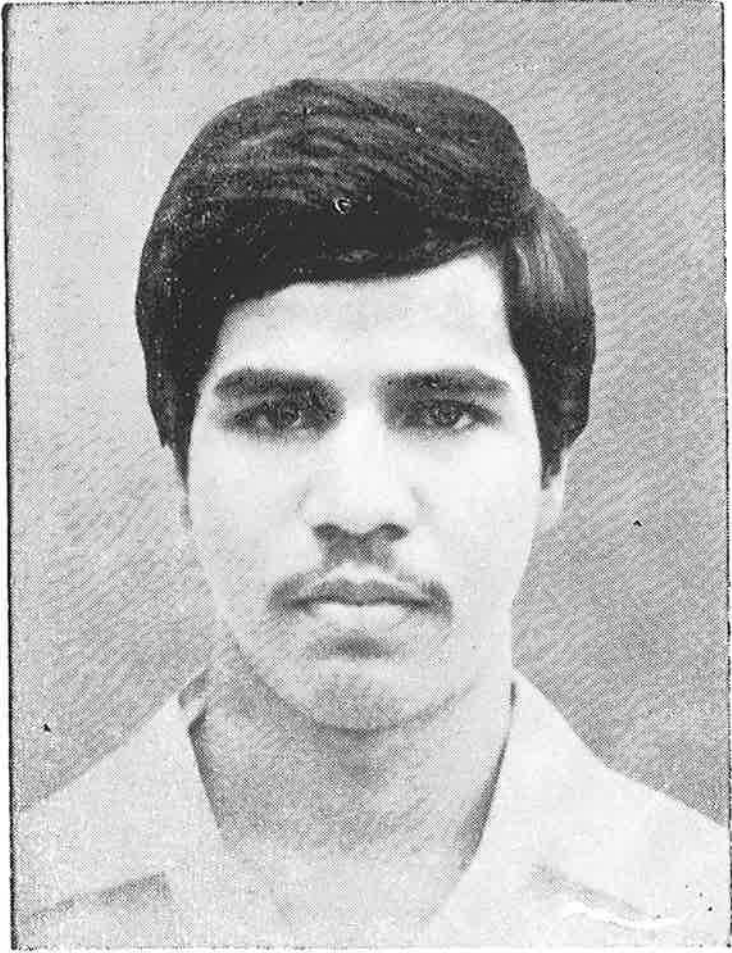
மாமாவின கைக்குண்டுகள் அவன் குறித்த இடங்களில்
 விழுந்து வெடிக்கின்றன. ஏவுகணை லோட்பண்ணிக் கொண்
 டிருந்த தனபால் அங்கு கிடந்த ஆயுதங்களை எடுக்க ஓடி
 னான். அவன் இழுத்துக் கட்டுப்படுத்த மாமா பலத்த சிர
 மம் உற்றான் சிறந்த தாக்குதல் வீரனும் அஞ்சா நெஞ்
 சம படைத்த. அவனின் செய்கை எம்மால் மறக்க முடிய
 வல்கியே.....

இவ்வாறு அவர்களுக்கு இடையில் நடந்த சம்பவத்தின்
 போது ஐங்கரியின் கோரமான தாக்குதலை எதிர் கொள்ள
 முடியாது சிதறி ஓடிச் சுட்டுக் கொள்கின்றனர். இந்த
 நேரத்தில் எதிரியிடமிருந்து பாய்ந்து வந்த குண்டு கடாபி
 யைக் காயப்படுத்துகின்றது.

காயப்பட்ட தோழனைக் காப்பாற்றுவதற்காக படுக்கை
 நிலையில் இருந்து தாக்குதலை மேற்கொண்டவன் எழுந்து
 அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல முயல்கின்றான். அவர்
 களின் தாக்குதல் சடாபியை நோக்கிக் கொண்டிருந்த
 வேளை ரவி தனது ஸ்ரேபிளின் நிவையை தொடர்ச்சியாக
 தாக்குவதற தயாராக்குகிறான். ஐங்கரன் மார்பில குண்டு
 பாய்கிறது. அந்த வீரன் தனது நண்பனை அணைத்தவாறே
 மண்ணில் சாய்கின்றான்.

ஹெலிஹெப்டர் இயங்கும் சத்தம் பலமாக கேட்டுக்கொண்
 டிருக்கின்றது, எமது வீரர்கள் நின்ற இடம் நோக்கித்
 தாழ்வாய் பறந்து சுடத் தொடங்கிறது.

அகணை நோக்கி தோழர்கள் சுட்டபோது குண்டுகள் வழ
 விச் சென்றன. அந்த வெளியைக் கடக்கும்வரை பலத்த
 கஸ்டத்தை எதிர்நோக்கினர். சிறிது தூரம் ஓடுவதும் சுடு
 வதுமாக நகரத்தொடங்கினர். அங்கு அவர்கள் நின்று

தர்மராசா (ரவி)

செம்மலை

02 - 11 - 1961

சூர் புரிவதற்கு ஈந்தவிதமான நிலைகளும் எடுக்க முடியவில்லை. அதிக நேரம் தாமதிப்பதால் முகாமில் இருந்து இராணுவத்தினரின் முற்றுக்கையையும் எதிர்கொள்ள வேண்டி வரும் இந்த நிலையில் அனைத்து வீரர்களும் பாதுகாப்பாக திரும்புவதே சரியானதாகத் தெரிந்தது. இதனால் இவர்கள் ஷெவிஷெப்டரின் தாக்குதலை, முறியடித்துக் கொண்டு தளத்தை வந்தடைகின்றனர். இன்று அத்தகைய வீரர்களை எல்லாம் இழந்துவிட்ட கவல வாட்ட நடந்து கொண்டிருக்கிறோம் அவர்கள் கதையைக் கேட்டு அழுது கொண்டார்கள்.

16

தாக்குதல் முடிந்து மறு நாள் உதயமான விடியல் பரபரப்பு மிகுந்த காணப்பட்டது' கிராமங்கள் ஊடாக நடந்து கொண்டிருக்கிறோம் அக்கிராம வாசிக எம்மை அன்பாக உபசரித்தனர்', 'நாம் கிராமங்களைக் கடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றோம் என்று யாரும் பேசிக் கொள்ள வேண்டாம்;' என்று அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டோம். அவர்கள் இறுதிவரை அவ்வாறு நடந்து கொண்டார்கள். அக்கிராமங்கள் அடிப்படைத் தேவைகளைக் கூட பூர்த்தி செய்ய முடியாத வறுமை நிலையை எய்திப்பிருந்தன. வீதிகள் வெறிச்சோடித் தான் கிடந்தன. ஒரு சிலரது நடமாட்டம் தான் அங்கு இருக்கின்றது.

காலை உணவுகள் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இரவும் நித்திரையின்றிய சோர்விலுமே அதிக தூரங்கள் நடந்த கண்பிளாலும் எமது தோழர்கள் துன்புற்றனர். எப்படியாவது தளத்தை அடைந்து விட வேண்டும். என்ற முனைப்போடு நடந்து கொள்ளுகின்றனர். நாம் ஒரு கிராமத்தில் தரித்திருந்த வேளை ஒருமைல் தொலைவில் கூட அவர்கள் எமது வருகையை காத்து நின்றனர். நாம் பிரதான பாதைகளை நடந்து கொண்டால் அப்போராடத்திலிருந்து காசிபாற்

றப்பட்டே ரம் இதனால் நாம் காட்டில் இராப்பொழுதுகளை
கூட கழிக்காது நடந்து கொண்டோம் நான்கு நாட்களாக
தொடர்ந்து பாரிய கஷ்டத்தை அனுபவித்தனர். இன்று
விடிந்தும் தளத்தை அடைவது முடியாத காரியமாகிவிட்ட
தது கால்கள் தளர்ச்சியுற்றன. நடை மெலிந்தது. கொப்
பளங்கள் ஏற்பட்டிருந்த கால்களில் சீழ்ப்பிடித்திருந்ததால்
பெரு வலி ஏற்பட்டது.

பரட்டைத் தலைகளுடனும், இரத்தம் சிந்திய ஆடைகளு
டனும் அவர்கள் இருந்த நிலைகள் இன்றும் எம்மால் மறக்க
முடியவில்லை. இவ்வாறான தொல்லைகள் சூழ்ந்திருந்த
போதும் அவர்களிடம் இருந்த வலிமை அளப்பரியது.

எமது இயக்க ஆதரவாளர்கள் சிலர் எபக்காக உணவு
களைத் தயாரித்து வழியில் காத்து நிற்கின்றனர்.

மதிய வேளை பசி மேலிட்டு இருக்கின்றது.

நிறைய சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசை தோழர்களிடம்
எழுந்தன. ஆனால் அவர்களால் முடியவில்லை. தொண்
டைப் பகுதிகளை சுருக்கம் எய்தி இருந்தன. ஒரு கவளம்
உணவைக் கூட சாப்பிடுவதற்கு பெரிதும் அவஸ்தைப்
பட்டனர்.

அதிக நாட்களாக உணவுகள் எடுத்துக் கொள்ளாததால்
இந்த நிலை ஏற்பட்டு இருந்தது?

எனினும் எமது பசியை ஓரளவு தீர்த்துக் கொண்டனர்.
“எமது ஆதரவாளர்களிடம் ட்றக்கர் ஒன்று பெற்றுத்தரு
மாறு கோரினோம்.”

ட்றக்கர்கள் உள்ளவர்களிடம் நிலையைக் கூறிக் கேட்ட
போதும் கூட அவர்கள் தர மறுத்து விட்டனர். இந்த
நிலையில் நாம் மேலும் நடந்து செல்வதாக இருந்தால்
எமது தோழர்களின் நிலைமை மோசமாகிவிடும். இருந்தால்
இன்னும் நாம் தாமதிப்பதால் எமது தோழர்களை இழந்து
விடும் நிலை கூட எமக்கு இருந்தது. இதனால், ட்றக்கரைத்
தருமாறு மன்றாட்டமாக கேட்டுக் கொண்டோம். அதன்

பின்னர் அந்த ட்றகர்ர் சொந்தக் காரர்கள் பலமணி நேரத் தின் பிள் ட்றகர்ரை தந்துதவினார்கள்.

ட்றகர்ர்களில் தோழர்களை ஏற்றி தளத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கினோம்; எமது அடுத்த குழுவின் தொடர்பு எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. "அவர்கள் எப்படியான வழிகள் ஊடாக நடந்து கொள்கிறார்கள்? எது நடந்ததோ? தெரியவில்லை?" எனத் தோழன் ஒருவன் கூறிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டான்.

தொலைத் தூர செய்தித் தொடர்பாளர் அவர்களுடனான தொடர்பை ஏற்படுத்த முயற்சித்தார்;

ஒவ்வொரு மணித்தியாலத்துக்கு ஒவ்வொரு தடவையும் அவர்களின் தொடர்பை ஏற்படுத்த அவர் பெரிதும் கஸ்டமுற்றார்:

இறுதியில் அவர்களின் தொடர்பு கிடைக்கின்றது. அவர் முகத்தில் ஆனந்தம் வெடித்தெழுகின்றது. அவர்களுடன் அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்;

அண்ணர் குழுவினர் திக்கு திசைதெரியாத காட்டினூடாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஹெலிகாப்டர்ரின் பேரிரைச்சல் இன்னும் காதுகளில் ஒலிப்பது போலிருக்கின்றது; கால்கள் எடுத்து அடுத்த அடி தொடர முடியாது நோக்கள் எய்தியிருந்தன. தோழன் ஒருவன் தூக்கம்ன்றி நடந்ததால் தலையிடும் காய்ச்சலும் அடைந்திருந்தான். உடம்பெல்லாம் நெருப்பைக் 'காட்டி எரிப்பது போன்ற அனல் அவனுக்கு வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த நிலையில் பக்கட்டுக்குள் இருந்த தலையிட மாதிரையை இட்டு விழுங்க முடியாது தவித்தான். தொண்டை காய்ந்து போய் சுருங்கி விட்டன.

"பாவமடாப்பா அவன்" என்றார் அண்பார்.

"ஓமண்ண விளங்குது" என்றார் அந்தத் தொடர்பாளர் அவன் ஓங்காளித்துக் கொள்கிறான்; மஞ்சள் நிறமான பித்த வாந்தி எடுக்கின்றான். ஒருவாறு அவனை அணைத்து நடத்து

சொண்டிருக்கின்றோம். தம்மைத் தாமே தூக்கி நடக்கமுடியாத நிலை.

“கை கால்நீர் தமது பாட்டில் இயங்குகின்றன” என்றார் அண்ணார்.

“சொல்லுங்கம்மாணீ” அந்தச் செய்தித் தொடர்பாளர் தூக்கம் விழிகளைத் தழுவ சோர்ந்து மரங்களோடு முட்டி மீட்டி நடந்த காட்சிகள் நெஞ்சைப் பிழிகின்றன.

“எனக்கு தெரியுந் தான்” வழக்கமான பாதைகளால் போகமுடியாத நிலை. மேலும் கஷ்டத்தை கொடுக்கின்றது. “எங்கே நிலையுப் படு மோசம் தானண்ணு” என்றார் செய்தித் தொடர்பாளர்.

சிவப்பு, மஞ்சள், ரோஸ் பல வர்ணப் பூச்செடிகள் அழகாகத் தானிருக்கின்றது.

அந்த பூவனத்தால் நாம் நடந்து கொள்ளப் போகின்றோம். பூக்கள் நிரைக்கு மலர்ந்து கிடக்கின்றன. செடிகளை விலக்கிக் கொண்டு பாதை சமைக்கும் கரங்கள் தமது தொழிலைத் தொடங்குகின்றன. அங்கே ஆபத்துத் தான் நிறைந்து கிடக்கின்றது. அரம் போன்ற செடியின் தடிகள் உடலைக் கீறி காயப்படுத்துகின்றன.

வேர்வைகள் நீடுகி காயங்களில் படிந்து எரிக்கின்றன.

“என்னப்பா கொடுமை இது” எனத் தோழனின் குரல் ஒலிக்கின்றது. அந்தக் குரலில் தொனிப்பில் சலிப்பும், மெல்லிய கிரிப்பும் இளையோடிக் கிடக்கின்றது.... ..

அந்தப் பகுதியை கடக்கும் வரை மீண்டும் செத்துப் பிறந்த உணர்வுதான்..... மேலிட்டது. ஆத்திரமும் கோபமும் மேலிட அந்தச் செடிகளை முறித்துப் போட்டனர். தடயங்கள் விழும் என்பதற்காக எச்சரிக்கை உணர்வு தூண்ட நிறுத்தி விடுகின்றனர்.

தூரத்தேயும் எந்தக் கிராமங்களோ? ஆள் அரவமோ? எதிர்ப்படவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் முடிவற்ற பதிறைக் காடு. எம்மோடு சேர்ந்து அதுவும் வருகிறது.

சீ.சே...! என்னை இந்தக் காடு கூடாது. எங்களைப் போக விடிக் கூடாது? என பைத்தியக் காரத் தனமாய் ஒரு தோழன் பிதற்றிக் கொண்டான்.

சிறுகாயமடைந்திருந்த தோழர்கள் எம்மோடுதான் வருகின்றனர்.

ஏறும்புகடித்தாலே ஏறிப்படுகின்ற வலியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது தவித்தவர்கள்.

ஏன் தாயின் அரவணையும் அப்படித்தானே.....?

அவ்வாறு வளர்ந்தவர்கள்; இன்று எத்தனை இடர்களை ஏறி மிதித்துச் செல்கின்றனர். அவர்கள் வாடியிருக்கின்றனர். சுட்டு விரலில் குண்டு பாய்ந்த காயத்தோடு கையைகீழே விடமுடியாது பல மைல்கள் கழுத்தில் கட்டித் தூக்கிய நிலையில் வந்த தோழனைப் பசர்க்க பரிதாபமாக இருக்கின்றது, அவன் கண்களின் ஓரமாக நீர் வடிந்து காயத்து போயிருக்கின்றது. கையில் வடிந்திருக்கின்ற உதிரம் வெடிக் நிறைந்த மணத்தை வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

அது அருவருக்கச் செய்கின்றது.

மருந்துகளும் ஒழிந்த நிலையில் சீரழிகின்றோம்.....

கொக்கிளாய் இன வெறி நாய்களோடு இவன் பொருதிக் கொண்டிருந்த வேளை இவனின் ஜி3 ஏ3 ஆயுதத்தின் பிஸ்ரல் கிளிப்பையும் உடைத்து பாய்ந்த குண்டு அவன் விரலைச் சேதப்படுத்தியது;

சுடுவிலலை அழுத்தும் விரல் உடைந்து விட்டது என்ற கவலை அவனை வாட்டியது.

“அம்மான் அது மாறிவிடும்” என்ற தேற்றதல் மொழி அவனுக்கு நிலாவைக் காட்டிச் சோறு ஊட்டுவது போல் இருக்கின்றது.

“ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதீங்க” என்று ஒரு தோழன். “அம்மா தொந்தரவு கொடுக்காதையடாப்பா” மனசினத்துக் கொண்டு நடந்தான் அந்த வீரன்.

“டேய்! திசைக் கூட்டுப்பூச்சி உழக்கிவிடாதே”
 உழக்கி விட்டால் திசை தெரியாது தத்தளிக்க நேருமாம்,
 எத்தனையோ வேட்டைக் காரர்கள் இதனை உழக்கி வீடு
 வந்துசேரவே இல்லையாஃ; என்று கதைசெரல்லிக் கொண்டு
 வந்தாள் தோழன் ஒருவன்.

சூரியனும் நடு உச்சிக்கு வந்திருந்தான். பறுகுக்
 காடு தூரத்தே ஓரிரு கிராமத்து ஜனங்கள் நிற்பது தெரிந்
 தது. ஐயபின்றி நாம் அவர்களை நெருங்கினோம். எனினும்
 முன்னையகால நிகழ்வுகள் நில! நில! என்று கால்களை இழுத்
 துப் பிடிப்பது போலிருக்கின்றது. எமது முக்கிய கெரில்லாத்
 தளங்களை அண்டிய காட்டுப் பகுதிகளில் இராணுவம்
 ட்றகர்ர டிறைவர்கள் போல விற்றகுஏற்ற வந்ததாக ஆடிய
 நாடகங்கள் நாம் பார்க்காதன அல்ல- இவர்களை யார்
 என்று தெரியாத முறையில் நாம் அறிய முயன்றதும் காட்
 டுக்குள் ஓடி மறைந்ததும் தமது பாதுகாப்புக்காக கொண்டு
 வந்திருந்த 'பிஸ்ரஃ கொக்பண்ணி சுடு நிலைக்கு கொணர்ந்
 தமையையும் நாமறிவோம். இது போன்ற பல அனுபவங்
 களை நிறையப் பெற்றிருந்தனர். இதனால் அவர்களை அறியா
 மல் நெருங்க சிறிது சங்கடப்பட்டோம்.

அந்தக் கிராமத்தில் ஓரிரு ஓலைக்குடில்கள் தான்
 தெரிந்தன. மழைக்காலங்களில் மழைநீர் ஒழுகாதிருப்பதற்
 காக வைக்கோல் இடப்பட்டிருந்தது. அந்த வீட்டில் வய
 தான தாத்தாவும் ஒரு பாட்டியும் இருந்தார்கள். அவர்
 களின் அருகில் வேட்டைக் குணம்மிக்க நாய் ஒன்று நிற்
 கின்றது. அது மோப்பம் இட்டுக் கொண்டு செல்கின்றது.
 அங்குமிங்குமாக ஒரு சுற்றிச் சுற்றுகின்றது. மறுகணம்
 மூர்க்கமாக பாய்ந்து சென்றது. அந்தத் தாத்தா நாயைத்
 தனது கட்டுப்பாட்டுள் கொண்டுவர எண்ணினார்.

அந்த நாயின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றனர்.
 அந்த நாயின் பெயர் நல்ல ஞாபகமாக இல்லை; அது பற்றை
 களையும் இடறிய் பாய்ந்து ஓடிய வேகம் எமக்கு சந்தோஷத்
 தைக் கொடுக்கின்றது. அந்தத் தாத்தா; ‘‘தம்பீ! அதுஎதை
 யே - கண்டு விட்டது போலிருக்கு சிறிது பெயறுங்கள்; வந்தி

டுகிறேன்.' என கூறிவிட்டு துடிப்போடு சிறிது அச்சமுட்ட ஒடுகின்றனர்.

சிலவேளை நாய்கொடிய விலங்குகளையும் இனமறியாது மாட்டி விட்டால் நாய்க்கு விபத்து நேர்ந்து விடக்கூடாது என்ற துடிப்புத்தான் அது எனப் பின்னர் அறிகின்றோம். நாயின் கடைவாயில் இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருக்கின்றது அந்தத் தாத்தாவின் கையில் பெரிய முயல் ஒன்று இருக்கின்றது. அவருக்கு ஏற்பட்ட சத்தோஷத்துக்கு அளவே இல்லை தனதுபொக்கு வாயைத் திறந்து சிரிக்கின்றார்.

என்ன? அப்படிச் சந்தேஷப்படுகிறீர்கள்' எனக்கேட்டபோது, 'பிள்ளைகளுக்கு முயல் வாட்டித் தரலாம் என்பது தான்.....' ..—.....

தாத்தா முயலை உரித்து நெருப்பில் வாட்டி எடுக்கின்றார். தோழர்கள் சிலர் காவலில் நிற்கின்றனர் சிலர் படுத்துத் தூங்குகின்றனர். எருமைப் பாலைக் கறந்து காய்ச்சினாள். அந்தத் தாய் குனிந்து கொண்டு கட கட என்று நடந்து பெரிய விறகு கட்டைகளை எடுத்து அடுப்பில் இட்டு மூட்டி விட்டார். ...

தாத்தா முயலைச் சிறு சிறு துண்டுகளாக அறுத்து வாட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். உப்புத்தூள்சிறிதளவு தூவிக் கிடந்த இறைச்சித் துண்டுகளை தோழர்கள் எடுத்துச் சுவைக்கின்றனர். சூரியன் வெப்பம் தணிந்தான் மீண்டும் எல்லோரும் நடக்கத் தயாரானார்கள்

அந்த வேளை வழி தவறிச் சென்ற எமது தோழர்கள் எம்மை வந்தடைந்திருக்கின்றனர். வழி தவறிய மூவரும் முகாமை அணமித்த காட்டில் தங்கியிருந்து திசைகளை குறித்து நடக்கத் தொடங்கினராம் தாம் உயிரோடு போய்சேரும் என்ற நம்பிக்கை தமக்கு இறுதிவரை இருக்கவில்லை எனினும், 'நடந்து செல்வோம் வருவது வரட்டும் என்ற நினைத்துக் கொண்டனராம்.' தாங்க முடியாத பசியின்

மேலீட்டால் காட்டில் விளாங்காய்க்காய்ப் பறித்து உண்டாகவும் கூறினர் அவர்கள் தமது நிலை குறித்து அச்சம்டைத்தனர்.

எம்மைச் சந்தித்ததும் அவர்கள் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. முகாமை அண்டிய காட்டினுள் பெரிய பரம் ஒன்றில் தாம் ஏறியிருந்து பார்த்த போதுமுகாமில் ஹெலி ஹொப்டர் பல உடலை சுத்துதரையிறங்குவது போலவதுமாக இருந்தது. இவ்வாறு அந்த வழி தவறி மீண்டும் எம் வழியில் வந்த தோழர்கள் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். எழுந்த நடக்க முடியாத நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது போன்ற உணர்வின் உந்தலுத்த கிராமத்திலே தங்கி விட்டுச் சென்றால் எனவே? என அவர்களு நிலைத்தார்கள்

நடந்து சென்று கொண்டிருக்கும் போது ஒரு தோழன் நிலத்தில் இருந்து கொண்டான். மீண்டும் சுயநிலை பெற்றவனை எழுந்து நடந்து கொள்ள முடியும் போது அவன் வைத்திருந்த கிறிஸ்ட்டைக் கீழே விட்டு வந்திருந்தான். அவனுக்கு அநிலில் வந்ததோழர் கிறிஸ்ட்டை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தான் அந்த நேரத்தில் அவன் 'என்னுடையதா?.. எனத் திருக்குறிக் கேட்டான்.

இரப்பொழுதும் தங்காது நடந்து கொள்ளுவோம் எனத் தீர்மானித்தனர். காட்டில் ஜில்வண்டுகளின் ரீங்காரம் எழுந்து கொண்டிருந்தது நிலங்களின் ஊளைச்சத்தங்களும் கேட்க கொண்டிருந்தன. இருண்டு கிடந்தது அந்தக்காடு

அந்தக் காட்டோச நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம். ஆற்றைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. ட்றக்ரில் வரும் போது கடந்து சென்ற அதே ஆறு தான். கடந்து செல்லும் போது இழந்த எமது தோழர்களின் நிலைகள் தான் எழுந்தன. ஆற்றைக் கடந்து கரை சேர்ந்திருந்த போது அவர்கள் குளிராமல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்ததையும் எண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை.

“கிராமம் ஒன்றை அடைவதற்கு இன்னும் சில மைல்கள் நடக்க வேண்டியிருந்தது” என வழி காட்டிய தோழன் கூறினான் அவனிடம் காட்டைப் பற்றிய பூரண ஊறிவு நிறைந்திருந்தது. காட்டில் பதித் திருக்கும் காற் தடங்களைப் பார்த்து அந்தக் காற் தடங்கள் எந்த மிருகத் துடையது எனக் கூறி விடுவான்.

காட்டில் கிளம்பும் மணத்தைக் கொண்டு மிருகங்களின் நடமாட்டம் மிக அண்மையிலா இருக்கிறது என்று; எந்த மிருகக் கூட்டம் என்று கூட சொல்லி விடுவான். காட்டில் ஒற்றையடிப் பாதைகளுடாக நடந்து சீசல்லும் போது இடையில் அது முறிந்து விடும்.

அப்படியிருந்தும் கூட அவன் தொடர்ந்தும் பாதைகளைக் கண்டு பிடித்து கூட்டிச் சென்றான்.

நாம் ட்றக்ரர் விட்டுச் சென்ற இடத்திற்கு இராணுவத்தினர் ஹெலிகொப்டரில் வந்து இறங்கி ட்றக்ரர்களைத் தீயீட்டுக் கொழுத்தினராம். இராணுவத்தினர் அப்பாதையில் அதிக நேரங்கள் தாமதித்து எமது வருகையை எதிர்பார்த்துக் கிடந்தனராம். என்பதை பின்னராக அறிந்தோம். இராணுவத்தினரின் வலை விரிடபில் சிக்காது இருப்பதற்காகவே நாம் எமது வழியை கடினமானதாக இருந்தாலும் மாற்றிக் கொண்டோம்.

இதனால் இராணுவத்தினர் பெருப ஏமாற்றமே அடைந்தனர்.

தூரத்தே சில விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. இரவுகளில் மிருகங்கள் வயல்களை சேதப்படுத்தி விடும் இதனால் அவ்வூர் விவசாயிகள் காவலில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஒரு சிலர் ரோச்சியிற்களுடன் நடமாடுவது தெரிகின்றது.

புதிய கிராமத்தை அடைந்து விட்ட சந்தோஷம் மேலிடுகின்றது.

பொழுது புலர்வதற்கு முன் அக்கிராமத்தின் மறைவிடத்தை நெருங்கவேண்டி இருக்கின்றது. வயல்களுடாக நடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றோம். எமக்கு அப்போது ஏதோ இருண்ட கண்டம் ஒன்றில் இருந்து விடுபட்டு மறுபிறப்பு எய்தியது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

படிகளின் கதல்கள் விடியலைத் தட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது. நாங்கள் பயங்கரமாக குரல்கின்றன. முறையாக விடியாத காலப் பொழுது; எமது தோழர்களை இழந்துவிட்ட துயரம் தோய நடைப்பயணம் நீள்கிறது யாரும் எம்மைக் கண்டு கொள்ள வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வில்லை. எமது தோழர்களில் சிலர் அக்கிராமத்தவர்களின் உதவியோடு காலே உணவு எடுத்து வரச் சென்றனர்.

இப்போதெல்லாம் ட்றக்ரர்களில் நகர்ந்து கொண்டிருந்த குழுவினரின் தொடர்புகள் எளிதாக கிடைக்கின்றன. இதனால் குழுவினர் சந்தோஷமடைந்திருந்தனர்.

17

காயமடைந்தவர்களை பாதுகாப்பாக எடுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த நேரங்களில் கூடுதலானும் வேதாவும் மாறி மாறி எம் நினைவுகளில் மனதில் எழுந்த எம் நினைவுகள் எம்மைக் கொலை செய்கின்றன. கொக்கினாய் இராணுவ முகாம் தாக்குதலுக்காக அவர்கள் ட்றக்ரர் ஓடிச் சென்ற நிழல்கள் தான் இன்னும் எம் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கின்றது.

ஒறுதியாக சந்தித்தபோது கண்ட அவர்களது முகங்கள் அவர்களின் சிரிப்பாவிடம் ஒரு கணப் பொழுதுகளில் ஓடி மறைகின்றன.

அந்தி சாயும் நேரம். மழைக்கால இருட்டு வேளை வானத்தில் நடத்திரங்கள் ஒளி சிந்தவில்லை.

தாக்குதலன்று இருந்த அதே சூழல் இன்றும் சூழ்ந்திருக்கின்றது:

அந்த நேரங்களில் எமது தோழர்களை களத்தில் எதிரியோடு பொருதியபோது எழுந்த சத்தங்களும் துப்பாக்கிச் சூடுகளும் தொடர்ந்தும் காதுகளில் ஓலிப்பது போல இருக்கின்றது.

இமந்த எம் தோழர்களை எங்கோ; இவம் தெரியாத யாருமற்ற தீவில் விட்டு வந்திருப்பது போன்ற உணர்வுகள் எழுகின்றன, முடிவில்லாத சோகத்தை நினைவுகள் இசைத்தன. அந்த ட்றக்ரர்களில் அவர்கள் நடாத்திய சம்பாஷனைகளும் சிரிப்பொலிகளும் எப்படித்தான் மனித நேயமுள் அவர்களால் மறந்துவிட முடியும்.

இறந்துபோன எம் தோழர்கள் எழுதிவிட்ட தியாக வரலாறுகள் தான் எத்தனை.... -- எத்தனை.. ..
இவர்கள் இன்றும் எம்மோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அந்த தோழர்களின் நினைவுகளோடு ட்றக்ரர் வேகமாக ஓடியது. வீதிகளில் யாருமற்று இருந்தனர். எமது தளத்தை அடைய இன்னும் சிலமணி நேரங்களே இருக்கின்றன.

தளத்தை நெருங்க எமது தோழர்கள் உயிர்த்தெழுகின்றார்கள், புதிய துடிப்பும் புதிய வேகமும் அவர்களில் பிறக்கின்றது.

நிம்மதியையும் சுகம் பேசும் தூக்கத்தையும் அனைத்துக் கொள்ளப் போகிறோம் என அவர்கள் ஆனந்திக்கின்றனர். அவர்களை சதா நேசித்த "அந்த தாய்" மூகம் கறுத்துக் கிடக்கின்றாள்.

அற்றின் கரையை ஊடறுத்துச் செல்லும் இருகரையும் நின்ற மரங்கள் மெளனித்து நிற்கின்றன. தளத்தில் காலவில் ஈடுபட்டிருந்த தோழர்கள் எம்மை இளம் கண்டு கொள்கின்றனர், அவர்கள் பெரிதும் மனக் கிலேசம் அடைந்திருக்கின்றனர் காயப்பட்டவர்களை தூக்கிச் சென்று தக்க

சிகிச்சைகளை மேற்கொள்ளுகின்றனர். எல்லோரும் தளத்தை வந்தடைகின்றனர்.

அடுத்து எமது கெரில்லா அணியினர் இன்னும் வரவே யில்லை, அவர்களை எதிர் பார்த்துக் கொண்டுதான் தோழர் உள் நின்றனர்.

“அவர்கள் வருவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் உண்டு என்றும் கிராமம் ஒன்றை காலையே அவர்கள் வந்தடைந்தனர் என்றும் செய்தித் தொடர்பாளர் கூறியது தோழர்களுக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்றது.

தளத்தில் துணிகளால் செய்யப்பட்டிருந்த வீடுகளில் சிறுகுப்பி விளக்குகள் எரிகின்றன, அவை பெரிதாக ஒளியைக் காலிக்கவில்லை.

சங்களை இராணுவத்தினர் எந்தச் சமயத்திலும் எமது தளங்களை முற்றுகையிட்டு அழிக்கத் திட்டம் தீட்டியிருப்பதால் காவல் பலப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது.

காயப்பட்டவர்களை கவனிப்பதற்காக தோழர்கள் தூக்கமின்றி விழித்திருந்தனர். “சையைக் காக்கும் தாய்போல்” இன்று பணி புரிகின்றனர், அவர்களின் முழுத் துன்பங்களையும் அந்த பராமரிப்பு சுகப்படுத்துகின்றது.

சுடுநீரில் துணியைத் தோய்த்து எல்லோரது உடல்களையும் சுழவி விடுகின்றனர்.

புதிய ஆடைகள் அணிந்து இருக்கின்றனர். காயங்கள் துப்பரவு செய்யப்பட்டு மருந்து இட்டு கட்டிக் கொண்டு ஊசி மருந்து ஏற்றிக் கொண்டும் தோழர்கள் திற்சின்றார்கள்.

அண்ணர் சுழவினர் அந்த கிராமத்தின் பசும்புற தரைகளைப் பாயாக்கி கொண்டனர். பனிக் குளிர் காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது இயற்கையின் பசுமையில் கண்கள் திதாய்ந்தன. கண்கள், உள்ளம், உடல் எல்லாமே குளிர்ந்தி அடைந்தன, இது போன்ற இயற்கைச் சூழல்கள் எமது

உறுத்தின. பயிற்சிக் காலங்களில் எமது தோழர்களோடு இத்தகைய சூழலில் நடாத்திய கலை அம்சம் நிறைந்த நிகழ்வுகளின் நினைவுகள் நெஞ்சில் மீட்டப்பட்டன. பயிற்சி முகாமிலே கலைநிகழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கலை நிகழ்வில் எமது தோழர்களில் சொனி; நிமால், சங்கரி தனபால் ஆகியோரும் பங்கு கொண்டிருந்தனர். எல்லோரும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்திருந்தனர். அப்போது அவர்களுக்கு பயிற்சி அளித்த எமது ஆசிரியர் எழுந்து பேசத் தொடங்கினார், எல்லோரும் அவரை நோக்கினர். அவரது முகத்தில் படர்ந்திருந்த சோகம்; அவரது கண்களில் ஒளிர்ந்த பார்வை எம்மை அனுதாபித்தன,

‘எம் தோழர்களில் தவழ்ந்த சந்தோஷத்தை அவர் தொடர்ந்து நிலைக்க வேண்டும் என்றே விரும்பியிருக்க வேண்டும்.

“அடுத்து வரும் நாட்களிலும் உங்களை நான் சந்திக்கவேண்டும்... அன்றும் இதே முகங்களும் இதே சிரிப்புக்களும் நிறைந்திருக்க வேண்டும்” என்று அவர் கேட்டுக்கொண்ட போது அவரின் அந்த உரையைக் கேட்ட தோழர்கள் பெரிதும் கவலையுற்றனர்.

இவ்வாறு பேசிக்கொண்ட அந்த ஆசிரியர் ஓ! என்கடவுளே என்று அழுதும் விட்டனர்.....

அன்று எர்மோடு இருந்த தோழர்கள் இன்று இல்லை... அவர்களின் நினைவைத் தூண்டி விட்ட அந்தச் சூழல் மெல்ல மெல்ல மாறிக் கொண்டது. சூரியனும் எழுந்து வந்தான். புள்ளினங்கள் சிறகடித்துப் பறந்தன.

அந்தக் கிராமத்திலிருந்து எமது தளத்தை அடைவதற்கான நடைப் பயம் மீண்டும் தொடங்கிற்று..... ஒருமணி நேரத்துக்கு முன்பாக செய்திக் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்ட போது மாமாவை இழந்திருப்பது உறுதிப் படுத்தப்பட்டு விட்டது. வழி மாறியவர்களிலும் மாமா

இயலாததால் அவன் நிச்சயமாக களத்தில் இறந்திருக்கலாம் என நம்பினோம். அவனுக்கு அருகில் இருந்த ஒரு வீரன் அவன் இறந்த கதையைக் கூறிக் கொண்டான்.

சில மைல் தூரப் பிரதேசங்களை நடந்து எமனு குழுக்கள மேலும் பிரிந்தன.

பாதுகாப்பை உறுதிப் படுத்திவதற்காகவே குழுக்கள் பிரிந்து கொண்டன. அந்தக்குழு அவர்களது களத்தை நெருங்கிச் செல்கின்றது.

நடைப்பயணம் சோர்வோடும் வேதனையோடும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தோள்களில் ஒவ்வொருவரிடமும் இரண்டுக்கு குறையாத ஆயுதங்களோடு நடப்பது மேலும் சிரமமாயிருந்தது. தோல் பைனைச் சில தோழர்கள் விட்டு வந்திருந்தனர்.

காயமடைந்த தோழர்கள் தளத்தை அடைந்த செய்தி கிடைத்தது. அப்போது இரவு பத்து மணிக் கு மேலிருக்கும். அவர்கள் ட்றக்ரர்களைக் கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் அவர்கள் குறித்த இடத்துக்கு எம்மை வரும் படியும் போட்டார்கள். உதறிரு அண்ணர் இசைந்தார்.

சிரமங்களை வண்டிய பாதை ஒன்றால் கடந்து கொண்டிருக்கின்றோம். தூரத்தே எங்கோ ட்றக்ரர் இரைச்சல்கள் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஒளி வானில் சுடராய் மிகந்தது.

எமனு தோழர்களுடையது கான் எனவே அச்சமின்றி நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். குறித்த இடத்தை நெருங்கியதும் எல்லோரும் ஆறலாம் எனப் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

அதிக நேரங்கள் தாமதமாகி கூறித்த இடத்திற்கு நாம் போய் சேர்கின்றோம். தோழர்கள் எம்மை ஏற்றத்தயாராகவும் நின்றார்கள். அவர்கள் எம்மை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். தளத்தை நோக்கி ட்றக்ரர்கள் ஓடத்தொடங்கின. சிறிது நேரத்தில் தளத்தை அடைந்திடலாம் என

ஆறுதல் பகன்றூர்கள்; "தளத்தில் ஒரே பரபரப்பு மிகுந்து காணப்பட்டதாகவும் தோழர்கள் துக்கித்து நிற்கின்றார்கள் என்றும் அவர்கள் பேசிக் கொள்கின்றார்கள்"

"காந்தரூபன் என்று ஒரு தோழன் குரல் கொடுத்தான். அந்தச் சணமே விழித்து நிற்கினான்.

ஓ! அந்தத் தோழனையும் இழந்து விட்டோம் என நினைத்துக் கொண்டான்.

எல்லோரும் தளத்தை அடைகின்றனர். அங்கு எங்கு பார்த்தாலும் எமது தோழர்களைப் பற்றி பேசும் சாயலே தெரனித்தது.

அவர்கள் சாய்ந்திருந்த மரங்கள், படுத்துறங்கிய தரைகள், இருந்து பேசி மிழ்ந்த ஆற்றங்கரை அவர்கள் நடந்து திரிந்த முற்றங்கள் அனைத்தும் எமது தோழர்களின் நினைவை ஊட்டுகின்றன,

இன்றும் அவை திரும்பி வராத எம் நண்பர்களின் கதையை எமது மண்ணில் துயரோடு அவை கூறுகின்றன. எமது இதயங்களில் அவர்களை புனிதமாக இருத்திக் கொண்டோம். எனவே அவர்கள் வாழ்கிறார்கள் ஆம் அவர்களின் மரணம் வாழ்வின் முடிவல்ல . . .

பாலகணேசன்
(சங்கீ)

வயது 21
வல்வெட்டித்துறை

இராசநாயகம்
(வேதா, சீவா)

30-10-1959
கண்டாவளை

துவாரகன் (மயூரன்)

மீசாலை

02 - 02 - 1967

